

Tình Yêu Cường Nhiệt Sau Khi Kết Hôn

Contents

Tình Yêu Cường Nhiệt Sau Khi Kết Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	54
15. Chương 15	59
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	69
19. Chương 19	73
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89
24. Chương 24	92
25. Chương 25	95
26. Chương 26	97
27. Chương 27	102
28. Chương 28	105
29. Chương 29	111
30. Chương 30	114
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	126
34. Chương 34	132
35. Chương 35	137
36. Chương 36	141
37. Chương 37	147
38. Chương 38	151
39. Chương 39	155
40. Chương 40	158
41. Chương 41: Phiên Ngoại 1	161

Tình Yêu Cuồng Nhiệt Sau Khi Kết Hôn

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, cưới trước yêu sau, HE Độ dài: 40 chương + 2 PN Editor:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cuong-nhiệt-sau-khi-ket-hon>

1. Chương 1

Thẩm Thư Kiệt là ngôi sao dựa vào gương mặt để kiếm sống, thật ra cũng có thể nói là cậu có một gương mặt đơ, nhưng không biết vì sao mà fan của cậu lại thích gương mặt ấy, cho nên mới nói, giới giải trí là một nơi thần kỳ, vài năm trước, tiền chính là đạo lý, nhưng hiện tại đều lấy mặt ra để nói chuyện, chỉ cần đáng vẻ đẹp thì cũng có thể kiếm được mấy chục vạn.

Thẩm Thư Kiệt không có đam mê trong ngành này, cậu vào giới giải trí chủ yếu là vì Giang Hạo Phong.

Cậu và Giang Hạo Phong có thể được xem là kết hôn theo hợp đồng, lúc ấy chỉ thuận miệng nói giỡn là muốn làm diễn viên, kết quả lại bị Giang Hạo Phong xem là sự thật, thỉnh thoảng cậu thấy mình ở trên TV, với gương mặt đơ đó thì đã muốn bỏ trốn không gây hại cho ánh mắt mọi người nữa, nhưng Giang Hạo Phong lại tìm công việc cho cậu, cậu cũng ngại ngừng khi nói mình muốn đổi ý.

Mấy ngày nay vừa mới quay xong một bộ phim, Thẩm Thư Kiệt có thể về nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian, trong nhà chỉ có quản gia và một dì giúp việc, Thẩm Thư Kiệt thả hành lý xuống sàn, cậu muốn ngủ một giấc nhưng mà nhìn thời gian thì quyết định chuẩn bị vài món ăn trước.

Giang Hạo Phong thích đồ ngọt, chút sở thích ấy không hề phù hợp với ngoại hình cao lớn và lạnh lùng của anh chút nào, tuy rằng khả năng diễn xuất của Thẩm Thư Kiệt tệ hại nhưng mà cậu lại làm đồ ngọt rất ngon.

“Tiểu Thẩm, thiếu gia đã về rồi.” Quản gia ở bên ngoài phòng bếp gọi cậu, cậu lên tiếng: “Dạ.” Rồi đem bánh ngọt dâu tây mà mình vừa mới làm ra ngoài.

Giang Hạo Phong đang cởi áo khoác, Thẩm Thư Kiệt đặt bánh ngọt lên bàn rồi đi qua nhận lấy tây trang của anh: “Sao về sớm vậy?”

“Ừ, không có chuyện gì làm.”

Thẩm Thư Kiệt oán thăm: *Không có chuyện gì làm mới lạ.*

Treo áo khoác của Giang Hạo Phong lên giá, Thẩm Thư Kiệt đi đến bàn ăn, Giang Hạo Phong nhìn thấy bánh ngọt thì nhú mày: “Em về mà không chịu nghỉ ngơi trước sao?”

Thẩm Thư Kiệt không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, nhưng mà thấy anh có vẻ không vui thì quyết định lựa gạt anh một chút: “Khi về đã ngủ một lát rồi mới làm.”

Giang Hạo Phong tháo cà vạt không nói gì, Thẩm Thư Kiệt lại rót cho Giang Hạo Phong một ly sữa với độ ngọt rất đậm rồi mới ngồi xuống đối diện chuẩn bị ăn bánh ngọt cùng nhau, cậu còn chưa kịp lấy nĩa ăn thì đã thấy Giang Hạo Phong cúi đầu ăn từng miếng bánh ngọt cho đến khi ăn hết. Thẩm Thư Kiệt cầm nĩa ăn, vẻ mặt kinh ngạc, một tháng không gặp, hình như sức ăn của Giang thiếu gia lại lớn hơn rồi, rõ ràng là cậu làm phần cho hai người, sao anh lại không chừa cho cậu chút gì chứ?

Buổi tối, Thẩm Thư Kiệt ngồi trong phòng đọc kịch bản, Giang Hạo Phong thì đang tắm rửa, cậu nhìn nhìn thời gian rồi đặt kịch bản sang bên cạnh, chuẩn bị này nọ, vài phút sau Giang Hạo Phong mặc áo ngủ rời khỏi phòng tắm.

Trên tay Thẩm Thư Kiệt vẫn còn cầm dầu bôi trơn và bao cao su, cậu sững sờ nhìn Giang Hạo Phong, Giang Hạo Phong nhìn lướt qua mấy thứ trên tay cậu, không nói gì mà cầm lấy tạp chí ở đầu giường.

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ xem từ khi mình về đến giờ có làm gì chọc giận anh hay không, kết quả là không có đầu mối, cậu đặt dầu bôi trơn và bao cao su sang bên cạnh, sau đó ngồi xuống giường hỏi: “Hôm nay không làm hả?”

Giang Hạo Phong nhìn chằm chằm tạp chí, Thẩm Thư Kiệt thấy anh không có ý gì thì quyết định không hỏi nhiều, im lặng chui vào ổ chăn chuẩn bị đi ngủ, khi cậu mơ màng sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nấc do ăn quá no...

Ngày hôm sau, Thẩm Thư Kiệt thức dậy chuẩn bị bữa sáng, nấu cháo bốn mươi phút, lại luộc thêm mấy quả trứng, còn tri kỷ mà tách lòng đỏ trứng gà, lại gấp dưa chua đã được làm từ trước vào trong đĩa.

Sau khi Giang Hạo Phong rời giường liền nhìn thấy bữa sáng đã được làm xong, anh nhìn xung quanh nhưng không thấy Thẩm Thư Kiệt, nhìn chằm chằm chén cháo vẫn còn nóng hổi trên bàn rồi uống sạch trong hai ba muỗng, cuối cùng cũng tìm được lý do hoàn mỹ mà đi vào phòng bếp, kết quả là không có ai.

Giang Hạo Phong mất hứng đặt mạnh cái chén lên bàn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bên ngoài cửa sổ

có một bóng người, anh lập tức cầm chén cháo bước nhanh ra ngoài, ngồi xuống bàn ăn, còn cầm lấy một tờ báo giả vờ nghiêm túc.

Thẩm Thư Kiệt từ bên ngoài đi vào nhìn thấy chén cháo không thì liền hỏi: “Ăn thêm không?”

Giang Hạo Phong gật gật đầu, tiếp tục xem báo, Thẩm Thư Kiệt cầm chén cười: “Ăn thêm nữa chén cháo đi, hôm qua anh ăn nhiều quá, đã bao nhiêu tuổi rồi, còn không biết lúc nào mình sẽ no sao?”

Bàn tay cầm tờ báo của Giang Hạo Phong run lên, chết cũng không thừa nhận: “Không thể nào.”

Thẩm Thư Kiệt không vạch trần, nhưng mà vẫn mức hơn nửa chén cháo: “Hôm nay anh không đi làm hả?”

“Nghỉ ngơi.”

“Nhưng hôm nay không phải ngày nghỉ mà.”

Giang thiếu gia buông tờ báo xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh là ông chủ, không thể kiểm soát thời gian nghỉ ngơi của mình sao?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh thì cố nén không cho mình cười ra tiếng: “Chẳng lẽ, là vì muốn ở chung với em?”

Giang thiếu gia mạnh miệng: “Sao có thể.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn anh, nhìn vẻ mặt ‘em nghỉ ngơi thì anh nghỉ ngơi’ đó, cuối cùng cũng không nhịn cười được: “Được rồi, là em muốn ở chung với anh, hôm nay chúng ta ở nhà xem phim được không?”

Đối với đề nghị của cậu, Giang thiếu gia rất là vừa lòng, sau đó hai người liền ngồi trên sofa xem vài bộ phim, những ngày an nhàn thế này không có nhiều lắm, hai người sẽ thảo luận vài câu về nội dung bộ phim, Thẩm Thư Kiệt và Giang Hạo Phong kết hôn năm năm, cậu vẫn biết hai người trong lúc đó đã có tình cảm, không dám nói là có yêu hay không, nhưng ít nhất là có tôn trọng lẫn nhau, và có lẽ là còn thích nữa.

Cơm trưa là do dì giúp việc làm, nhưng mà Giang Hạo Phong ăn không được nhiều cho lắm, anh nhìn đồng hồ rồi nói với Thẩm Thư Kiệt: “Lát nữa em làm bánh ngọt đi, cái loại như hôm qua.”

Thẩm Thư Kiệt ăn cháo, nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ: “Hôm qua ăn nhiều như vậy rồi mà hôm nay anh vẫn còn muốn ăn hả?”

“Ừ.”

“Anh sắp ba mươi rồi đó, có biết là không được ăn quá nhiều đồ ngọt hay không hả?”

“Em làm đi, làm xong thì bỏ trong tủ lạnh.”

“Vì sao không đợi đến khi nào ăn thì làm.”

Giang thiếu gia không nói gì, vẻ mặt mắt hứng nhìn Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt sợ nhất là dáng vẻ này của anh, vì vậy lập tức thoả hiệp: “Được rồi, em làm.”

Giang Hạo Phong vừa lòng gật đầu: “Phải giống y đúc như ngày hôm qua, một bước cũng không được sai.”

“Dạ dạ dạ.”

Tuy rằng không biết vì sao Giang thiếu gia lại hứng thú như thế nhưng cậu vẫn bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu làm bánh ngọt, Giang Hạo Phong giống như thần giữ cửa đứng theo dõi cậu, bận rộn cả buổi trưa, Thẩm Thư Kiệt mới đưa bánh ngọt đã làm xong đến trước mặt anh: “Chỉ được ăn một phần, còn lại để tủ lạnh mai ăn.”

Giang thiếu gia lẳng lặng nhìn bánh ngọt, anh chỉ đồng hồ trên tường, Thẩm Thư Kiệt không hiểu.

Giang Hạo Phong nhìn thấy vẻ mặt mơ màng của cậu thì liền giải thích: “Hôm qua em gặt anh.”

Thẩm Thư Kiệt chớp chớp mắt: “Em gặt anh cái gì?”

Giang thiếu gia nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng: “Hôm qua em nói em ngủ một lát rồi mới làm bánh ngọt, nhưng mà so với thời gian lúc này thì hôm qua em không có ngủ.”

Cuối cùng thì Thẩm Thư Kiệt cũng hiểu được hôm qua anh kỳ lạ ở đâu, cậu nhin cười ngồi đối diện Giang Hạo Phong: “Ông chủ Giang, Giang thiếu gia, Giang Hạo Phong, sao anh biết em bay chuyến nào? Em chỉ nói cho anh biết là hôm qua em sẽ về chứ không nói sẽ về lúc nào mà, anh lén lút chú ý lịch trình của em sao?”

Sắc mặt Giang Hạo Phong thay đổi: “Không có.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của anh thì rất vui vẻ, cậu lấy quả dâu tay trên bánh ngọt bỏ vào miệng, đột nhiên đứng lên hôn Giang Hạo Phong, đầu lưỡi nhẹ nhàng mở đôi môi mỏng của anh đẩy dâu tây qua: “Cám ơn anh, hôm qua tan làm sớm vì em.”

Giang thiếu gia được đút dâu tây, cảm thấy hình như mình bị lép vế, anh chỉ muốn Thẩm Thư Kiệt giải thích chuyện hôm qua cậu nói dối anh, nhưng mà hình như mọi thứ phát triển không như anh muốn, anh

tạm thời không hỏi nữa, chỉ có thể đảo khách thành chủ quán quýt lấy đầu lưỡi kia.

2. Chương 2

Giang Hạo Phong ở nhà nghỉ ngơi hai ngày thì bị thư ký mời đi làm, Thẩm Thư Kiệt thắt cà vạt cho anh rồi tiến ra tận cửa, Giang thiếu gia vừa đi được một bước thì ngừng lại, Thẩm Thư Kiệt nhìn anh một lát rồi kiễng chân hôn anh: “Bữa trưa có cần em đưa qua không?”

Giang Hạo Phong từ chối: “Không cần, công ty xa như vậy, em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu: “Được rồi, vậy không đi.”

“...”

Thẩm Thư Kiệt nhìn đồng hồ rồi đẩy anh: “Còn không mau đi đi, ông chủ là có thể tùy tiện đi trễ sao?”

Giang Hạo Phong thầm mắng cái miệng của mình, sau đó không tình nguyện đi làm.

Bình thường Thẩm Thư Kiệt không có hứng thú gì, Giang Hạo Phong vừa đi làm thì cậu liền không biết nên làm gì, quyết định đăng bài lên Weibo, thật ra cũng không có gì để đăng, suy nghĩ một lát rồi gửi hình ảnh bánh ngọt đã làm hai ngày trước.

Thẩm Thư Kiệt: Bánh ngọt hôm trước làm, đáng yêu không?

Sau khi đăng bài xong, Thẩm Thư Kiệt liền tiếp tục xem phim, bốn mươi phút sau phim hết, cậu cầm điện thoại đọc bình luận, tuy cậu không nổi tiếng nhưng mà cậu vẫn có fan, cậu rất thích đọc bình luận của fan mình, tuy rằng cậu không thể trả lời lại từng bình luận.

“A a a a sô pha!!”

“Đáng yêu!!! Vô cùng đáng yêu!! Đáng yêu giống như Thư Thư vậy!!”

“Siêu muốn ăn!! Thư Thư siêu hiền lành!!”

“Muốn ăn +1, hy vọng ngày nào đó Thư Thư có thể phân phát bánh ngọt!!”

“A a a a Thư của em là đáng yêu nhất! Thư của em còn ngọt ngào còn đáng yêu hơn cả bánh ngọt!”

Thẩm Thư Kiệt vừa đọc bình luận vừa cười, cậu rất thích fan mình, nhìn thấy bình luận của bọn họ thì sẽ cảm thấy trong lòng rất ấm áp, rất nhiều người bình luận giống nhau, chỉ có một ID, mỗi lần Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy đều cảm thấy có lẽ là kiếp trước mình đào phần mộ tổ tiên nhà cô ấy.

Cô ấy trả lời từng cái bình luận khen ngợi: “Nhìn thấy liền thấy ngán, cực kỳ không đáng yêu.”

“Weibo là sân chơi của mọi người, bộ không nói là người ta không biết mình làm sao?”

“Phân phát bánh ngọt cũng không đến lượt cô.”

“Thư của cô Thư của cô, cô mất hết sách rồi sao*? Có thể thi đậu đại học không đây?”

**Thư còn có nghĩa là sách, mà cứ kêu “Thư của tôi, Thư của tôi” thì giống như đang đi tìm sách “Sách của tôi, sách của tôi đâu?”. Vậy đó!!*

Mỗi lần Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy ID này thì đều cảm thấy đầu đau nhức, nói cô ấy là anti, nhưng cô ấy chưa từng chửi cậu, nói cô ấy là fan, cô ấy cũng chưa từng khen cậu câu nào, quan trọng nhất chính là, cô ấy luôn châm chọc fan của cậu, ID này đã xuất hiện hơn ba năm rồi, có lẽ là còn lâu năm hơn cả fan của cậu, thời gian qua lâu thì nhiều fan lâu năm liền làm lơ, nhìn thấy fan mới mắng chửi cô ấy còn có thể đứng ra ngăn cản.

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, ha ha, em gái lại tới rồi à, ngày nào cũng có thể nhìn thấy em, thời nay anti mà cũng cần cù như vậy à!”

“Ha ha ha ha, tôi cảm thấy vợ nhỏ không phải anti của Thư Thư đâu, rõ ràng là anti của chúng ta!”

“Tôi cũng cảm thấy như thế, nhưng mà tại sao cô ta lại đáng ghét như vậy chứ, Thư Thư là của mọi người chứ không phải của riêng cô ta, ngày nào cô ta cũng oán giận chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không thể chửi lại sao?”

“Chán ghét +1, Thư Thư là của mọi người.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn mọi người âm ỉ, cảm thấy rất buồn cười, cậu xem một lát rồi bỏ điện thoại sang bên cạnh, sau đó đi tới phòng bếp làm cơm trưa, tuy là ngoài miệng nói không đi nhưng mà nhớ đến dáng vẻ không vui của Giang Hạo Phong khi chuẩn bị đi làm thì cậu vẫn quyết định làm cho anh bắt ngờ.

Làm vài món mà Giang Hạo Phong thích rồi bỏ vào hộp giữ nhiệt, lại báo cho quản gia một tiếng, Thẩm Thư Kiệt lái xe đến công ty của Giang Hạo Phong, khi rời khỏi thang máy chuyên dụng, cô thư ký nhìn thấy cậu thì liền đi đến nhận lấy hộp giữ nhiệt trong tay cậu: “Sao Thẩm tiên sinh lại đến đây?”

Thẩm Thư Kiệt cười với thư ký: “Giang tổng có ở đây không? Tôi đến đưa cơm trưa cho anh ấy.”

Thư ký đẩy cửa phòng làm việc: “Giang tổng vẫn còn đang họp, anh vào trong ngồi trước đi, có lẽ là sắp xong rồi.”

Thẩm Thư Kiệt nói cảm ơn rồi ngồi xuống sô pha đợi Giang Hạo Phong, cậu nhìn phải nhìn trái, vừa muốn lấy điện thoại ra xem thì nhìn thấy một cái bánh ngọt trên bàn của Giang Hạo Phong, cậu vừa đi qua vừa lắc đầu nghĩ thầm: *Không biết anh lén đem đến công ty hồi nào.*

Vì phòng giữa Giang thiếu gia nhìn thấy sẽ xấu hổ, cậu tri kỷ dời bánh ngọt ra sau máy tính, giả vờ như mình chưa nhìn thấy gì.

Sau khi Giang Hạo Phong họp xong thì áp khí trên người có hơi thấp, thư ký lo lắng đi đến trước mặt anh nói: “Giang tổng, Thẩm tiên sinh đến.”

Giang Hạo Phong sững sờ một lát, sau đó bình tĩnh gạt đầu rồi đẩy cửa vào phòng làm việc, Thẩm Thư Kiệt đang ngồi trên sô pha lên mạng, nhìn thấy anh đi vào thì cười cười: “Sắc mặt không tốt lắm, công việc không thuận lợi sao?”

“Ừ.”

“Tiếc là em không giúp được anh, không bằng ăn một chút giảm bực đi.” Nói xong liền bày thức ăn ra bàn.

Đúng là Giang Hạo Phong bực bội vì chuyện công việc, nhưng nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt thì tâm trạng lại ổn định hơn rất nhiều, anh thản nhiên hỏi: “Chẳng phải nói là không đến sao?”

Thẩm Thư Kiệt cười nháy mắt với anh: “Em đem cơm trưa đến cho anh, không phải anh sẽ vui hơn sao?”

Giang Hạo Phong cầm đũa không nhìn cậu: “Không thể nào.”

Thẩm Thư Kiệt đã quen với cách trả lời của anh rồi, cho nên cũng không để bụng, cậu đưa chén cho Giang Hạo Phong rồi bắt đầu ăn, Giang Hạo Phong ăn cái gì cũng kén chọn, không thích thì sẽ không ăn miếng nào, cậu làm cho Giang Hạo Phong hai món mà anh thích, còn mình thì là một phần bông cải xanh luộc, bộ phim tiếp theo của cậu vào vai công tử ốm yếu, tuy rằng chỉ là nam ba nhưng cậu vẫn muốn mình gầy một chút cho hợp với kịch bản, Giang Hạo Phong nhìn thấy bông cải xanh thì rất chán ghét, anh giống như học sinh tiểu học, cầm thù rau dưa đến tận xương tủy, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, một lát sau anh hỏi: “Buổi chiều định làm gì?”

“Có hẹn với Hồ Sơn.”

“Hẹn hấn làm gì?”

“Đúng lúc cậu ta được nghỉ, đã lâu rồi bọn em chưa gặp nhau cho nên mới gặp.”

Giang Hạo Phong buông đĩa quay đầu nghiêm túc nhìn Thẩm Thư Kiệt: “Anh không thích Hồ Sơn.”

“Hả? Vì sao?”

“Tính tình không tốt.”

“Đâu có, Hồ Sơn là người bạn đầu tiên trong giới này của em, cậu ta giúp đỡ em rất nhiều.”

“Danh tiếng của hắn rất kém, sinh hoạt cá nhân cũng lộn xộn, ngủ với rất nhiều minh tinh, sau này em ít tiếp xúc với hắn đi.”

Thẩm Thư Kiệt gạt đầu, tùy tiện gấp bông cải xanh bỏ vào trong miệng anh: “Anh cũng hiểu rõ giới giải trí lắm chứ, em còn tưởng là anh không chú ý.”

Giang Hạo Phong lắc đầu, sau đó nhai vài cái rồi nuốt xuống: “Không có, trước kia công ty có hợp tác với hắn, anh không có chú ý đến chuyện của giới giải trí.”

“À, thật ra Hồ Sơn cũng không tệ lắm, đúng là sinh hoạt cá nhân lộn xộn nhưng mà đối xử với em rất tốt.” Nói xong lại gấp bông cải xanh dứt cho Giang Hạo Phong.

Giang Hạo Phong mím môi từ chối: “Anh không ăn bông cải xanh.”

Thẩm Thư Kiệt buông đĩa cười cười: “Vừa rồi anh có ăn.”

Giang Hạo Phong nhớ lại mùi vị trong miệng, sắc mặt lập tức tái xanh.

Buổi chiều Giang Hạo Phong còn có một cuộc họp quan trọng, tuy rằng trong lòng anh rất không muốn cho Thẩm Thư Kiệt đi gặp Hồ Sơn, nhưng anh cũng không ngăn cản việc xã giao của Thẩm Thư Kiệt: “Mấy giờ em về? Anh đi đón em?”

Thẩm Thư Kiệt dọn hộp cơm: “Có lẽ là không lâu đâu, nhưng mà nếu anh muốn đón em thì em sẽ đi taxi tới, sau đó ngồi chơi với Hồ Sơn rồi sẵn tiện chờ anh tan làm luôn.”

Giang thiếu gia sửa lại quần áo rồi đứng lên: “Vậy em tự lái xe đi đi.”

“...”

Hồ Sơn này, giống như Giang Hạo Phong đã nói, danh tiếng không tốt, sinh hoạt cá nhân lộn xộn, bộ phim đầu tiên của Thẩm Thư Kiệt là quay chung với Hồ Sơn, lúc ấy Thẩm Thư Kiệt đóng vai là nam nhảy dù

một, Hồ Sơn là nam nhảy dù hai, đó là bộ phim duy nhất thành công và cũng là nơi thúc đẩy tình bạn giữa Thẩm Thư Kiệt và Hồ Sơn.

Hai người gia nhập giới giải trí cùng lúc, đến giờ đã được năm năm, Thẩm Thư Kiệt đi theo sự nghiệp diễn viên hạng trung, Hồ Sơn lại không ngừng nổi tiếng, còn tiện tay cầm luôn giải thưởng ảnh đế, bọn họ có hẹn gặp nhau trong một quán trà tư nhân, Thẩm Thư Kiệt đến sớm nên ngồi đợi một lát, Hồ Sơn trang bị khẩu trang và kính râm đi tới, lúc đầu còn ra vẻ lén lút nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt thì Hồ Sơn lập tức bỏ mất kính và khẩu trang rồi bày ra tư thế khoa trương, lớn tiếng nói: “Lâu rồi không gặp! Có phải là tôi lại đẹp trai hơn rồi không?”

Thẩm Thư Kiệt uống trà cười cười nhìn hắn: “Đúng vậy, lần nào gặp cũng thấy cậu đẹp trai hơn.”

“Ha ha, gần đây thế nào?” Hồ Sơn khoát áo lên ghế rồi nói chuyện phiếm với Thẩm Thư Kiệt: “Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, mấy ngày trước tôi bận muốn chết.”

“Bạn hẹn hò chứ gì.”

“Này này này!! Có phải bạn bè hay không vậy.”

Hồ Sơn là một người độc lập và phách lối, hắn có bối cảnh và có cả diễn xuất rất nhập tâm, nhiều năm như vậy, mặc kệ truyền thông và cư dân mạng nói xấu hắn như thế nào, hắn vẫn được rất nhiều fan và đồng nghiệp yêu quý. Mọi người đều biết quan hệ giữa hắn và Thẩm Thư Kiệt, cho nên khi hắn đăng ảnh hắn ôm Thẩm Thư Kiệt lên Weibo thì cũng không có sóng gió gì lớn, Hồ Sơn vừa xem bình luận vừa nói: “Fan CP của chúng ta thật là thần kỳ, tình bạn rõ ràng vậy mà bọn họ cũng có thể suy nghĩ đến chuyện lăn giường được nữa hả? Huống chi tôi còn thẳng tắp như thế.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thoáng qua tấm ảnh: “Là cậu cố ý làm mọi người hiểu lầm.”

“Coi như xong, cho dù hai chúng ta giận nhau bọn họ cũng có thể nào bỏ ra cảnh tượng ngược luyến tình thâm à.”

Thẩm Thư Kiệt vừa muốn nói gì đó thì di động reo lên, cậu đứng lên bắt máy: “Sao vậy? Đang ở quán trà của ông chủ Lâm, ừ, được rồi, đi đường cẩn thận.”

Thẩm Thư Kiệt ngắt máy rồi nói với Hồ Sơn: “Lát nữa Giang Hạo Phong sẽ đến.”

Về mặt Hồ Sơn như bị táo bón: “Hắn tới làm gì?”

“Tiện đường đón tôi về nhà.”

“Chẳng phải cậu tự lái xe đến sao? Định kéo xe về hả?”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Kéo xe giữa đường xá sầm uất thế này? Có lẽ sẽ nổi tiếng đó.”

Hồ Sơn thấy Thẩm Thư Kiệt chọc mình thì than thở: “Tôi còn muốn mời cậu đi uống rượu mà.”

“Lần sau đi, Giang Hạo Phong không thích tôi uống rượu.”

Về mặt Hồ Sơn ghét bỏ: “Hắn không thích, không thích thì cậu sẽ không uống hả? Nghe lời vậy sao?”

Thẩm Thư Kiệt nháy mắt với Hồ Sơn: “Bởi vì có đôi khi, uống nhiều sẽ rất đáng sợ.”

3. Chương 3

Lần đầu tiên uống rượu là bởi vì vai diễn trong bộ phim mới, sau khi bộ phim nhảy dù kia được công chiếu, đánh giá nghiêng về một bên – “mặt than”, “diễn dở”, “bình hoa”, “nát”, Thẩm Thư Kiệt tự biết phân lượng của mình nên lập tức từ chối vai nam chính mà công ty an bài, cậu tìm một vai diễn phù hợp với mình từ trong đồng kịch bản, dẫn trợ lý tạm thời mà công ty an bài đi thử vai, tuy rằng vai diễn không quan trọng, lời kịch không nhiều, nhưng cạnh tranh vẫn kịch liệt như trước, Thẩm Thư Kiệt không ngờ một bộ phim bình thường không do đạo diễn lớn sản xuất mà lại được nhiều người tham gia thử vai như thế.

Thẩm Thư Kiệt, ngoại trừ đẹp thì không còn ưu điểm nào khác, cậu không có người nâng đỡ, diễn xuất lại không giỏi, nói chung là ngoại trừ gương mặt thì không còn cách nào khác.

May mà bộ phim này chú trọng vào nhan sắc, Thẩm Thư Kiệt thuận lợi được tuyển chọn vào trong danh sách, nhưng mà kết quả ra sao thì không ai biết được, trước khi đến thử vai Thẩm Thư Kiệt đã nói với Giang Hạo Phong một tiếng, hy vọng anh không dùng thân phận của mình để kiếm vai diễn này cho cậu, Giang Hạo Phong không có dị nghị gì.

Tuy rằng bọn họ quen biết đã lâu nhưng vẫn không hiểu hết về nhau, ở trong ấn tượng của cậu, Giang Hạo Phong là một người lạnh lùng, mặc dù là đã kết hôn nhưng hai người cũng không trao đổi với nhau nhiều lắm.

Sau ngày thử vai, công ty an bài cho cậu ăn cơm với đạo diễn, văn hoá bàn rượu được áp dụng trong các ngành nghề, đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt tham gia bữa tiệc như thế, sau khi bữa tiệc chấm dứt, cậu trốn trong nhà vệ sinh khách sạn ói không ngời dậy nổi, vừa mới tỉnh táo, muốn lấy điện thoại ra xem mấy giờ thì phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, vừa định gọi lại thì điện thoại vang lên, là quản gia, Thẩm Thư Kiệt nói mơ màng vị trí của mình rồi tiếp tục nôn ói.

Không biết là đợi bao lâu, cuối cùng cũng cảm thấy có người bế mình lên, cậu mơ màng mở mắt thì nhìn thấy phần cảm góc cạnh hoàn mỹ, cảm thấy rất giống Giang Hạo Phong.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại thì đầu rất đau, nhưng mà thân thể lại khô ráo thoải mái, Thẩm Thư Kiệt nhìn áo ngủ của mình rồi đi xuống lầu cảm ơn quản gia, nhưng cậu vừa mới đẩy cửa phòng thì nhìn thấy Giang Hạo Phong đang bưng cái gì đó đứng ngoài cửa.

“Hôm nay anh không đi làm hả?”

Giang Hạo Phong nhìn cậu một lát rồi mới gật đầu: “Nghỉ.”

“Hôm qua thật xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi.”

“Không có.”

Thẩm Thư Kiệt nhớ đến cái ôm tối qua, hỏi: “Ngày hôm qua, là anh đến đón em sao?”

Giang Hạo Phong bưng ly lên uống một ngụm, vẻ mặt nghiêm túc khó hiểu: “Anh rất bận, không rảnh.”

“Vậy có lẽ là em nhìn lầm rồi, em xuống lầu cảm ơn quản gia.”

Giang Hạo Phong không nói gì mà đi vào phòng làm việc, quản gia đang sửa soạn lại sách báo mà Giang Hạo Phong vừa xem, nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt đi xuống thì liền nói: “Thẩm tiên sinh tỉnh rồi à.”

Thẩm Thư Kiệt cười với ông: “Cháu đã nói rồi mà, sau này gọi cháu Tiểu Thẩm là được rồi, hôm qua cảm ơn bác.”

“Là việc tôi phải làm mà, Thẩm tiên sinh uống trà giải rượu chưa?”

Thẩm Thư Kiệt lắc đầu: “Cho cháu một ly đi.”

Quản gia nhìn lên lầu, vẻ mặt khó hiểu: “Thiếu gia không...”

“Anh ấy ở trong phòng làm việc.”

Quản gia sững sờ một lát: “Được rồi, Thẩm tiên sinh ngồi đi, tôi đi chuẩn bị.”

Cậu muốn tự làm nhưng mà quản gia đã xoay người đi rồi, Thẩm Thư Kiệt không quen được người khác hầu hạ, nhưng mà nhà họ Giang có quy tắc của nhà họ Giang, cậu không thể bởi vì mình không quen mà đi thay đổi cuộc sống nhiều năm của người khác.

Giữa trưa, Giang Hạo Phong xuống lầu, hai người im lặng ăn cơm, cho đến tối cũng không nói với nhau câu nào. Hai người kết hôn gần nửa năm, nhưng mà thời gian ở chung lại chưa được một tháng, Giang Hạo Phong bận rộn nhiều việc, từ khi cậu làm diễn viên cũng không có thời gian ở trong nhà.

Cậu nhìn chằm chằm kịch bản rồi ngẩn ngơ lúc nào không hay, quyết định chủ động đi tìm Giang Hạo Phong tâm sự, cậu nhìn đồng hồ, thấy thời gian không khác lắm mới đi lên lầu gõ cửa, một lát sau Giang Hạo Phong đi ra hỏi: “Có việc gì sao?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn Giang Hạo Phong rồi cười cười: “Không có việc gì thì không thể tìm anh trò chuyện sao?”

“Anh rất bận.”

“Nhưng mà đã mười giờ rồi.”

“Vậy em đi ngủ đi.”

“Còn anh?”

“Anh phải làm thêm một lát.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, hỏi thử: “Giang Hạo Phong, anh ghét em sao?”

Giang thiếu gia phủ định: “Không phải.”

“Được rồi, vậy anh làm việc đi, em đi ngủ.” Nói xong liền xoay người, nhưng mà lại nghe thấy giọng nói cứng nhắc của Giang Hạo Phong: “Khoan đã.”

“Hả?”

“Trò chuyện cái gì?”

“Tuỳ tiện thôi.”

Giang Hạo Phong hỏi: “Anh không hiểu giải trí, em không hiểu quản lý, chúng ta trò chuyện cái gì?”

“Em không hiểu quản lý, nhưng mà em muốn hiểu anh.”

Ánh mắt Giang Hạo Phong thay đổi, không nói gì.

Thẩm Thư Kiệt không biết anh đang nghĩ gì, cậu nói tiếp: “Chẳng phải chúng ta kết hôn rồi sao? Cho nên em nghĩ...”

“Hợp đồng mà thôi, năm năm sau em có thể rời đi.”

Thẩm Thư Kiệt làm bộ tự hỏi: “Vậy năm năm này chúng ta không nói gì với nhau cũng được sao?”

Giang Hạo Phong hơi nhú mồm, vài giây sau mới phun ra hai chữ: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy anh nói như thế thì cười cười: “Thật sự có thể sao?”

Về mặt của Giang Hạo Phong lại nghiêm túc hơn, Thẩm Thư Kiệt vẫn không nhìn ra được anh nghĩ gì, phát hiện anh hơi không vui liền lén lút nói lảng sang chuyện khác: “Thật ra em có chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

“Ở bộ phim tiếp theo, em vào vai nhân viên, nhưng anh biết là em chưa từng đến công ty đi làm chính thức lần nào mà, cho nên có rất nhiều thứ không rõ, muốn hỏi anh một chút.”

Giang Hạo Phong nói: “Em diễn vai tổng tài?”

“Không phải, nhân viên bình thường mà thôi.”

“Nhưng anh là tổng tài.”

Thẩm Thư Kiệt chớp chớp mắt, ngẫm lại cũng thấy đúng, vừa định đổi đề tài thì Giang Hạo Phong đã nói: “Nhưng mà, em có thể đến công ty của anh nhìn thử.”

4. Chương 4

Ngày hôm sau, Thẩm Thư Kiệt và Giang Hạo Phong cùng đến công ty Giang Thị, toà nhà này là toà nhà cao nhất khu này, trước kia Thẩm Thư Kiệt đã từng đi ngang qua, nhưng cho tới giờ đều không có cơ hội đi vào, vừa mới xuống xe, Giang Hạo Phong liền lấy kính râm không biết lấy từ đâu ra đưa cho cậu: “Bây giờ em là người của công chúng.”

Thẩm Thư Kiệt nhận lấy kính râm, cảm thấy buồn cười: “Em còn chưa nổi tiếng.”

“Vậy cũng phải đeo.”

Thẩm Thư Kiệt nghe lời anh đeo kính lên, nói giỡn: “Nhìn em có giống diễn viên nổi tiếng hay không?”

Giang Hạo Phong hừ một tiếng, giọng nói cứng nhắc: “không giống.” Thẩm Thư Kiệt trộm lè lưỡi rồi đi theo anh xuống xe.

Chín giờ kém mười lăm phút, bên trong toà nhà toàn là người với người mang giày cao gót, trong tay ôm túi làm việc, cảnh tượng vội vàng của tộc đi làm, Thẩm Thư Kiệt đi theo Giang Hạo Phong vào công ty, cô gái tiếp tân lên trốn bên cạnh trang điểm, đột nhiên bả vai bị người bên cạnh huých vào: “Đẹp ngay, đứng cho ngay ngắn.”

Cô gái tiếp tân không kịp ngẩng đầu, vội vàng quăng son môi hỏi: “Ai? Ai tới?”

“Giang tổng.”

“...”

“Thay máy chuyên dụng bị hư rồi hả?”

“Không biết, để tôi gọi cho phòng hành chính tổng hợp hỏi thử.”

Không đợi hai người nói xong, Giang Hạo Phong liền dẫn Thẩm Thư Kiệt đi đến, mấy cô gái vội vàng cúi người chào hỏi: “Chào buổi sáng, Giang tổng.”

Tiếng nói bên này không nhỏ, mấy người đứng chờ thang máy đều quay đầu nhìn lại, tập thể chào hỏi, Giang Hạo Phong bình tĩnh gật đầu, sau đó dẫn Thẩm Thư Kiệt đứng chờ thang máy chung với mọi người.

Thư ký nhận được thông báo liền vội vàng đi thang máy chuyên dụng xuống, nhìn thấy Giang Hạo Phong đứng dưới lầu thì liền nói: “Giang tổng, thang máy chuyên dụng...”

Còn chưa nói xong, Giang Hạo Phong đã quay đầu nói: “Đang sửa?”

“Dạ?”

Không đợi thư ký trả lời, anh quay đầu nói với Thẩm Thư Kiệt đứng bên cạnh: “Muốn đi thang máy chuyên dụng không?”

Thẩm Thư Kiệt đeo kính râm nhưng vẫn cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ xung quanh, cậu còn chưa mở miệng thì cửa thang máy đã ‘đỉnh’ một tiếng rồi mở ra, Giang Hạo Phong không hỏi nữa mà bước vào, Thẩm Thư Kiệt chỉ có thể vội vàng chạy theo, đám người đứng chờ thang máy nhìn thấy Giang Hạo Phong đứng bên trong thì quyết định đi chuyển sau, nhưng mà Giang Hạo Phong lại giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Mọi người định đi trễ sao?”

Thư ký đứng bên ngoài xem xét vẻ mặt của Giang Hạo Phong rồi nói: “Đừng đứng nhìn nữa mà nhanh vào đi, đừng làm trễ công việc.”

Lời này vừa nói ra, nếu không nghe theo thì liền bị nhận định là lười biếng, chén cơm của Giang Thị cũng không phải cứ tùy tiện ăn được, thư ký đi vào đầu tiên, mấy người ở phía sau cũng vội vàng đi theo, nhưng không ai dám chen đến trước mặt Giang Hạo Phong, không gian thang máy rất lớn nhưng bởi vì có rất nhiều người mà lập tức trở thành tàu điện ngầm (*ý là chen lấn*), ở trong hoàn cảnh chen chúc thế này mà Thẩm Thư Kiệt và Giang Hạo Phong còn có thể đứng sóng vai thì đúng là kỳ tích mà, cửa thang máy vừa định đóng lại thì nghe thấy tiếng kêu lớn: “Chờ một chút chờ một chút!” Ngay sau đó liền có hai người chen vào, anh trai mặc tây trang lập tức không chống đỡ được nữa, mắt thấy sẽ ngã vào người Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt vừa định dùng thân thể yếu ớt của mình nghênh đón anh trai thì liền cảm thấy người bên cạnh xoay người, một tay chống cho cậu một khoảng nhỏ, Thẩm Thư Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, kết quả là Giang Hạo Phong chỉ để lại cho cậu một cái cảm, Thẩm Thư Kiệt chỉ có thể nói nhỏ với cái cảm hoàn mỹ đó: “Cảm ơn.”

Giang Hạo Phong không lên tiếng, thang máy đi lên, không gian càng lúc càng lớn, khi lên tới tầng cao nhất thì chỉ còn thư ký và hai người bọn họ, thư ký vẫn nhìn thẳng phía trước, cũng không dám lên tiếng, thang máy “đỉnh” một tiếng rồi mở ra, Giang Hạo Phong bình tĩnh dời thân thể đi ra ngoài.

Cả buổi sáng của Giang Hạo Phong đều bận rộn giải quyết công việc, Thẩm Thư Kiệt không dám ra ngoài đi lại, cho đến giữa trưa Giang Hạo Phong mới buông văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn cậu: “Đi ăn cơm.”

Nhà ăn nhân viên ở tầng năm, muốn ăn cái gì cũng có, Giang Hạo Phong dẫn Thẩm Thư Kiệt đi dạo từ đầu tới đuôi thì lập tức được sự chú ý của rất nhiều người, kết quả là cái gì cũng không ăn được, hai người quay trở lại văn phòng, Thẩm Thư Kiệt không hiểu ý của anh nên chủ động hỏi: “Không phải anh nói là đi ăn cơm sao? Sao lại đi lên?”

“Không được ăn.”

“Hả?”

“Thư ký sẽ chuẩn bị.”

Vậy vì sao phải đi xuống???

Khoé môi Thẩm Thư Kiệt run rẩy, không thể hiểu được mục đích của Giang Hạo Phong. Ăn xong cơm trưa mà thư ký chuẩn bị, Giang Hạo Phong lại bắt đầu làm việc, Thẩm Thư Kiệt ngồi trên sofa chờ anh, cuối cùng đứng lên, đi đến trước mặt anh: “Ngày nào anh cũng bận như vậy hả?”

“Gần như thế.”

“Em có thể đi xem những người khác làm việc thế nào không?”

“Giống như anh.”

“Vai diễn của em là nhân viên bình thường.”

Giang Hạo Phong hoàn toàn quên lời nói hôm qua của mình: “Đều là công việc, không có gì khác nhau.”

“ ... ”

(Trích đoạn nhắc lại:

“Ở bộ phim tiếp theo, em vào vai nhân viên, nhưng anh biết là em chưa từng đến công ty đi làm chính thức lần nào mà, cho nên có rất nhiều thứ không rõ, muốn hỏi anh một chút.”

Giang Hạo Phong nói: “Em diễn vai tổng tài?”

“Không phải, nhân viên bình thường mà thôi.”

“Nhưng anh là tổng tài.”)

Người đại diện mà công ty an bài tạm thời cho Thẩm Thư Kiệt đã lăn lộn trong giới giải trí rất nhiều năm, hẳn rất vừa lòng với điều kiện bên ngoài của Thẩm Thư Kiệt, nếu công ty đồng ý tuyên truyền thì chắc chắn Thẩm Thư Kiệt sẽ nổi tiếng, hẳn nghe được một vài tin tức, hình như Thẩm Thư Kiệt có quan hệ với ông tổng của công ty, cho nên mới được diễn vai nam một trong bộ phim đầu tiên, nhưng mà diễn xuất không ổn cho nên không nổi tiếng cho lắm, hẳn vừa đọc kịch bản vừa nói: “Buổi tối ăn cơm với đạo diễn và bên sản xuất đi, tuy vai diễn này không quan trọng nhưng mà chúng ta vẫn phải tranh thủ, diễn xuất không tốt thì luyện tập thêm, sớm muộn gì cũng có ngày nổi tiếng.”

Thẩm Thư Kiệt gãi đầu: “Em sẽ cố gắng.”

Thẩm Thư Kiệt nói chuyện với người đại diện xong thì điện cho Giang Hạo Phong, đợi vài giây thì đối phương bắt máy: “Có việc?”

“Buổi tối em phải ăn cơm với đội sản xuất, có thể sẽ về trễ.”

“Tùy em.”

Nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của người bên kia, Thẩm Thư Kiệt nhẹ nhàng thở dài: “VẬY anh nghỉ ngơi sớm một chút.”

Có kinh nghiệm lần trước cho nên Thẩm Thư Kiệt vẫn chừa cho mình đường sống, tuy rằng lúc ăn cơm uống không ít nhưng mà còn có thể đứng được, cậu lảo đảo đi theo người đại diện ra cửa thì phát hiện quần gia đã đứng chờ bên ngoài.

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy quần gia thì ngại ngùng nói: “Lại làm phiền bác tới đón cháu rồi.”

Quần gia lái xe rất vững vàng, Thẩm Thư Kiệt uống rượu nên cảm thấy dạ dày cuộn cuộn rất khó chịu, cậu nhin cả đường, vừa về tới nhà liền chạy vào nhà vệ sinh nôn ói, ói hết mọi thứ có trong dạ dày, đến khi chỉ có thể nôn khan thì cậu cảm thấy mình bị ai đó ôm lên, cậu khó chịu mở to mắt, giọng nói khàn khàn: “Giang Hạo Phong?”

Giang Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng rồi ôm cậu lên lầu, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy trên người mình có mùi rất hôi, cậu bịt miệng nói: “Anh thả em xuống đi, em đi rửa mặt.”

Giang Hạo Phong làm như không nghe thấy, ôm Thẩm Thư Kiệt vào nhà tắm, thả cậu xuống bên cạnh rồi bắt đầu xả nước, đầu óc Thẩm Thư Kiệt nặng nề, có chút đứng không vững, cậu cố gắng không chế cho mình đứng vững nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống, cậu nghĩ thầm lần này chắc xong rồi, kết quả lại rơi vào vòm ngực vững chắc, cậu không mở mắt nổi, mơ màng hỏi: “Giang Hạo Phong?”

“Ừ.”

“Em rất hôi đúng khônggg...”

“Không hôi.”

“Anh sẽ tắm cho em sao?”

“Ừ.”

Sau đó liền cảm nhận được một bàn tay ôn nhu thong thả cởi quần áo cho cậu, cậu tựa vào trong ngực anh, mơ màng ngủ gật, mặc kệ bàn tay kia muốn làm gì thì làm, chờ đến khi cả người ngâm trong nước ấm mới hoàn toàn mất ý thức.

Tỉnh lại sau khi say rượu, trong đầu cậu hiện ra từng đoạn ký ức vụn vặt, biết rõ tối qua Giang Hạo Phong chăm sóc mình rất lâu, cậu cầm điện thoại nhìn thời gian, có lẽ là Giang Hạo Phong chưa đi làm, vì vậy vội vàng xuống giường muốn đi cảm ơn anh, khi cậu xuống lầu thì Giang Hạo Phong đang ngồi ăn sáng, vừa ăn vừa đọc báo, anh thấy Thẩm Thư Kiệt đi xuống thì liền quay đầu nghiêm túc đọc báo, không nói gì.

Thẩm Thư Kiệt chủ động tiến lên: “Tối qua, cảm ơn anh đã chăm sóc cho em.”

Giang Hạo Phong mặt đơ bỏ báo xuống, không liếc nhìn Thẩm Thư Kiệt mà đi thẳng ra ngoài. Thẩm Thư Kiệt đứng tại chỗ, cảm thấy Giang Hạo Phong lại không vui rồi.

5. Chương 5

Cậu nhớ lại những việc làm gần đây, tìm xem chuyện nào làm Giang Hạo Phong không vui, chắc là chuyện uống rượu rồi, cậu ăn sáng rồi ngồi trên sofa đọc kịch bản, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chữ viết nhưng đầu óc lại nghĩ đến việc phải làm thế nào để dành Giang thiếu gia đang không vui.

Giang Hạo Phong vừa về nhà liền nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt đứng ngoài cửa đón mình, vẻ mặt tươi cười nhận lấy túi xách của anh đặt sang bên cạnh, lại cúi tay nhận lấy áo khoác.

Giang Hạo Phong mơ màng nhìn cậu một lát rồi mới đưa áo khoác qua.

Trên bàn cơm chiều, Thẩm Thư Kiệt chờ anh ngồi xuống rồi mới cười nói: “Vì cảm ơn hôm qua anh đã chăm sóc cho em, cho nên hôm nay em tự mình xuống bếp làm vài món.”

Sau đó cầm đĩa gấp thịt ba rọi bỏ vào trong chén của Giang Hạo Phong: “Cho em chút mặt mũi đi, ăn thử xem được không?”

Về mặt Giang Hạo Phong vẫn đơ như trước, anh cầm đĩa bỏ thịt mà Thẩm Thư Kiệt gấp cho vào miệng, nhìn không ra là vui hay buồn, cũng không khen ngợi, dì Vương đã chăm sóc cho Giang Hạo Phong nhiều năm nên hiểu rõ khẩu vị của anh, bình thường ăn cơm Thẩm Thư Kiệt không phát hiện có gì không đúng, nhưng bữa cơm hôm nay, tất cả đều là do cậu tự tay làm, ăn đến cuối bữa rồi cậu mới phát hiện Giang Hạo Phong có một tật xấu, đó chính là kén ăn.

Thích ngọt, ghét cay, yêu vị chua, không đụng vào thứ mặn.

Ghét rau dưa, thích ăn nấm, rau củ bình thường cũng có thể nuốt xuống, nhưng mà tuyệt đối không đụng vào bông cải xanh.

Thẩm Thư Kiệt đảo mắt tính toán rồi gấp rau xanh cho anh, cuối cùng thì vẻ mặt của Giang thiếu gia cũng tan vỡ, anh cau mày, giọng nói cứng ngắt: “Anh ăn no.”

Hả? Quả nhiên là không ăn bông cải xanh mà.

Thẩm Thư Kiệt giống như phát hiện được bí mật nhỏ, khi xoay người, khoé miệng lập tức cong lên, cậu đi

vào bếp đem bánh ngọt đã chuẩn bị hồi chiều ra, hỏi: “Còn ăn cái này nữa không?”

Lời đã nói ra như bát nước đã hắt đi, anh nghiêm túc đứng dậy đi lên lầu: “Không ăn.”

Ngày hôm sau, Thẩm Thư Kiệt vẫn chuẩn bị cơm chiều như trước, nhưng khi cậu mở tủ lạnh ra thì phát hiện bánh ngọt hôm qua chuẩn bị đã không cánh mà bay, khoé miệng gờ cao, lại chuẩn bị thêm một phần, liên tục ba ngày, cuối cùng lúc ăn cơm chiều, Thẩm Thư Kiệt hỏi: “Giang Hạo Phong.”

“Ừ.”

“Bánh ngọt trong tủ lạnh, là anh ăn sao?”

Giang thiếu gia ghét bỏ gấp rau trong chén ra ngoài, vẻ mặt bình thản: “Không.”

“Vậy biến đâu hết rồi?”

“Sao anh biết.”

“Kỳ lạ.”

Về mặt Giang Hạo Phong kiên cường chính trực: “Em nghi ngờ anh?”

Thẩm Thư Kiệt ra vẻ vô tội: “Sao có thể.”

Buổi tối mười một giờ, quản gia tắt đèn phòng khách, trở lại phòng nghỉ ngơi, cầu thang vẫn còn mở một ngọn đèn nhỏ, vì phòng giữa có người buổi tối té lầu, một lát sau, trên cầu thang im lặng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, người định xuống lầu chần chờ một lát, đi vài bước rồi dừng lại, do dự một lát rồi lại đi xuống lầu, tiếng bước chân đi vào phòng bếp, cẩn thận lắng nghe còn nghe thấy tiếng mở tủ lạnh, sau đó là tiếng đóng cửa tủ rất mạnh, tiếng bước chân dần dần đi xa, về mặt người vừa mới rời khỏi phòng bếp rất là không vui, bước nhanh lên lầu.

Ngày hôm sau, Thẩm Thư Kiệt làm bữa sáng cho Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia chỉ nhìn chăm chăm tờ báo mà không liếc nhìn Thẩm Thư Kiệt cái nào, Thẩm Thư Kiệt im lặng ăn xong phần ăn của mình, trắng trợn nhìn chăm chăm Giang Hạo Phong: “Không ăn sandwich sao?”

Giang thiếu gia tiếp tục đọc báo, không trả lời.

Thẩm Thư Kiệt cũng không giận, cậu đẩy cái gì đó đến trước mặt Giang Hạo Phong, chậm rãi mở ra: “Vậy ăn cái này được không?”

Giang Hạo Phong nhú mày nhìn bánh ngọt trước mắt, môi mím vào nhau, vẻ mặt rất khó coi, Thẩm Thư Kiệt cười cong hết cả mắt: “May mà hôm qua em cẩn thận giấu đi, nếu không lại bị trộm.”

“Hai lần trước uống nhiều rượu như vậy là em không đúng, sau này em sẽ cố gắng uống ít thôi, anh đừng giận nữa được không?”

Bàn tay cầm tờ báo của Giang thiếu gia run lên, hừ nhẹ một tiếng: “Anh giận bao giờ? Em nhìn lầm rồi.”

Thẩm Thư Kiệt à một tiếng thật dài, sau đó cầm nĩa múc một miếng bánh ngọt đặt bên miệng anh, Giang thiếu gia nhìn lướt qua, giống như đang suy nghĩ gì đó, vài giây sau mới mang về mặt ghét bỏ ăn bánh ngọt, sau đó quay đầu nhìn sang hướng khác, ánh mắt Thẩm Thư Kiệt lại cong hơn, cậu lại múc bánh ngọt đút cho Giang thiếu gia: “Lần sau em lại giấu cho anh.”

Giang thiếu gia mở miệng ăn bánh ngọt, vẻ mặt rất lạnh lùng: “Không cần.”

Cuối tuần, Giang Hạo Phong thức dậy rất sớm, anh đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra xem xét, vừa lòng ngồi xuống bàn chờ Thẩm Thư Kiệt xuống ăn sáng, quản gia bưng bữa sáng lên bàn, hỏi: “Hôm qua Thẩm tiên sinh làm bánh ngọt, có cần tôi đem lên luôn không?”

Giang Hạo Phong nhìn đồng hồ rồi nói: “Không cần.”

Khi Thẩm Thư Kiệt xuống lầu, Giang Hạo Phong đã đợi được gần nửa tiếng, Thẩm Thư Kiệt hỏi đầy vẻ nghi ngờ: “Hôm nay không phải cuối tuần sao?”

“Ừ.”

“Sao không ngủ thêm?”

Giang thiếu gia cầm báo lật vài trang, trả lời tùy ý: “Không mệt.”

Thẩm Thư Kiệt ngồi vào bàn ăn, cầm sandwich lên cắn một miếng, lại uống một hớp nước chanh: “Hôm nay em phải đến công ty, em được chọn cho vai diễn kia rồi, mấy ngày nữa phải đi theo đoàn phim.”

“Ừ.”

“Sao anh không ăn?”

Giang thiếu gia nhú mày nhìn sandwich, không cử động cũng không nói gì, Thẩm Thư Kiệt quan sát một lát rồi bỏ xuống, đứng dậy lấy bánh ngọt trong tủ lạnh đặt trước mặt anh: “Cứ ăn đồ qua đêm thì không tốt.”

Giang Hạo Phong bỏ báo xuống bàn: “Anh có nói là mình muốn ăn cái này sao?”

Thẩm Thư Kiệt chớp mắt: “VẬY em ăn?”

“Tuỳ em.”

“Được rồi, không giành với anh.” Nói xong lại tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Vài phút sau, Thẩm Thư Kiệt ăn xong phần ăn của mình, Giang Hạo Phong lại vẫn ngồi yên như trước: “Sao không ăn?”

Giang thiếu gia mặt đơ nhìn Thẩm Thư Kiệt, giọng nói gượng gạo: “Anh không nói muốn ăn cái này.”

Thẩm Thư Kiệt không biết tại sao hôm nay anh lại không vui nữa, cậu vừa định lấy nĩa múc cho anh thì di động vang lên, cậu đứng dậy nghe điện thoại rồi nói với Giang Hạo Phong một tiếng, sau đó vội vàng chạy đến công ty.

Về mặt Giang thiếu gia nghiêm trọng giống như mưa bão sắp kéo tới, anh nhìn theo bóng lưng Thẩm Thư Kiệt rồi quay đầu trừng cái bánh ngọt vô tội

6. Chương 6

Thẩm Thư Kiệt chạy tới công ty, nhưng mà nhận được tin là vai diễn đã bị cướp, cậu khẽ nhíu mày: “Không phải là đã quyết định rồi sao? Đối phương diễn tốt lắm sao?”

Người đại diện châm thuốc rồi thở dài: “Không tốt, về ngoài cũng tệ hơn cậu, nhưng mà chuyện đổi người này, sớm muộn gì cậu cũng sẽ quen thôi, đối phương có người nâng đỡ, còn chịu bỏ tiền, cậu không có diễn xuất, không bối cảnh, đạo diễn sẽ cân nhắc sự lợi hại hai bên, chắc chắn là bị đổi rồi.”

Cậu mới vào giới không lâu nên không hiểu: “Chúng ta không thể cướp lại sao?”

“Sao có thể, trừ khi cậu có nhiều tiền hơn bên kia.”

“VẬY... VẬY những lời mà chúng ta nói trên bàn rượu hôm trước đều uống phí hết sao?”

“Cậu suy nghĩ quá đơn giản rồi, lời nói trên bàn rượu chỉ có thể tin một nửa, hợp đồng không có, cũng không cần phải giữ lời.”

Người đại diện lại rít một hơi thuốc: “Cậu và Lý tổng có quan hệ gì?”

“À, không có quan hệ gì, tôi là do... Người nhà giới thiệu.”

“Người nhà cậu, quen biết Lý tổng sao?”

“Ừ.”

“Nếu không thì cậu tìm Lý tổng thử xem, nếu thật sự muốn nhận vai diễn này, kêu Lý tổng nói dùm cậu hai câu, cũng không phải là không được.”

Thẩm Thư Kiệt tự ngẫm vài giây: “Thôi quên đi, em tự mình cố gắng, không muốn làm phiền người khác.”

“Vậy không diễn phim này nữa, tìm bộ khác.”

“Khoan đã, anh Vương.”

“Hả?”

“Anh cảm thấy Tôn Đạo* xem trọng em, chúng ta có thể nhờ anh ta không?”

**Nói tắt của ‘đạo diễn Tôn’.*

“Em muốn nhận vai diễn này sao?”

“À, cũng không phải là vấn đề vai diễn, nhưng mà bị cướp như thế, dù sao thì em cũng muốn tranh thủ một chút.” Nói xong liền cười: “Nếu diễn xuất không tốt rồi bị đổi thì em cũng không oán giận gì, dù sao thì cũng là do bản lĩnh của em không bằng người ta, nhưng mà người đó diễn tệ hơn em, lại dùng tiền để đánh bại em, em có hơi không phục.”

Wang Bằng vẫn luôn cho rằng Thẩm Thư Kiệt là người yếu đuối mặc kệ mọi người điều khiển, không ngờ cậu cũng có đáng vẻ kiêu ngạo như thế, hần lập tức cảm thấy hứng thú: “Em muốn thử thế nào?”

Sáng sớm cuối tuần, Thẩm Thư Kiệt gõ cửa phòng Giang Hạo Phong, hôm qua về trễ cho nên không đến quấy rầy anh ngủ, cậu còn nhớ hôm qua trước khi mình đi Giang thiếu gia có vẻ không vui cho lắm, sau khi cửa mở, Thẩm Thư Kiệt lập tức cười với Giang Hạo Phong: “Chào buổi sáng.”

Thẩm Thư Kiệt hiểu rõ đạo lý không đánh người đang cười, lập tức mở miệng: “Ngủ ngon không?”

Vẻ mặt Giang thiếu gia lạnh lùng: “Có việc gì không?”

“Cũng không có gì, hôm nay anh rảnh không?”

Vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của người trước mặt làm cho Giang thiếu gia cảm thấy hơi say, hôm qua anh khó chịu cả ngày, quyết định vài ngày tới sẽ không để ý đến Thẩm Thư Kiệt, anh mím chặt môi, kết quả là vẫn lên tiếng: “Ừ.” Giang thiếu gia bị lời nói của mình làm cho tức giận, anh nhú mày, Thẩm Thư Kiệt thật sự không hiểu tính tình của Giang Hạo Phong, cậu chỉ nói có ba câu, không biết câu nào làm anh nhú mày chặt đến thế, cậu hỏi thử: “Vậy, hôm nay có thể đi ra ngoài với em không?”

“Đi đâu.”

“Chúng ta kết hôn lâu như vậy, nhưng mà chưa từng đi ra ngoài chơi đúng không? Đúng lúc hôm nay em muốn đi câu cá, anh đi chung được không?”

Đôi mày cau có của Giang thiếu gia lập tức giãn ra: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vẻ mặt của anh như thế thì nghĩ thầm: *Chẳng lẽ là thích câu cá?*

Hai người lái xe, một đường chạy đến hồ nước mà Thẩm Thư Kiệt đã chọn, đem công cụ và hai cái ghế dựa ngồi song song ở bờ sông, Thẩm Thư Kiệt móc mồi vào lưỡi câu, lại đưa cho Giang Hạo Phong một hộp mồi: “Nghe nói cá lăng ở đây rất lớn và thịt cũng rất chắc và tươi, nhưng mà rất khó câu được.”

Giang thiếu gia im lặng điều chỉnh cần câu, Thẩm Thư Kiệt lại hỏi: “Giang Hạo Phong, anh đã từng ăn cá ở đây chưa?”

“Không biết.”

“Sao lại không biết.”

“Ngày nào ăn cơm anh cũng phải hỏi lai lịch của những con cá đó sao?”

Thẩm Thư Kiệt cũng biết là mình hỏi lời vô nghĩa, câu cá là chuyện chán nản và buồn tẻ, cậu ngồi hai tiếng thì cảm thấy rất nhàm chán, lén quay đầu nhìn chằm chằm sườn mặt Giang Hạo Phong.

Mặt nước bình tĩnh không một gợn sóng, Thẩm Thư Kiệt nhìn một lát thì mí mắt bắt đầu đánh nhau, cậu mở miệng định ngáp một cái thì bị Giang Hạo Phong che miệng: “Xuyt.”

Thẩm Thư Kiệt ngáp cho xong, khi ngậm miệng thì đầu lưỡi không cẩn thận chạm vào lòng bàn tay Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia rút tay, giọng nói cứng rắn giống như đang che giấu điều gì: “Đứng lên tiếng.”

Thẩm Thư Kiệt ra vẻ vô tội: *Em không có lên tiếnggg...*

Hai người thả nhẹ khoảng mười phút thì mặt nước có động tĩnh, Giang Hạo Phong nhanh chóng kéo cần câu, Thẩm Thư Kiệt dựa vào bên người anh quan sát, đôi mắt mong chờ nhìn chăm chăm mặt nước, chờ đến khi dây câu được lôi hết ra khỏi mặt nước, Thẩm Thư Kiệt lập tức nhảy dựng lên hôn lên mặt Giang Hạo Phong: “Giang Hạo Phong!! Anh quá tuyệt vời!!”

Cổ tay Giang thiếu gia run rẩy, cần câu rơi xuống đất, con cá bị câu cứ tưởng mạng mình sẽ chấm dứt vào hôm nay, đêm nay phải ngủ với nồi cháo và đường dấm, gấp đến nỗi không ngừng giãy giụa, kết quả người câu trúng lại ngu ngốc làm nó rơi vào trong nước? Thả cá về nước giống như thả hổ về rừng, nó tin rằng đại nài không chết chắc chắn sẽ hoá rồng, nó vội vàng bơi đi, tương lai rộng mở ở phía trước, bây giờ không chạy thì còn đợi đến khi nào? Nó vội vàng chạy vào cái ôm của mẹ, để lại hai người đang nhìn nhau, Thẩm Thư Kiệt thấy nhìn về mặt căng cứng của Giang Hạo Phong thì lập tức giải thích: “Xin lỗi, em kích động quá.”

Giang thiếu gia liếc mạng kiểm nén khoé miệng muốn cong lên của mình, vẻ mặt vắn vẹo làm cho người ta sợ hãi: “Tiếp tục câu.”

Hai người lại ngồi thêm hai tiếng, cuối cùng cũng có cá mắc câu, lần này Thẩm Thư Kiệt không dám lộn xộn, Giang Hạo Phong lôi cá ra khỏi nước, chờ Thẩm Thư Kiệt nhảy đến hôn mình, nhưng mà đợi một lát lâu mới thấy người nọ ôm thùng nước đến hỏi: “Không bỏ vào sao?”

Trong lòng Giang thiếu gia không ngừng khát vọng, thế nhưng chỉ có thể tiếp tục câu cá.

Sau đó Thẩm Thư Kiệt rất ngoan ngoãn, không có động tác khác người nào nữa, Giang Hạo Phong cau mày nhìn mặt nước: *Vô dụng.*

Câu cả ngày, cũng coi như thắng lợi trở về, Thẩm Thư Kiệt không ngờ có thể câu được thuận lợi như thế, cậu không hề keo kiệt lời khen dành cho Giang thiếu gia đang lái xe: “Anh thật sự quá lợi hại luôn đó, em còn tưởng là hôm nay sẽ không câu được con nào luôn chứ.”

Giang Hạo Phong mặt đờ lái xe, trong lòng không ngừng kích động: *Vậy vì sao em không hôn anh ba cái?!*

“Khi về nhà chúng ta ăn thử đi, nhưng mà không biết mùi vị có thể làm cho Tôn Đạo vừa lòng hay không.”

Tôn Đạo? Ai?

“Kỹ thuật cắt tĩa của em không được tốt lắm, khi về phải học hỏi dì Vương một chút, hôm đó em uống nhiều quá nên không nhớ rõ lời Tôn Đạo nói, cũng không biết là có làm đúng hay không.” Cậu đã quen với sự im lặng của Giang Hạo Phong, cho nên nói chuyện mình ên cũng không cảm thấy xấu hổ: “Đúng rồi, Giang Hạo Phong...”

“Hả?”

“Anh cảm thấy em có thích hợp làm diễn viên không?”

“Không có gì thích hợp hay không, đây là công việc mà em chọn lựa, em muốn làm thì cứ làm, nếu không thì có thể học kinh doanh.”

Thẩm Thư Kiệt tự ngẫm vài phút, tiện tay lấy bút máy trên xe Giang Hạo Phong: “Em ký tên cho anh trước, lỡ như sau này em nổi tiếng, anh muốn lấy chữ ký còn phải xếp hàng.”

7. Chương 7

Tối nhà, Thẩm Thư Kiệt ôm thùng cá vào phòng bếp, Giang Hạo Phong ngồi trên xe cảm thấy mình không còn giá trị lợi dụng nữa, anh nhú mào lấy di động tìm kiếm về Tôn Đạo, kết quả nhận được rất nhiều thứ, tắt ứng dụng tìm kiếm chuẩn bị gọi điện thoại thì Thẩm Thư Kiệt chạy đến: “Giang Hạo Phong, mau vào xem em làm cá!”

Giang thiếu gia bỏ điện thoại vào trong túi, mặt đờ nghĩ thầm: *Đúng là tàn nhẫn mà.*

Giang Hạo Phong đưa áo khoác cho quần gia, hai tay khoanh trước ngực đứng xem Thẩm Thư Kiệt làm cá, gờ dao đập xuống, con cá đang vui vẻ lập tức lật ngửa, đi đời nhà ma, đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt làm cá, cậu nghiên cứu một lát, cầm dao tìm bong bóng cá, chất thịt của cá lạng rất màu mỡ, mùi vị lại ngon, Tôn Đạo từng khen loại cá này trên bàn rượu, còn nói cho cậu nghe cách làm, Thẩm Thư Kiệt mở bụng cá, lấy bong bóng cá ra rồi bắt đầu xử lý vây lưng, cá rất trơn, cậu lại không khống chế được sức mạnh nên nên luôn làm cá trượt khỏi tay, Giang Hạo Phong đứng phía sau nhìn theo dáng vẻ nghiêm túc của cậu, vẻ mặt hiềm khi ôn hoà.

Còn chưa có ôn hoà được vài giây thì bắt đầu nhú mào, anh bước nhanh đến cầm tay cậu, giọng nói nghiêm khắc: “Em không biết là gai cá lạng có độc sao? Có thể cẩn thận một chút được không?” Nói xong liền kéo Thẩm Thư Kiệt ra khỏi phòng bếp, kêu quần gia đem hòm thuốc đến, Thẩm Thư Kiệt bị anh rống đến sững sốt, ngồi trên sofa một lát mới phản ứng kịp, cậu cảm thấy tay mình rất tanh, muốn rút lại thì bị Giang Hạo Phong nắm chặt, Giang thiếu gia nhú mào, anh quỳ một gối dưới đất, nhẹ nhàng nặn một ít máu sau đó lấy cồn cẩn thận sát khuẩn cho cậu, nhận lấy thuốc mỡ mà quần gia đưa qua, thoa lên vết thương, lại đưa lên miệng thổi hai... cái?

Thẩm Thư Kiệt cảm nhận được rõ ràng hơi thở của Giang Hạo Phong, cậu ngoan ngoãn ngồi chờ Giang thiếu gia thổi tiếp, kết quả Giang thiếu gia lại quyết đoán vứt bỏ tay cậu, đi thẳng lên lầu.

...

Thẩm Thư Kiệt đưa tay lên nhìn, hỏi quần gia: “Anh ấy sao vậy?”

Quản gia hiền lành dán băng cá nhân cho cậu: “Không sao đâu.”

Tồn thời gian một buổi chiều, cuối cùng thì Thẩm Thư Kiệt cũng làm ra món bong bóng cá mà Tôn Đạo miêu tả, cậu ăn thử, cảm thấy mùi vị cũng không tệ, trộn chung với thức ăn mà dì Vương đã làm, nhưng ngồi chờ hoài mà không thấy Giang Hạo Phong xuống lầu, Thẩm Thư Kiệt giơ tay lên nghiên cứu một lát rồi đứng dậy lên lầu gõ cửa, Giang thiếu gia lạnh lùng mở cửa, giọng nói giống như mang theo băng tuyết: “Có việc?”

“Ăn cơm.”

“Không đói bụng.”

Về mặt Thẩm Thư Kiệt bối rối, quơ quơ ngón tay bị thương: “Ăn thử cá mà em làm được không?”

Giang Hạo Phong hừ lạnh: “Anh là chuột bạch sao?”

“Không phải.”

“Anh không ăn.”

“Nhưng em đã làm cả buổi chiều.”

Giang thiếu gia khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng: *Cũng không phải là làm cho anh.*

“Em rất muốn được nhận vai diễn kia của Tôn Đạo, nhưng mà nửa đường bị người ta cướp mất, anh cũng biết mà, em mới vào giới không lâu, diễn xuất không giỏi mà cũng không có bối cảnh, chỉ có thể làm như thế, anh ăn thử một chút được không? Nhận xét cho em một chút?” Nói xong liền dùng ngón tay bị thương kéo kéo góc áo Giang Hạo Phong.

“Không được giả bộ đáng thương.”

“Em không có giả bộ đáng thương!”

“Giang Hạo Phong, xin anh mà, anh cảm thấy ngon thì nhất định Tôn Đạo cũng cảm thấy như thế.”

Giang thiếu gia không kiềm chế được tia sáng trong mắt, vẻ mặt cứng đờ, đi xuống lầu: “Là em xin anh.”

Thẩm Thư Kiệt gấp bong bóng cá đặt bên miệng anh: “Dạ dạ dạ, là em xin anh, mau ăn thử!”

Giang thiếu gia nhún nhường mở miệng vàng miệng bạc, bong bóng cá tươi mới vừa vào miệng liền tan, tâm trạng của anh lập tức tốt hơn, giọng nói vẫn như trước: “Bình thường.”

“Chỉ bình thường thôi sao?”

“Em tưởng mình là thiên tài sao? Làm một lần liền ngon?”

“Nhưng mà chỉ còn hai con cá.”

“Em làm cả hai con đi, luyện tập một chút.”

“Nhưng mà...”

“Anh có thể kêu quản gia sai người đi câu thêm.”

“Như vậy có phải là không có thành ý hay không?”

“Em tự tay làm, cũng đã rất có thành ý rồi.”

Giang thiếu gia độc chiếm ba con cá mà anh và Thẩm Thư Kiệt câu vào bụng, cuối cùng khi buông đũa mới nói một câu hay: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt được câu trả lời thuyết phục thì lập tức chuẩn bị thêm một phần, cùng người đại diện đi đến nhà Tôn Đạo, vợ Tôn Đạo ra mở cửa, sau đó mời cậu vào nhà, Tôn Đạo hơn năm mươi tuổi ưỡn bụng bịa cười giống như Phật Di Lặc, ông ăn thử bong bóng cá mà mình hay nhắc tới: “Cậu rất có lòng.”

“Thật ra tôi cũng không muốn đổi người, nhưng mà đó là người của nhà sản xuất, tôi cũng không có cách nào.”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Hôm nay tôi đến đây không phải vì vai diễn, lúc trước ăn cơm, ngài nói rất muốn ăn thứ này cho nên tôi và người nhà đến hồ nước câu mấy con, tự chuẩn bị, ngài đừng chê tôi nhiều chuyện, chỉ là tôi cảm thấy ngài rất hiền lành, nhìn thấy liền muốn thân thiết.” Nói xong liền ngại ngùng gãi đầu.

Ánh mắt Tôn Đạo đảo qua vết thương trên ngón tay Thẩm Thư Kiệt: “Có lòng, cậu là người mà tôi chọn, rất phù hợp, tôi quay phim nhiều năm như vậy, vài năm nay mới có thành tích, cũng không muốn tùy tiện dùng người mà người khác xếp vào, để tôi nói chuyện với bên sản xuất.”

Thẩm Thư Kiệt là người thông minh, Tôn Đạo nói đến nước này, nếu cậu phủ định thì rất là giải tạo, cậu cong mắt cười cười, sau đó lấy di động: “Tôn Đạo, có thể chụp ảnh với ngài rồi đăng lên Weibo được

không?”

Tôn Đạo nhìn Thẩm Thư Kiệt, sau đó cười gật đầu: “Chụp đi.”

Thẩm Thư Kiệt giờ điện thoại lên tự sướng, phía sau là Tôn Đạo và vợ ông ấy, còn có người đại diện của cậu.

Thẩm Thư Kiệt: Ăn cá.

“Cmt đầu!!”

“Thư Thư!! Ngày càng đẹppp!!!”

“A!!!! Liếm liếm liếm!! Thư Thư ngày càng đẹppp!!!!”

“Em cũng muốn ăn cá!!!!!!”

“Phía sau là ai??? Là Tôn Hành Mạo sao??”

“Tôn Đạo?! Thư Thư sắp quay phim mới rồi sao!?”

“Cầu chân tướng, gần đây Tôn Đạo đang quay phim sao??”

“Ôm đùi đạo diễn nhanh như vậy?”

“Vừa mới liếm màn hình xong!!!!”

“Thư Thư diễn cái gì em cũng thích!!!!!!”

“Cái gì gọi là ôm đùi? Không thấy vợ Tôn Đạo và trợ lý đều ở đó sao?”

“Gần đây Tôn Đạo sắp quay phim đúng không?”

“A a đã biết!! Tôi đoán Thư Thư sẽ diễn vai trợ lý Tô!!”

“Còn chưa tuyên truyền, chưa quyết định, đừng ảo tưởng.”

“Cái gì mà ảo tưởng? Thư Thư đăng bài lên Weibo của mình thì gọi là ảo tưởng sao? Ngu quá thì rút đi!”

“Trợ lý Tô người đẹp mà tấm lòng cũng đẹp, giống như Thư Thư!!”

“Mong chờ!!!”

Vương Bằng đọc bình luận rồi cười cười: “Người đẹp mà tấm lòng không đẹp.”

Thẩm Thư Kiệt không thể hiện vẻ mặt gì: “Cũng không có gì để báo đáp mọi người.”

“Fan muốn thấy cậu, cậu nên xuất hiện trên TV nhiều một chút, đó chính là món quà tốt nhất dành cho bọn họ.”

“Bên chỗ sản xuất thì sao?”

“Nếu Tôn Đạo đã nói như thế thì ông ta sẽ có cách thuyết phục bên phía sản xuất, thật ra em không nên nghĩ nhiều, nếu em đã chọn con đường này thì sau này sẽ phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, lần đầu bị cướp vai thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, anh cảm thấy em làm rất tốt, bởi vì người ta là dao thót em là thịt cá, em không có tiền không có người nâng đỡ thì sẽ khó khăn hơn.”

8. Chương 8

Thẩm Thư Kiệt đến công ty nói chuyện với Vương Bằng một lát, nhìn thấy trời không còn sớm thì đón xe về nhà, cậu cầm điện thoại đọc bình luận, không biết trong lòng là cảm giác gì, cha mẹ cậu mất sớm, nhưng cậu vẫn có thể thuận lợi lớn lên, không có đầu óc thì đã bị người ta lừa gạt kiếm tiền mất rồi, cậu luôn cảm thấy mình không phải là người hiền lành mặc kệ người ta ức hiếp, mấy năm nay cậu không được quan tâm nhiều lắm, nhưng vẫn không có sa ngã, vẫn tích cực hướng về cuộc sống tương lai, vì tranh thủ một vai diễn mà lợi dụng fan của mình, tuy không cao siêu gì nhưng cũng có thể vì mình tranh thủ một chút, cậu nhìn chằm chằm ngón tay ngắn người, sau đó điện cho Giang Hạo Phong, điện thoại lập tức được nối thông, giọng nói của anh vẫn lạnh lùng như trước: “Sao vậy?”

“Anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Anh đừng ngủ, em muốn nói chuyện với anh.”

Đối phương chần chờ một lát rồi mới “Ừ” một tiếng.

Xe taxi không thể chạy đến cửa nhà, mỗi lần cậu về thì đều có quản gia chạy xe đến chờ, cậu nói cảm ơn rồi lên xe, sau khi vào nhà, Giang Hạo Phong đang ngồi trên sofa, anh đang cầm tạp chí tùy ý lật xem, nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt vào nhà thì vẻ mặt lạnh lùng lập tức thay đổi, trong lòng Thẩm Thư Kiệt có gánh nặng nên không để ý thấy, cậu ngồi xuống bên cạnh Giang Hạo Phong: “Xem gì đó?”

“Tạp chí kinh tế và tài chính.”

“Có phải là rất nhàm chán hay không?”

“Xem hiểu, sẽ không nhàm chán.”

“Giang Hạo Phong.”

“Hả?”

“Anh cảm thấy, em là loại người gì?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

Thẩm Thư Kiệt gác chân lên sofa, tựa đầu lên đầu gối mình: “Ví dụ như fan của em, bọn họ cảm thấy em là người rất đơn thuần, rất tốt, cảm thấy em rất cần được che chở và chăm sóc, nhưng mà thật ra, cho đến giờ em đều tự mình kiếm tiền, ngoại trừ gặp được anh, em chưa từng trải qua chuyện gì may mắn, cho nên em không cam lòng khi bị khi dễ, cho dù là vai phụ bị cướp nhưng em cũng muốn cướp lại, em sẽ chủ động đi lấy lòng đạo diễn, tranh thủ vai diễn cho mình, anh nói nếu mọi người biết em là người như vậy, còn có thể thích em không?”

Giang Hạo Phong đổi trang báo: “Em cảm thấy mình làm sai sao?”

“Không có, nhưng mà em lợi dụng quyền ngôn luận của fan, em có chút bất an, dù sao thì mọi người cũng thích em.”

“Mọi người bình luận cái gì?”

“Chờ mong vai diễn mới của em.”

“Anh không hiểu giải trí, nhưng anh biết nếu fan của em muốn thấy em, thì chỉ có cách đó, nếu em diễn ít, xuất hiện ít, bọn họ sẽ không vui, em bị cướp vai diễn, bị người ta ức hiếp, bọn họ sẽ đau lòng, sẽ chủ động đòi công bằng cho em.”

“Là như vậy sao?”

“Bọn họ sẽ đứng bên cạnh em, chỉ cần em giữ vững tấm lòng lương thiện.”

Ánh mắt Thẩm Thư Kiệt loé sáng nhìn Giang Hạo Phong: “Giang Hạo Phong.”

“Hả?”

“Hôm nay anh thật dịu dàng.”

Ngón tay Giang thiếu gia run lên, vẻ mặt lạnh lùng: “Em nhìn lầm.”

Nhìn theo bóng dáng Giang Hạo Phong lên lầu, koé miệng Thẩm Thư Kiệt giờ cao, cậu nói: “Giang Hạo Phong, anh thật tốt.”

Giang thiếu gia không ngừng lại, hừ nhẹ một tiếng rồi đi vào phòng làm việc.

Ba ngày sau, Tôn Đạo gọi điện kêu Thẩm Thư Kiệt thu dọn hành lý đi theo đoàn phim, cậu thu dọn quần áo rồi gõ cửa phòng Giang Hạo Phong: “Lần này em không có nhiều cảnh quay lắm, khoảng mười ngày là về.”

Vẻ mặt Giang thiếu gia nghiêm túc: “Sao cũng được.”

Thẩm Thư Kiệt cười hì hì: “Hôm qua em mới nghiên cứu loại bánh mới, đặt trong tủ lạnh đó, còn nướng bánh quy nữa.”

Đối phương vẫn mặt đơ như cũ, gật đầu, Thẩm Thư Kiệt đứng trước mặt anh, hai mắt cười cong tí, sau đó kiễng chân ôm cổ Giang Hạo Phong: “Cám ơn anh, đã an ủi em.”

Thân thể Giang thiếu gia cứng ngắc nhìn chăm chú bóng lưng của Thẩm Thư Kiệt, trong đầu như có khoảng trống, chờ người đi rồi anh mới xuống lầu, nhìn bánh quy trên bàn thì chân mày lập tức giãn ra, quần gia đứng sau lưng anh: “Thẩm tiên sinh làm không nhiều lắm.”

“Hả?”

“Cậu ấy phải đi hơn mười ngày.”

“Có liên quan đến tôi sao?”

“Thiếu gia không nên ăn hết quá sớm.”

Giang thiếu gia nhìn thoáng qua hộp bánh, tiện tay cầm lên lâu: “Tôi không thích ăn.”

Giang Hạo Phong tránh mặt quản gia, nghiêm túc mở hộp sắt, bên trong ngoại trừ bánh quy thì còn có một mảnh giấy, Giang thiếu gia nhìn thoáng qua rồi hừ nhẹ, tiện tay đặt tờ giấy trong ngăn kéo kệ sách, đợi một lát, lấy tờ giấy ra xem lần nữa, đứng dậy đi dạo một vòng quanh phòng, cuối cùng quyết định đặt trong két sắt lưu giữ văn kiện quan trọng, tờ giấy nho nhỏ có mùi phô mai, Giang Hạo Phong suy nghĩ một lát rồi lấy một quyển sách đặt tờ giấy vào trong rồi mới khoá két sắt.

Ngày đầu tiên Thẩm Thư Kiệt đi theo đoàn phim thì đã thảo luận vấn đề vai diễn với đạo diễn, cậu tự biết mình diễn xuất kém, nhưng mà cần cù bù thông minh, vai diễn không khó, dù sao thì trong tác phẩm này cậu cũng là bình hoa, nữ chính xem trọng nhan sắc của cậu mới vô tình vào công ty này làm, còn xảy ra tình cảm với nam chính, vai diễn của cậu không có nhiều lời thoại, toàn bộ quá trình đều là mặt đơ, Thẩm Thư Kiệt cảm kích bản cười khổ: “Tôi diễn vai này rất nhẹ nhàng.”

Tôn Đạo gật đầu: “Nếu cậu diễn vai này không tốt thì có thể về nhà bán bong bóng cá được rồi.”

“Tuy rằng mặt đơ, nhưng cũng không thể quá đơ, thật ra về mặt là phụ, chủ yếu là ánh mắt của nhân vật, suy nghĩ cho kỹ đi, chờ đến khi cậu biết diễn bằng ánh mắt thì cũng coi như là thành công rồi.”

Thẩm Thư Kiệt cảm ơn đạo diễn đã dạy bảo, trở lại phòng nghỉ ngơi, cậu ngồi trên giường đọc kịch bản, đột nhiên nhớ đến thầy giáo của mình.

Cậu lấy điện thoại điện cho Giang Hạo Phong: “Giang Hạo Phong, có nhớ em không?”

Đối phương tạm dừng vài giây rồi trả lời chắc chắn: “Không có.”

“Hê hê, em biết anh nói xạo mà, đúng rồi, em muốn nhờ anh chỉ dạy một vấn đề về diễn xuất.”

“Sao anh biết.”

“Sao lại không, vai diễn này cả ngày xụ mặt, ánh mắt lại rất lạnh lùng, em cảm thấy đối với vẻ mặt này, anh có quyền lên tiếng.”

“Thẩm Thư Kiệt.”

“Có em!”

“Em muốn cãi nhau với anh sao?”

“Không có, em thật sự học hỏi mà.”

Im lặng, Thẩm Thư Kiệt đợi vài phút rồi mở miệng thăm dò: “Giang Hạo Phong?”

“Giang Hạo Phong, anh giận sao?”

“Giang Hạo Phong, anh còn nghe máy không?”

“Được rồi được rồi, em sai rồi, em chỉ lấy cớ gọi điện cho anh mà thôi, báo cáo công tác.”

9. Chương 9

Ngày quay phim thứ ba, Thẩm Thư Kiệt gặp được người diễn viên được nâng đỡ vào đoàn phim đó.

Người đó đem theo bảy tám trợ lý, ngẩng cao đầu đi đến trước mặt Thẩm Thư Kiệt, nữ chính và Thẩm Thư Kiệt đang đối diễn với nhau, nghe thấy tiếng động liền đảo mắt nhìn qua, người đó và nữ chính nhìn nhau hai giây nhưng không chào hỏi, ngược lại hất cằm hừ lạnh với Thẩm Thư Kiệt: “Chính là cậu cướp vai diễn của tôi?”

Thẩm Thư Kiệt sững sờ, sau đó lắc đầu vô tội: “Cho hỏi cậu là?”

“Tôi là Đinh Thụy.”

“Xin chào.”

“Ha ha, cậu rất có bản lĩnh.”

“Quá khen.”

“Cậu đừng có đắc ý.” Nói xong câu này liền quay đầu đi mất.

Thẩm Thư Kiệt lẩm nhẩm kịch bản, chớp chớp mắt rồi tiếp tục đối diễn với nữ chính.

Nữ chính là tiểu hoa đán mới nổi gần đây, cô ấy gia nhập giới giải trí sớm hơn, còn ở chung công ty với Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt vẫn gọi cô ấy là tiền bối, cô ấy nhíu mày chế nhạo: “Vịt trời ở đâu tới đây?”

Thẩm Thư Kiệt không nói tiếp, chỉ rót nước cho cô.

Việc Đinh Thụy dựa vào quan hệ không phải là bí mật gì, tính cách của hắn kỳ lạ không để ai vào mắt, nhưng mà hắn có người nâng đỡ cho nên mọi người không thích cũng không chọc hắn, hắn không thích Thẩm Thư Kiệt, muốn gạt chân cậu nhưng hắn và cậu không có cảnh nào diễn chung, chỉ có mấy lần chạm mặt tình cờ, đều là diễn chung với mọi người, hắn không có vai diễn của Thẩm Thư Kiệt, biên kịch liền viết thêm cho hắn một vai quần chúng, Tôn Đạo đang nổi tiếng, mỗi bộ phim đều có ảnh hưởng sau này, ông không muốn đổi Thẩm Thư Kiệt, mặc dù diễn xuất của Thẩm Thư Kiệt không tốt nhưng khí chất và nhan sắc rất phù hợp với miêu tả trong bản gốc, vừa đứng trước máy ảnh là có thể hấp dẫn một phần ba fan nguyên tác.

Đinh Thụy cũng là người mới, nhưng mà hắn không có may mắn như Thẩm Thư Kiệt, chỉ có thể chủ động bò lên giường kim chủ, cũng may là được sủng, làm kim chủ yêu thương như si như dại, mở miệng hứa sẽ cho hắn diễn phim này, Tôn Đạo sống chết bảo vệ nam chính và nam phụ, lại không bảo vệ được Thẩm Thư Kiệt, lần đầu Tôn Đạo nhìn thấy Đinh Thụy thì lập tức nói ra hai chữ: *Loè loẹt*. Nhưng mà không ngờ, Thẩm Thư Kiệt lại chủ động tìm đến ông để tranh thủ vai diễn này, ý tưởng của cậu đúng lúc trùng với ý muốn của Tôn Đạo, tính tình của hai người cũng hợp nhau, ảnh chụp gửi lên Weibo cũng được fan của Thẩm Thư Kiệt ủng hộ, tuy cậu không có nhiều fan cho lắm nhưng đa số đều biết đến bộ phim này.

Bên phía sản xuất chỉ nhìn đến lợi ích, nhìn thấy bình luận phát triển theo hướng khen ngợi thì liền bắt đầu cân nhắc, quyết định viết thêm cho Đinh Thụy một vai diễn.

Đinh Thụy thù dai, đối với hắn mà nói, vai diễn không còn quan trọng nữa, cho dù kim chủ tuyên bố cho hắn diễn vai nam chính thì hắn cũng từ chối, không có ý gì khác, chỉ vì hắn muốn kiếm chuyện với Thẩm Thư Kiệt mà thôi.

Vài ngày trước việc quay phim rất thuận lợi, lúc nào trên mặt Thẩm Thư Kiệt cũng có nụ cười, nhân duyên hay danh tiếng đều không tệ, Đinh Thụy rất muốn nhìn thấy dáng vẻ nhún nhac của Thẩm Thư Kiệt.

Nam chính và nữ chính đang diễn cảnh sinh ly tử biệt, quay dưới màn mưa hai ngày, cuối cùng cũng chờ được tiếng “cut” từ bi của Tôn Đạo, rời khỏi màn mưa, nhanh chóng chạy vào trong khăn, trời vừa vào thu nên rất lạnh, Thẩm Thư Kiệt vội vàng đưa nước gừng nóng cho mọi người, nữ chính uống hai hớp mới thối ra được khí nóng: “Chỉ có Tiểu Thẩm hiểu chị.”

Sau khi kết thúc công việc, thiết bị mưa còn chưa dừng lại, Thẩm Thư Kiệt chủ động giúp đỡ dọn dẹp hiện trường, trong lúc đang giúp người quay phim thu dọn chân dựng thì nam nữ chính đến gọi cậu ăn cơm, cậu gạt đầu đồng ý rồi đi mấy bước thì cảm thấy mưa to tầm tã nện xuống đầu mình, cậu bị giới đến sững sờ, run rẩy chạy ra khỏi thiết bị tạo mưa, nữ chính hoảng sợ kêu lên rồi chạy lấy thảm bao lấy cậu: “Không sao chứ?!”

Thẩm Thư Kiệt lau mặt cười cười: “Dọn nửa ngày mà thiết bị còn bật cũng không thấy.”

Nam chính đưa nước gừng nóng cho Thẩm Thư Kiệt: “Còn lại không ít, thay quần áo đi rồi đi ăn cơm.”

Thẩm Thư Kiệt uống một ngụm rồi nói lời cảm ơn, mọi người không ai để ý đến Đinh Thụy đang đứng bên cạnh thiết bị, ngay cả lời kịch cũng chuẩn bị tốt vậy mà không ai hỏi cậu nào là sao? Hắn tức giận đá vào thân xe, lập tức cảm nhận được sức mạnh của sắt thép.

Thẩm Thư Kiệt hắt xì cả đường, mấy diễn viên cùng nhau trở lại khách sạn, Chu Lâm tức giận nhú mày: “Đinh Thụy quá đáng lắm rồi.”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Chị Lâm, không sao đâu.”

Chu Lâm thấy Thẩm Thư Kiệt không để ý thì thở dài: “Em chú ý nhiều một chút, nếu thấy hắt xì nữa thì lập tức lật tẩy bộ mặt của hắt.”

“Dạ.”

Trở lại phòng mình, Thẩm Thư Kiệt vội vàng tắm nước nóng rồi leo lên giường điện cho Giang Hạo Phong, lần đầu gọi không ai bắt máy, Thẩm Thư Kiệt lật di động xem thời gian, cậu đoán là anh đang tắm, đợi nửa tiếng nữa điện lại, điện thoại reo vài giây thì có người bắt máy, giọng điệu không vui: “Anh đang ngủ.”

“A, ngủ sớm vậy, em còn tưởng là anh đang tắm chứ.”

“Anh tắm đến nửa tiếng sao?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn đồng hồ trên vách tường khách sạn: “Chẳng lẽ, anh vẫn luôn chờ điện thoại?”

“...”

“Nếu thấy em gọi nhờ, vì sao không gọi lại?”

“...”

“Lỡ như đêm nay em không gọi nữa thì sao? Anh cứ chờ hoài hả?”

“Ai nói là chờ?”

Thẩm Thư Kiệt nào bỏ ra vẻ mặt bức bối của anh thì lập tức bật cười, kết quả là do ban ngày bị lạnh, cậu nhịn không được mà hắt xì, cậu xoa mũi rồi nói: “Gần đây trời trở lạnh, anh nhớ mặc thêm quần áo.”

“Hình như người hắt xì là em?”

“Được rồi, em cũng mặc thêm.”

Đinh Thụy âm thầm ngáng chân Thẩm Thư Kiệt vài lần, nhưng không phải bị cậu né thoát thì chính là

không thèm để ý đến hắn, hắn giống như dùng hết sức đánh mạnh vào bông gòn, hoàn toàn không có tác dụng gì, hắn nhìn thấy đáng vẻ cười tủm tỉm cả ngày của Thẩm Thư Kiệt thì ánh mắt ngày càng hung ác.

Cảnh nam nữ chính kết hôn được quay bên ngoài, mặt cỏ bên ngoài biệt thự, hoa nở đầy đất, Thẩm Thư Kiệt và những diễn viên khác ngồi dưới lều che nắng, sẵn tiện nghe mọi người trò chuyện, cảnh đầu không có nữ chính cho nên những diễn viên phụ lần lượt ra ngoài, chỉ còn lại Thẩm Thư Kiệt và nữ chính, gần hai tuần ở chung làm cho cô có ý muốn bảo vệ đàn em này: “Tiểu Thẩm, em rất chăm chỉ, sớm muộn gì cũng có thể nổi tiếng.”

Thẩm Thư Kiệt cảm ơn chân thành: “Cũng nhờ có chị Lâm dạy bảo.”

“Aiz, chị có dạy được em gì đâu, ngày nào chị cũng bị mắng vì diễn xuất bình hoa đây này, nhưng mà bình hoa thì sao chứ, dù sao chị cũng nổi.” Nói xong liền che miệng: “Chính là tự phụ như vậy đó.”

Thẩm Thư Kiệt cười ha ha: “Chị Lâm có bản lĩnh để tự phụ mà.”

Chu Lâm nhìn đồng hồ rồi đứng dậy sửa sang váy cưới: “Chúng ta qua đó đi.”

Thẩm Thư Kiệt gạt đầu đứng dậy, đột nhiên nghe thấy lều che nắng phát ra tiếng vang “kéo kẹt kéo kẹt”, sau đó một đoạn dây cố định ở cách đó không xa bị đứt, bởi vì đoàn phim cảm thấy cảnh quay này không lâu nên dựng lều che nắng rất cẩu thả.

“Ầm ầm”, lều che nắng sụp đổ, từ khi Thẩm Thư Kiệt nghe thấy tiếng kéo kẹt thì cậu đã đẩy Chu Lâm rời khỏi lều, may mà động tác của cậu nhanh nên đẩy được Chu Lâm ra ngoài, mình thì bị thương nhẹ.

Chu Lâm kéo áo cưới đứng dậy, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người đang quay phim nhìn thấy bên này có tiếng động lớn thì lập tức chạy qua, thấy hai người không sao mới nhẹ nhàng thở ra, cánh tay Thẩm Thư Kiệt bị đè, cậu cử động nhẹ thì cảm thấy không sao, Đinh Thụy khoanh tay đứng ở xa xa, khoé môi nhếch lên nụ cười khinh thường, vẻ mặt xinh đẹp của Chu Lâm nhăn nhó, không còn cẩn thận nữa: “CMN, vệt trời chết tiệt, khi dễ Tiểu Thẩm thành thật sao? Bà đây muốn xé rách mặt nó!”

Chu Lâm: Trường quay xảy ra tan nạn, cảm ơn ân nhân @Thẩm-Thư-Kiệt.

Một bài đăng Weibo làm mọi người bùng nổ, bởi vì Chu Lâm rất nổi tiếng, còn nữa, tai nạn cũng không phải là chuyện nhỏ. Chu Lâm không nói rõ là ai, nhưng fan đều là Sherlock Holmes. Tìm đầu mối, tiến hành dò xét, tổng kết dấu vết còn sót lại, cuối cùng tất cả mũi nhọn đều chỉ về phía Đinh Thụy.

Đinh Thụy cũng có đầu óc, ngoại trừ lần đầu hắn tự tay mở chốt thiết bị mưa thì những chuyện khác đều tìm người làm, hắn muốn bo bo giữ mình, nhưng vẫn không qua mặt được hàng ngàn hàng vạn fan của Chu Lâm.

Thẩm Thư Kiệt quay phim xong nhưng không về nhà, Chu Lâm ra mặt cho cậu làm cậu có chút bản khoản,

Chu Lâm ở trước mặt cậu nói năng hùng hồn, cách làm việc cũng không thích giấu diếm: “Em đã cứu mạng chị, còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện này sao? Huống chi nó chỉ là vịt trời mà cũng đòi so với chị sao? Hôm nay cho dù em không cứu chị, chị cũng giúp em vì chị là đàn chị của em!”

* * *

Giang Hạo Phong ở nhà đợi một ngày nhưng không thấy ai về, anh lập tức gọi điện cho Lý Minh: “Vì sao vợ tôi không về nhà?”

Lý Minh nhìn thoáng qua bảng chức vụ trên bàn làm việc: “Tôi là người đại diện của cậu ta?”

“Cậu chỉ cần nói cho tôi biết vì sao là được.”

“Cậu không lên mạng à?”

“Có ý gì?”

“Chuyện trong đoàn phim của vợ cậu rất ồn ào náo nhiệt mà.”

“Em ấy xảy ra chuyện gì?!”

“Aiz, đừng có gấp, không sao, nhưng mà cũng coi như là nổ lửa rồi.”

“Nếu không sao, vì sao không về nhà?”

“... Sao tôi biết!?”

Tắt điện thoại, Giang Hạo Phong tải Weibo về máy, di động của anh ngoại trừ việc gọi điện thì không có ứng dụng giải trí nào khác, anh đăng ký tài khoản, tìm tên Thẩm Thư Kiệt, bấm theo dõi, sau đó liền phát hiện ra thế giới mới.

Giang Hạo Phong nhúu mày tải ảnh của vợ mình về máy: *Nhiều quá.*

Tiện tay bấm trúng bình luận, chân mày lập tức nhúu thành hình chữ : *Quá nhiều!*

May mà Thẩm Thư Kiệt không đăng nhiều bài cho lắm, Giang thiếu gia nghiêm túc tải ảnh xong, tiện tay kéo làm mới, lập tức nhìn thấy rất nhiều bài chuyển tiếp.

Thẩm Thư Kiệt:: Cảm ơn mọi người đã quan tâm.

Phía dưới là ảnh chụp chung với nhân viên đoàn phim, Giang Hạo Phong đậm đậm mắt kính của Thẩm Thư Kiệt, nhanh chóng tải ảnh về máy, lại mở bình luận, đã có hơn trăm cái.

“Cảm ơn Thư Thư đã cứu Lâm của chúng em, cầu nguyện cho tình hữu nghị giữa hai nhà mãi mãi trường tồn.”

“Cảm ơn Thư Thư đã cứu mạng!!! Thư Thư mãi mãi xinh đẹp!!”

“Cảm ơn.”

“Hôm nay không cướp được sofa của Thư rồi!!! Lăn lộn!!!”

“Vì sao Thư Thư lại cười đẹp như thế!!!!”

“Mắt kính mắt kính mắt kính!!!!”

“Aaa, Thư Thư đeo mắt kính, tim em tan chảy rồi!!”

“Thư đeo kính!!! Nhìn thật đen tối, em rất thích!!!”

Người sử dụng số 5201314123: *Đẹp, rất thích.*

10. Chương 10

Chu Lâm làm cho mọi chuyện trở nên ầm ĩ hơn rất nhiều, Đinh Thụy không có cách nào đối chọi với Chu Lâm cho nên đành phải nhanh chóng rời đi, bởi vì hắn không nổi tiếng, cũng không biết cách giao tiếp với mọi người, Thẩm Thư Kiệt quay phim xong liền đến công ty, Vương Bằng cầm tư liệu của Đinh Thụy nghiên cứu: “Nếu Chu Lâm không ra mặt, em định giải quyết vấn đề thế nào?”

“Không giải quyết.”

“Hà?”

“Em chỉ muốn lấy được vai diễn, nếu vai diễn đã là của em, cứ để hắn chiếm chút tiện nghi đi, không sao hết.”

Sau đó cười cười: “Huống chi, Đinh Thụy có bối cảnh, em không có tiền lại không có người nâng, không thể lấy trứng chọi đá, còn nữa, hắn không có bản lĩnh, ỷ vào việc mình có chỗ dựa, người khác đều theo hắn quây, nhưng hắn lại không dám làm rất nhiều chuyện, mà em cũng có phòng bị, chỉ cần thông minh một chút thì sẽ không xảy ra chuyện lớn.”

“Nhưng mà Chu Lâm đã quây rất lớn rồi.”

“Chị Lâm đối xử với em rất tốt, chị ấy có đoàn đội của mình, chắc chắn sẽ giải quyết tốt chuyện này, không cần quan tâm em, em chỉ ngáng chân chứ không giúp được gì.”

Vương Bằng hừ cười: “Chu Lâm là tìm cơ hội để nâng mình lên, cô ta quây đến như vậy, em cảm thấy Đinh Thụy sẽ chịu để yên sao? Lúc trước em xử lý mọi chuyện rất tốt, Chu Lâm quây đến như vậy chỉ làm Đinh Thụy tức giận thêm thôi.”

“Chị Lâm có năng lực làm chuyện đó, có thể kéo em ra ngoài thì tốt, dù sao thì em cũng không thể cướp danh tiếng của chị ấy.”

Vương Bằng đốt thuốc: “Em cũng hiểu rõ đó, Chu Lâm, đang tìm người chịu thay mình.”

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy mình đi vào hố lửa rồi, công việc không đơn giản như hắn tưởng, xung quanh toàn là người đã thành tinh, cho dù cậu thật lòng đối xử tốt cũng bị người ta lợi dụng nếu có cơ hội, cậu hiểu rõ dự định của Chu Lâm, nhưng mà cậu vẫn cảm kích việc Chu Lâm chăm sóc cho mình khi còn ở đoàn phim, nhiều khi phải hồ đồ mới có thể sống tốt, đột nhiên cậu nhớ đến Giang Hạo Phong, Giang Hạo Phong rất tốt, bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng rất ôn nhu.

Giang thiếu gia ôn nhu đang hẹn Lý Minh uống trà: “Nói rõ ràng mọi chuyện.”

Lý tổng rất khó chịu: “Tôi đường đường là ông tổng công ty giải trí, việc nhỏ như vậy mà tôi cũng phải quản lý sao?”

Ông chủ Lâm bưng trà lên bàn: “Chu Lâm đó là người trong công ty cậu sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cũng được xem là người nổi tiếng trong công ty cậu rồi, hôm nay đứng đầu trên mọi tiêu đề, còn kéo theo Tiểu Thẩm nữa.”

Giang Hạo Phong nghe thấy hai chữ Tiểu Thẩm thì lập tức mở miệng: “Tan nạn gì đó, nói rõ ràng.”

“Tôi nói thì cậu đừng có giận.”

Giang thiếu gia nhú mày: “Cậu nói đi.”

“Lúc đầu vai diễn của cậu ta bị cướp, sau đó cậu ta cướp lại, thật ra tôi vẫn tưởng vợ cậu là con thỏ nhỏ chỉ biết làm bánh ngọt, không ngờ lại là hồ ly.”

“Tôi biết chuyện này, nói vào trọng điểm.”

Lý Minh lặp lại những chuyện mà Vương Bằng kể: “Chắc chắn sau này Đinh Thụy sẽ tìm cách kéo Tiểu Thầm xuống nước, hẳn có người nâng, có thể chơi đùa với Chu Lâm vài ngày, Chu Lâm cũng có suy nghĩ của mình, tuy rằng không nói nhưng chắc chắn sau này sẽ giúp Tiểu Thầm che chắn, che chắn càng nhiều thì càng nói lên rằng Chu Lâm trọng nghĩa, càng nổi thì cô ta lại càng vui.”

Ông chủ Lâm không hiểu: “Lúc đầu Tiểu Thầm là người bị hại, sau đó biến thành vật hi sinh? Không thể phản kháng sao?”

“Cậu ta thông minh nên im lặng không nói gì, cũng thành công trở thành vật hi sinh, ai kêu Chu Lâm quây đến như vậy chứ? Đinh Thụy có chỗ dựa, hẳn liều mạng thì có sao? Mục đích của cậu ta rất đơn giản, chỉ muốn nhận được vai diễn mà thôi, những chuyện khác, tôi cảm thấy cậu ta không để ý cho lắm.”

“Tiểu Thầm?”

“Biết cách sinh tồn mà thôi.”

Giang Hạo Phong nhìn đồng hồ, cầm áo khoác rời đi: “Ai nâng Đinh Thụy.”

“Trần Hải. Đúng rồi, vợ cậu bị thương nhẹ.”

Giang thiếu gia nghe thấy nhưng không quay đầu, chỉ là bước chân lại nhanh hơn.

Thẩm Thư Kiệt về nhà, kéo hành lý lên lầu, khuỷu tay cậu có vết bầm rất lớn, lúc đầu không thấy đau nhưng qua một ngày thì cử động liền khó khăn, cậu nằm trên giường ngẩn ngơ một lát rồi đi rửa mặt.

Giang Hạo Phong vừa về đến nhà liền chạy lên lầu, vừa định mở cửa thì tay chốt cửa bị vặn. Tay phải Thẩm Thư Kiệt yếu ớt rũ xuống, tay trái cầm tay cầm cửa, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Giang Hạo Phong.

Cậu cong mắt cười nói: “Anh về rồi.”

Ánh mắt Giang Hạo Phong đánh giá Thẩm Thư Kiệt từ trên xuống dưới một lần rồi mới lên tiếng.

Anh chạy thẳng lên lầu, ngay cả giày còn chưa đổi, Thẩm Thư Kiệt tưởng anh có việc gấp, ai ngờ Giang thiếu gia chỉ đứng ngoài cửa không nói gì, hai người nhìn nhau một lúc lâu, Thẩm Thư Kiệt mới phá vỡ không khí im lặng: “Chẳng phải anh có việc gấp hay sao?”

Giang thiếu gia quan sát Thẩm Thư Kiệt, cảm thấy cậu không sao mới lạnh lùng quay đầu đi vào phòng làm việc, Thẩm Thư Kiệt nhìn theo bóng dáng cao ngất của anh, xuống lầu lấy dép lê đặt trước cửa phòng làm việc.

Cho đến khi ăn cơm, Giang thiếu gia đổi dép lê đi xuống lầu, tay trái Thẩm Thư Kiệt cầm đũa, cậu đã chiến đấu với thịt viên năm phút rồi, cuối cùng vẫn chấm dứt bằng thất bại, cậu không tin, quyết định đổi sang muống chiên dầu, thuận lợi bỏ thịt viên vào miệng, nhai hai cái rồi nuốt xuống, Giang Hạo Phong thấy cậu không dùng đũa được, vẻ mặt nghiêm túc ánh mắt lo lắng, trong lòng đảo lộn nghĩ thầm có phải cậu bị thương rất nghiêm trọng hay không, vừa định hỏi thì thấy Thẩm Thư Kiệt sững sờ nhìn cái xoăn, cái xoăn cắt không dài không ngắn, nhưng mà dùng muống thì rất khó múc được, Giang thiếu gia nhanh chóng gấp một miếng, giọng nói cứng nhắc: “Ăn.”

Thẩm Thư Kiệt sững sờ há miệng, cậu còn chưa mở miệng nói chuyện thì Giang thiếu gia đã tự giải thích cho mình: “Em đã dứt cho anh rồi, chỉ là anh chưa làm thôi.”

“...”

“Còn muốn ăn gì?”

“Cám ơn.”

“Không có món này.”

“Ừ... Cải thìa.”

“Há miệng.”

“A...”

Giang thiếu gia cầm đũa dứt không ngừng nghỉ, cậu ăn đến no bụng nhưng không kêu anh ngừng lại, khó có khi Giang Hạo Phong chủ động, cậu không muốn phá hoại không khí, nhưng mà dạ dày của cậu lại không lớn đến thế, cuối cùng cậu cũng chịu thua: “Ăn không vô.”

Tuy vẻ mặt Giang thiếu gia rất đơ nhưng trong lòng không ngừng tiếc nuối, buông đũa, giọng điệu bình thản: “Tay em sao vậy?”

“Không sao, bị thương nhẹ, có hơi bầm tím.”

“Nhớ chườm đá.”

Thẩm Thư Kiệt cười nói: “Biết rồi.” Ăn xong cơm chiều, quần gia chuẩn bị túi đá cho cậu chườm lạnh, Thẩm Thư Kiệt nằm trên sofa chườm một lát, sau đó lấy sách lật vài tờ, cậu đi quay phim hai tuần, khi về còn chưa kịp nghỉ ngơi, mí mắt không ngừng đánh nhau, quyển sách về diễn xuất lại giúp cậu thôi miên bản thân.

Giang Hạo Phong cầm ly xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt đang ngủ, anh chờ vài giây rồi đi đến trước mặt cậu, kêu một tiếng không lớn không nhỏ: “Thẩm Thư Kiệt?”

Đợi một lát nhưng không có ai đáp lại, Giang Hạo Phong mới bỏ ly xuống bàn, ngồi xuống xoắn tay áo cậu lên.

Vết bầm rất lớn, còn hơi sưng đỏ, trong mắt Giang Hạo Phong xuất hiện đau lòng, anh quay đầu hỏi quần gia: “Có cần đưa đến bệnh viện không?”

Quần gia nói: “Không cần, qua mấy ngày nữa sẽ giảm sưng.”

“Em ấy không cảm đau được, còn không đưa đến bệnh viện sao?”

“Thẩm tiên sinh rất kiên cường, thiếu gia không cần quá ngạc nhiên.”

Giang thiếu gia nghiêm túc phủ nhận: “Tôi không có ngạc nhiên.” Sau đó lại cúi người, anh không dám đụng vào, chỉ có thể nhẹ nhàng thổi hai cái, Thẩm Thư Kiệt đang ngủ giật giật thân thể, Giang thiếu gia lập tức đứng thẳng, cầm ly không lên lầu: “Lát nữa nhớ gọi em ấy dậy, lên lầu nghỉ ngơi.”

11. Chương 11

Thẩm Thư Kiệt ở nhà ngủ một ngày mới đứng lên hoạt động gân cốt, đau đớn ở khuỷu tay đã giảm bớt, cậu xuống lầu đi dạo một lát thì thấy dì Vương đang nấu canh, cậu đi đến bên cạnh dì Vương: “Canh cá?”

Dì Vương cười cười: “Canh cá tuyệt, nghe nói Thẩm tiên sinh bị thương nên dì làm vài món lưu thông máu.”

“Làm phiền dì Vương rồi.”

“Thẩm tiên sinh khách sáo.”

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm nói: “Gọi Tiểu Thẩm thì không khách sáo nữa.”

“Này...” Quản gia cầm túi chườm đá đi vào tìm Thẩm Thư Kiệt: “Thẩm tiên sinh đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Nói xong ánh mắt liền đảo quanh, kéo tay dì Vương và quản gia: “Ba người chúng ta có thể có bí mật nhỏ không?”

Quản gia cười hiền lành nói: “Có thể.”

“Lúc Giang Hạo Phong không có ở nhà, có thể không gọi con là Thẩm tiên sinh được không? Gọi con Tiểu Thẩm là được rồi.”

Dì Vương nhìn thoáng qua quản gia, vẻ mặt quản gia vẫn như trước: “Việc này không hợp với cấp bậc lễ nghĩa.”

Thẩm Thư Kiệt nói rất nhiều điều nhưng đều bị quản gia bác bỏ, cậu rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhận túi chườm đá mà quản gia đưa, cúi đầu nói cảm ơn: “Cảm ơn quản gia tiên sinh.”

Quản gia không ngờ cậu lại cúi đầu, vội vàng đỡ tay cậu: “Thẩm tiên sinh.”

“Quản gia tiên sinh.”

“Thẩm tiên sinh cậu...”

“Quản gia tiên sinh nói đi.”

Dì Vương đứng bên cạnh xem hai người khách sáo với nhau, che miệng cười ha ha, bà xoay người múc một chén canh rồi nói với Thẩm Thư Kiệt: “Tiểu Thẩm, ra ngoài uống canh đi.”

Bởi vì chuyện tai nạn mà đoàn phim âm ỉ ba ngày mới giảm nhiệt, trong lúc đó, Thẩm Thư Kiệt không hề lên mạng, thế nhưng Giang thiếu gia lại theo dõi toàn bộ quá trình. Động tác tiếp theo của Đinh Thụy giống như Lý Minh đã đoán, Thẩm Thư Kiệt và Chu Lâm chụp không ít hình với nhau, cúi đầu đối diện hay là trò chuyện này nọ, thời đại này anh hùng bàn phím toàn là biên kịch tài năng, trắng cũng có thể nói thành đen, không có gì cũng có thể nào bẻ ra có chuyện, lúc đầu chỉ là một tấm ảnh, thế nhưng bình luận lại chậm rãi nghiêng về một bên, bắt đầu nghi ngờ hai người đang yêu nhau, cuối cùng còn có người nói là Chu Lâm đang bao dưỡng tiểu thịch tươi Thẩm Thư Kiệt.

Thư ký cầm văn kiện đi vào văn phòng, Giang Hạo Phong đề viết ký tên, suýt nữa thì kéo rách giấy, giọng nói lạnh lùng vẻ mặt nghiêm túc: “Mấy giờ Trầm Hải đến đây?”

Thư ký cẩn thận mở miệng: “Hai giờ chiều.”

Khi Trầm Hải nhận được lời mời thì hắn đang ăn nhò mà Đinh Thụy dứt cho: “Bảo bối, cuối năm muốn giải thưởng nào?”

“Cái nào cũng được hả?”

“Trong nước hay ngoài nước đều có thể mua được, anh gặp may rồi!”

“Gặp may gì?”

“Biết Giang Thị không? Giang thiếu gia mời anh đến làm khách.”

Đinh Thụy mở to mắt nhìn hắn, sau đó ngồi lên đùi hắn làm nũng: “Anh, dẫn em theo với, em cũng muốn thấy Giang thiếu gia.”

“Không được, Giang thiếu gia không phải là người mà em muốn gặp là gặp.”

“Có gì đặc biệt hơn người đâu.”

“Người ta chính là đặc biệt như thế đó.”

“Vậy vì sao hắn lại mời anh đến làm khách chứ?”

“Này à, có lẽ là chuyện công ty.”

Trầm Hải nói xong cũng cảm thấy rất miễn cưỡng, hắn và Giang Hạo Phong chỉ mới gặp mặt hai lần, đều là trong trường hợp quan trọng, nói chưa quá hai câu, cũng chưa từng có liên hệ buôn bán gì, điều duy nhất mà hắn nghĩ tới là Giang Thị xem trọng hạng mục của công ty hắn, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, thế nhưng hắn và Giang Thị chưa từng đụng chạm nhau, cho nên hắn cho rằng đó không phải là chuyện xấu.

Hai giờ chiều, Trầm Hải đến văn phòng của Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia mời hắn ngồi xuống rồi đi thẳng vào vấn đề: “Gần đây Trần tổng chuẩn bị phát triển sự nghiệp giải trí sao?”

Việc buôn bán không ngừng đổi hướng, Trầm Hải lập tức nghe ra: “Thì ra Giang tổng cũng để ý đến tin tức, chỉ là văn phòng nhỏ, chơi đùa mà thôi.”

Giang Hạo Phong gật đầu: “Nếu Trần tổng có sản nghiệp mới, vậy khu đất cần khai phá kia, Giang Thị sẽ

nhận dùm anh.”

Trầm Hải lập tức đứng dậy: “Không biết tôi đã đắc tội với Giang thiếu gia bao giờ?”

“Thật ra không có đắc tội tôi, nhưng mà có tin tức đụng đến vợ tôi.”

“Vợ anh?? Chu Lâm??”

“Thẩm Thư Kiệt.”

Trầm Hải suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ đến vật hi sinh không rõ tên này, hần nhìn Giang Hạo Phong đầy sợ hãi: “Đúng là tôi không biết, Thẩm tiên sinh là vợ của ngài.”

Ngón tay Giang Hạo Phong nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Khu đất mới đó, tôi nhận dùm Trần tổng, giải quyết vấn đề xong, trả lại cho anh.”

“Giang tổng muốn tôi giải quyết thế nào?”

“Trần tổng là người thông minh.”

Trầm Hải ngầm hiểu: “Gây thêm phiền phức cho Thẩm tiên sinh rồi.”

“Đúng rồi, tình nhân của Trần tổng, không thích hợp với giới giải trí.” Nói xong liền đứng lên đi đến trước mặt Trầm Hải, tùy tiện sửa sang nút áo, giọng nói lạnh lùng không thể nghi ngờ: “Trần tổng, cũng không thích hợp với giới giải trí.”

Trầm Hải bị khí chất của Giang Hạo Phong chèn ép, giọng nói run rẩy: “Giang thiếu gia, không muốn chừa cho tôi đường sống sao?”

Giang thiếu gia nhú mày, quăng cho hần quả táo: “Nói quá rồi, tôi nhớ là Trần tổng xem trọng hai khu đất kia.”

Hai mắt Trầm Hải sáng rực: “Tôi đã hiểu.”

Buổi tối cùng ngày, Đinh Thụy đăng bài giải thích trên Weibo, thừa nhận tội lỗi của mình và nói rằng sẽ lui giới, bên chỗ Chu Lâm cũng không rảnh rồi, trực tiếp @Đoàn-phim để làm sáng tỏ mối quan hệ với Thẩm Thư Kiệt, Tôn Đạo ngồi không mà hưởng lộc, còn chưa quay xong mà sức nóng của bộ phim đã làm cho ông rất hài lòng, ông cũng đăng ảnh chụp chung với Thẩm Thư Kiệt, còn kèm theo một câu: *Tiểu Thẩm không chỉ có quan hệ tốt với nữ chính của chúng ta.* Sau đó nam chính cũng đăng bài nói rằng mối quan hệ giữa hần và Tiểu Thẩm cũng không tệ. Theo sau là diễn viên quần chúng có ảnh chụp chung hay không

cũng đứng ra nói chuyện, fan của Chu Lâm lại kêu gào oan ức, còn bới móc Đinh Thụy, đa số cư dân mạng đều biết Chu Lâm, nếu Chu Lâm đã tẩy trắng vậy mọi chuyện về cô không còn quan trọng nữa rồi, giới giải trí lập tức thay đổi, nhưng mà fan vẫn còn đang bảo vệ thần tượng của mình, anti vẫn đang chửi mắng fan, không ai ngừng lại.

Cửa phòng làm việc đóng chặt, quản gia ở bên ngoài gõ cửa hai lần nhưng không ai đáp lại, người trong phòng cầm di động, so sánh với người trong ảnh và danh sách diễn viên mà Lý Minh cung cấp, tìm tòi để ý từng tấm một, sau khi lưu xong, đột nhiên Giang thiếu gia mở ứng dụng chụp ảnh mà mình chưa từng mở ra.

Vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn chăm chăm bản thân bên trong điện thoại, tức giận quăng lên bàn.

Đêm khuya, cửa phòng ở chỗ quẹo lầu hai bị người nào đó nhẹ nhàng mở ra, người đứng ngoài cửa chần chờ rất lâu, cuối cùng lặng lẽ đi vào, từ nhỏ đến lớn, Giang thiếu gia chưa từng làm ra chuyện gì lén lút như thế, anh rất ghen tị, thật sự không thể ngủ được, nhin cả đêm, cuối cùng vẫn không chịu được mà cầm di động đến phòng Thẩm Thư Kiệt, hai người kết hôn theo hợp đồng cho nên không ngủ chung phòng, anh không dám mở đèn, lại muốn chụp ảnh, nhưng mà xung quanh thì tối đen, đúng là làm khó cho di động mà, anh đứng suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định buông tha, xoay người đi ra ngoài.

Trở lại phòng, nằm trên giường chưa được mười phút thì có tiếng gõ cửa, Giang Hạo Phong nhú mày xuống giường, ngoài cửa là Thẩm Thư Kiệt buồn ngủ ôm gối nằm, trong lòng Giang thiếu gia căng thẳng, vừa muốn mở miệng giải thích cho mình thì Thẩm Thư Kiệt đã nói ậm ờ: “Em gặp ác mộng, có thể ngủ với anh không?”

Giang thiếu gia ngăn người, sau đó lạnh lùng nhường đường: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt nằm trên giường chưa được vài phút là ngủ mất, Giang thiếu gia lại cứng ngắc nằm bên cạnh, tim đập rộn ràng, anh quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Thư Kiệt đang ngủ say, không muốn nhắm mắt lại.

12. Chương 12

Mười giờ sáng, Thẩm Thư Kiệt bị tiếng chuông báo thức trong di động gọi tỉnh, cậu ngồi dậy nhìn xung quanh, nhớ đến chuyện hôm qua Giang Hạo Phong chạy đến phòng mình đứng một lúc lâu. Cậu ngủ không sâu, cho nên khi cửa phòng bị mở thì cậu liền tỉnh lại, cậu định mở đèn nhưng nghĩ đến phản ứng của Giang Hạo Phong thì liền chờ anh chủ động mở miệng, kết quả là chờ rồi chờ, chờ đến khi sắp ngủ, Giang Hạo Phong lại rời đi? Cậu buồn cười suy nghĩ đủ loại nguyên nhân làm anh tỉnh dậy vào nửa đêm, cuối cùng chủ động cầm gối nằm đến gõ cửa phòng Giang thiếu gia.

Núi không đến bên cậu, cậu liền đi đến núi. Nếu anh thật sự gặp ác mộng, như vậy mất ngủ cả đêm cũng không tốt.

Giang thiếu gia không gặp ác mộng nhưng lại giống như đã thức cả đêm, đầu hôm vô cùng ghen tị, sau nửa đêm lại vui vẻ trong lòng, anh mở di động của mình, màn hình là tấm ảnh duy nhất thuộc về anh, về mặt khi ngủ của Thẩm Thư Kiệt.

Chuyện của đoàn phim đã ổn định, Chu Lâm trở thành người thắng trong chuyện này, Thẩm Thư Kiệt không chú ý đến đoạn sau, cậu vừa nhận được kịch bản từ tay Vương Bằng liền cảm thấy mình không thể nhận vai này.

Wang Bằng vừa hút thuốc vừa gọi cho Thẩm Thư Kiệt: “Cứ thử xem, cho dù là nam phụ số ba cũng có thể nổi tiếng.”

“Nổi tiếng không quan trọng, đúng là em rất muốn thử vai diễn mới, nhưng chỉ sợ không đủ thực lực.”

“Đừng lo, cứ thử đi, anh tranh thủ cơ hội này cho em không dễ đâu.”

Thẩm Thư Kiệt tự ngẫm vài giây: “Được rồi, em chuẩn bị một chút rồi đi thử vai.”

Cậu đọc kịch bản, tuy vai diễn này không có nhiều cảnh, nhưng lại thuộc một trong những nhân vật trung tâm của bộ phim, thậm chí địa vị trong nguyên tác còn vượt xa nam chính, chỉ có vài nét bút nhưng lại vô cùng quan trọng, là sư huynh đồng môn của nữ chính, trước khi đi tìm đường chết, hắn và nữ chính hôn nhẹ vào môi, không có triển miên, cũng không có quyến luyến, không có trắng thanh gió mát hay tình cảm sâu đậm. Thế nhưng cảnh tượng này lại được fan nguyên tác tôn sùng, xem như là kinh điển, bởi vì nhân vật quá hoàn mỹ, fan nguyên tác lại rất đông, mặc kệ là ai đến diễn vai này thì nhất định cũng sẽ bị chửi.

Thẩm Thư Kiệt lên mạng đọc cảm nghĩ của fan nguyên tác về nhân vật này, kết quả nhìn thấy rất nhiều bình luận làm cậu đỏ khóc đỏ cười.

“Không ai có thể được như sư huynh!”

“Đúng là nát mà, có thể chừa lại cho người ta một chút nhớ nhưng được không hả? Tôi không tin là có ai có thể diễn được như sư huynh, chết cũng không xem.”

“Hy vọng sẽ cắt phần của sư huynh, đừng phá hoại tác phẩm kinh điển mà.”

“Nam nữ chính thì sao cũng được, còn sư huynh? Ai diễn là tôi chửi người đó!”

“Ai diễn thì tôi sẽ là anti của người đó cả đời!”

Thẩm Thư Kiệt hiểu rõ năng lực của mình, vở kịch này rất nặng về diễn xuất, cậu không tin mình có thể diễn tốt.

Giang Hạo Phong tan làm về nhà liền thấy Thẩm Thư Kiệt ăn cơm mà cũng không tập trung, anh lén quan sát một lát, cố ý gọi quản gia, Thẩm Thư Kiệt lập tức phục hồi tinh thần, ngày mai cậu muốn đi thử vai, trong lòng vẫn ngẫm đến nội dung kịch bản, nghe thấy giọng nói của Giang Hạo Phong thì run tay làm đồ ăn rớt xuống, trong đầu cậu loé sáng, nhìn chằm chằm Giang Hạo Phong: “Ăn cơm xong anh có thể giúp em một chuyện gấp được không?”

Giang Hạo Phong nhận khăn mà quản gia đưa lau tay: “Chuyện gấp gì?”

“Anh đối diễn với em!”

Giang thiếu gia không suy nghĩ mà đã từ chối, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy tiếc nuối, nhưng mà vẫn giống như cậu đã đoán, sau khi ăn xong hai người đều bận rộn chuyện của mình, Thẩm Thư Kiệt nhờ quản gia cầm kịch bản, cậu ở dưới lầu đối diễn với không khí, cậu kéo quản gia và dì Vương đứng bên cạnh xem rồi nhận xét dùm mình, dì Vương không có nguyên tắc, mặc kệ cậu diễn thế nào cũng thích. Cậu diễn với không khí một lúc lâu, cuối cùng cũng đến cảnh hôn kinh điển kia, Thẩm Thư Kiệt không có năng lực hôn môi với không khí, cậu nhìn quanh rồi tùy tiện lấy gối dựa trên sofa, ánh mắt không quá thâm tình, nhưng mà miễn cưỡng cũng được xem là có tình cảm: “Sư muội, trong lòng người có ta, nhưng chưa từng nói với ta bao giờ, nhưng tâm tư của người, tất cả đều không trốn được ánh mắt của sư huynh, hôm nay sư huynh đi rồi, không biết có thể gặp lại hay không, hôm nay sư huynh nói với người, là muốn người biết, không phải chỉ có người có nỗi băn khoăn trong lòng, người thích sư huynh, trong lòng sư huynh cũng có người.”

Nói xong liền hôn gối dựa một cách nồng nàn. Sau đó liền nghe thấy tiếng tiếng đóng cửa rất lớn phát ra từ trên lầu, ba người ở dưới lầu cùng nhau ngẩng lên, không biết tại sao Giang thiếu gia lại tức giận nữa rồi.

Thẩm Thư Kiệt ôm gối dựa nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cảm thấy có lẽ có người ở đối diện thì cậu sẽ diễn sâu hơn, cậu ngẩng đầu nhìn lên, quyết định tìm kiếm sự giúp đỡ, cậu gõ cửa phòng làm việc: “Giang Hạo Phong? Anh bận xong chưa?”

Vài phút sau cửa mới mở ra, vẻ mặt Giang thiếu gia không vui nhìn cậu: “Có việc?”

Thẩm Thư Kiệt kéo tay áo anh, ra vẻ đáng thương: “Anh thật sự không thể giúp em sao?”

“Không thể.”

“Xin anh mà, chỉ cần anh đứng trước mặt em là được rồi, không cần phải nói gì đâu.”

Giang thiếu gia mặt đơ không nói gì. Thẩm Thư Kiệt cảm thấy anh bị hấp dẫn nên vội vàng lấy kịch bản ra: “Có thể chứ?”

“Là em xin anh.”

“Dạ dạ dạ.”

“Đúng rồi, có một cảnh hôn, em có thể hôn anh không?”

Vẻ mặt Giang thiếu gia lạnh lùng ra vẻ tự hỏi, sau đó “Ừ” một tiếng, Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm đi theo anh vào phòng sách, hai người đứng giữa phòng.

Khoé mắt Thẩm Thư Kiệt đầy ý cười, không hề có ý sinh ly tử biệt gì đó: “Sư muội, trong lòng người có ta, nhưng chưa từng nói với ta bao giờ, nhưng tâm tư của người, tất cả đều không trốn được ánh mắt của sư huynh, hôm nay sư huynh đi rồi...”

Còn chưa nói xong kịch bản thì đã bị Giang Hạo Phong lạnh lùng ngắt lời: “Chẳng phải là em muốn đi chịu chết sao? Cười vui vẻ như vậy làm gì?”

“A.... Để em bình tĩnh lại.”

“Sư muội, trong lòng người có ta, nhưng chưa từng nói với ta bao giờ...”

“Em thật sự đi tìm cái chết? Không phải đi thành thân?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy sư muội lạnh lùng cao lớn trước mặt, ý cười ngày càng sâu, cậu chớp chớp mắt, giọng điệu nhẹ nhàng: “Sư muội, sao muội biết huynh muốn đi chịu chết?”

“...”

“Giang Hạo Phong, anh nhìn lên em diễn tập.”

Vẻ mặt Giang thiếu gia trở nên nghiêm túc: “Không thể nào.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn anh một lát rồi cười như hồ ly, điều chỉnh thái độ cho nghiêm túc, mỉm cười nhớ đến kịch bản, Giang Hạo Phong rơi vào lưới tình rồi, không còn tâm trạng nào để để ý xem sư huynh đi chịu chết hay là đi thành thân, anh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đắc ý của Thẩm Thư Kiệt, vừa định mở miệng phủ nhận thì đã bị một đôi môi mềm mại chạm vào, anh còn chưa cảm nhận được gì nhiều thì cánh môi mềm mại đó đã rời đi, trong lòng anh tiếc nuối muốn giữ lại, còn chưa kịp hành động thì bên tai đã có người nói với giọng vui vẻ: “Sư muội, người cao quá.”

13. Chương 13

Ngày hôm sau, sáng sớm Thẩm Thư Kiệt đã đi thử vai, Vương Bằng chỉ nói với cậu: “Tính tình đạo diễn không tốt, thông minh một chút.”

Thẩm Thư Kiệt không để ý cho lắm, hôm qua định luyện tập với sư muội cao lớn mấy lần, kết quả Giang thiếu gia bị câu nói của cậu làm cho tức giận xoay người bỏ đi, tuyệt không quay đầu lại.

Lần thử vai này không giống với lần trước, trong căn phòng trống trải, chỉ có cậu và đạo diễn, đạo diễn không nói lời vô nghĩa: “Diện mạo có thể, ba cảnh, cậu diễn thử xem.”

Giống như Vương Bằng đã nói, vị đạo diễn này hoàn toàn không ôn hoà như Tôn Đạo, vẻ mặt u ám ánh mắt hung ác, Thẩm Thư Kiệt cố gắng thả lỏng, nghiêm túc diễn xong hai cảnh, ngón tay đạo diễn gõ bàn kêu cậu dừng lại: “Kêu Vương Bằng vào đây.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, đi ra ngoài kêu người nào. Vương Bằng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị kịch bản quăng vào mặt, hấn vội vàng né tránh, sau đó cười cười: “Mục Đạo bớt giận.”

Mục Kiến Xuyên đứng lên: “Người là do cậu tìm đến? Đây là người có thể mà cậu nói với tôi? MN anh bị mù hả!”

“Người mới có tính cách không tệ!”

“Thúi lắm! Không tệ cục cứt!”

Vương Bằng nhìn thoáng qua Thẩm Thư Kiệt ở bên cạnh, thấy vẻ mặt cậu vẫn như bình thường thì vội vàng trấn an Mục Kiến Xuyên: “Không tệ như ngài nói đâu, xin ngài bớt giận.”

Mục Kiến Xuyên đập bàn gào thét: “Cậu kêu một người như vậy đến đây chiếm dụng thời gian của tôi! Vương Bằng cậu đúng là càng sống càng lùi!”

“Mục Đạo đừng giận, nhưng mà mọi mặt của cậu ta đều không tệ, chỉ là mới vào giới, này, này, diễn xuất không thể từ từ luyện tập được sao.”

“Cậu đem hẳn đến bộ phim của tôi để luyện tập?”

“Không phải, cậu, Thư Kiệt cậu đi ra ngoài chờ tôi.”

Thẩm Thư Kiệt vừa định gật đầu rồi đi thì lại bị Mục Kiến Xuyên rống: “Chỉ mới như vậy mà đã không nghe nổi?! Bây giờ nghệ sĩ đều là đại gia sao? Không thể chửi được hả! Nói một câu cũng không được hả? Ý vào việc lớn lên đẹp là tưởng mình là ngôi sao rồi sao? Đúng là kỳ lạ mà!! Thật giả lẫn lộn!”

Tính tình Mục Kiến Xuyên nóng nảy, miệng độc có tiếng, Vương Bằng cũng đã nghĩ đến chuyện hắn sẽ phê bình diễn xuất của Thẩm Thư Kiệt, nhưng không ngờ hắn lại ăn nói khó nghe như thế, Thẩm Thư Kiệt vẫn không nói gì, vẻ mặt vẫn như lúc hắn mới vào, với hiểu biết của hắn về Thẩm Thư Kiệt, ngôn ngữ công kích bình thường không có ảnh hưởng gì đến cậu, nhưng mà Mục Kiến Xuyên nói thẳng ra như vậy, đúng là làm cho hắn có hơi lo lắng.

Mục Kiến Xuyên cũng thấy vẻ mặt Thẩm Thư Kiệt nhu hoà, không vì lời nói của hắn mà thay đổi, lửa giận trong lòng hắn cũng chậm rãi lụi tàn, lớn tiếng hỏi: “Sao không nói gì?”

Thẩm Thư Kiệt đứng thẳng, giọng nói mát rượi: “Nói chuyện sợ ngài lại giận.”

“A, vậy là cậu không phản đối chứ gì.”

“Những lời Mục Đạo nói là sự thật, tôi không phải người trong nghề.”

“Vậy mà cậu còn làm diễn viên?”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Cuộc sống luôn luôn phải có điều mới mẻ, Mục Đạo là thiên tài, chỉ cần vài năm là đã có địa vị như ngày hôm nay, tôi vừa mới gia nhập, tuy rằng bình thường cũng có cố gắng, nhưng tôi biết tài năng của mình có hạn, cảm ơn Mục Đạo đã chỉ điểm, tôi đều ghi nhớ lời dạy của ngài, hy vọng trong tương lai sẽ có bản lĩnh diễn xuất trước mặt Mục Đạo, đó cũng là vinh hạnh của tôi.”

Buổi nói chuyện thoải mái, không kiêu ngạo không nịnh hót, Vương Bằng chờ cậu nói xong liền chạy đến tạm biệt: “Mục Đạo, tôi dẫn cậu ta về trước, mong ngài bớt giận.”

Mục Kiến Xuyên trừng Thẩm Thư Kiệt, tiện tay lật kịch bản: *Thật ra không diễn thì cũng có hơi giống.*

Hai người lên xe, Vương Bằng rút thuốc rồi nhả khói ra ngoài cửa sổ: “Đừng để trong lòng, không thể nào chặn được cái miệng của hắn đâu, em cũng đừng cảm thấy oan ức, nói hai ba câu mà thôi, may mà năng lực thừa nhận của em cũng mạnh, bộ phim này không được nhận rồi, anh chọn cho em bộ khác.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu: “Cảm ơn anh Vương.”

“Từ việc của Mục Kiến Xuyên là có thể thấy được em rất bình tĩnh, chẳng lẽ em không giận thật sao?”

Thẩm Thư Kiệt vẫn mỉm cười như trước, nhưng mà ý cười không lan đến đáy mắt: “Mục Đạo nói đúng mà.”

Vương Bằng thấy cậu vẫn bị ảnh hưởng nên không hỏi nhiều: “Về đi, đừng để trong lòng.”

Đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt bị người ta công kích diễn xuất ngay trước mặt, tuy rằng trong lòng hiểu rõ thực lực của mình nhưng mà bị người ta nói ra lại là chuyện khác, cậu mới quay được hai bộ phim, đạo diễn đầu tiên biết cậu có địa vị nên không dám nói nhiều, đạo diễn thứ hai thì chính là Tôn Đạo có tính tình tốt, vừa dạy dỗ vừa chỉ điểm.

Về đến nhà thì đã hơn chín giờ tối, cậu không lên lầu rửa mặt mà ngồi ở sô pha nghỉ ngơi một lát, cho dù năng lực thừa nhận của tâm lý cậu tốt thì cũng không tránh được việc sa sút.

Giang Hạo Phong cầm ly đi xuống lầu thì nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt bó gối ngồi trên sô pha ngẩn người, anh cầm ly rỗng đi ngang qua sô pha, đến phòng bếp rót ly nước, lúc sau lại đi ngược trở lại, Thẩm Thư Kiệt nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên cười với anh.

Giang Hạo Phong nhìn thoáng qua, nói: “Không cần cười.”

Thẩm Thư Kiệt cũng không cười nổi, cậu tiếp tục nghiêng đầu nhìn Giang Hạo Phong: “Công việc của em gặp khó khăn.”

Giang Hạo Phong uống nước: “Ừ.”

“Có lẽ em không được nhận vai sư huynh rồi.”

“Ừ.”

“Có phải em rất không biết tự lượng sức mình hay không, biết rõ mình diễn không tốt mà còn đi thử vai.”

Giang Hạo Phong đặt ly xuống bàn, ngồi bên cạnh cậu, giọng nói thản nhiên: “Không có.”

Hai người im lặng ngồi trên sô pha một lát, Thẩm Thư Kiệt quay đầu hỏi anh: “Giang Hạo Phong, hôm nay anh không bận sao?”

“Bận.”

“Anh ngồi ở đây, là vì muốn ngồi với em sao?”

Giang thiếu gia quay đầu nhìn cậu, ra vẻ nghiêm túc: “Anh ở trong nhà mình, kkkhông thể tùy tiện ngồi chỗ mình thích?”

Thẩm Thư Kiệt cười cười dựa đầu lên vai anh: “Giang Hạo Phong, anh có thể ôm em một cái không?”

Giang thiếu gia cau mày tự hỏi rồi gơ tay lên, nhẹ nhàng nắm bờ vai cậu.

Quản gia từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người im lặng dựa vào nhau, Giang Hạo Phong gơ ngón tay lên đặt trước miệng, ý bảo ông không nên lên tiếng, sau đó chậm rãi bế Thẩm Thư Kiệt đã ngủ lên lầu.

Thả người xuống giường, lại nhận lấy khăn mặt mà quản gia đưa cho, anh ngồi xuống giường nhẹ nhàng lau mặt cho Thẩm Thư Kiệt, và định đứng lên thì cảm thấy mình bị kéo lại, trong lòng anh căng thẳng, vội vàng cúi đầu, hai ngón tay Thẩm Thư Kiệt nhẹ nhàng kéo áo sơ mi anh, thế nhưng người vẫn nhắm chặt hai mắt ngủ say như trước.

Giang Hạo Phong thả khăn mặt xuống bàn, nhìn đồng hồ rồi quyết định đổi tư thế, ngón tay đang kéo áo sơ mi thả ra, chủ động rời đi một lát, chờ Giang thiếu gia tựa đầu vào giường rồi mới lén lút nắm lại.

Giang thiếu gia tiện tay cầm lấy quyển sách diễn xuất ở đầu giường, lật xem vài trang. Người trên giường vô thức cọ vào người anh. Trong căn phòng im lặng, bọn họ, một người ngủ, một người giả bộ không biết gì.

14. Chương 14

Khi Thẩm Thư Kiệt thức dậy thì Giang Hạo Phong đã đi làm, cậu suy nghĩ một lát rồi quyết định làm bánh ngọt cảm ơn Giang thiếu gia, vừa cân bột mì xong, chuẩn bị đập trứng thì nhận được điện thoại của Vương Bằng: “Anh Vương?”

“Sao rồi?”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Em không sao.” Tạm dừng vài giây rồi nói: “Anh Vương, em muốn đi học diễn xuất, chạy đến đoàn phim đóng vai phụ cũng được...”

Còn chưa nói xong đã bị Vương Bằng ngắt lời: “Khoan đã, Mục Kiến Xuyên kêu em ba ngày sau lại đến thử vai.”

“Hà?”

“Anh cũng không biết ý của Mục Đạo là gì, mặc kệ đi, buổi chiều em đến công ty học diễn xuất, anh tìm cho em hai giáo viên chuyên nghiệp, tạm thời ôm chân Phật mấy hôm đi.”

Thẩm Thư Kiệt tắt điện thoại rồi nhưng vẫn không hiểu gì, cậu nhìn bánh ngọt đang làm dang dở, vội vàng đánh nhanh tốc độ, cuối cùng bỏ bánh ngọt đã làm xong vào trong tủ lạnh, trước khi ra ngoài còn điện báo cho Giang Hạo Phong rồi mới chạy đến công ty.

Từ khi Thẩm Thư Kiệt gia nhập giới giải trí, cậu chưa từng cẩn thận học tập diễn xuất, Lý Minh không suy nghĩ chu toàn như vậy, hẳn chỉ cho rằng Thẩm Thư Kiệt vào chơi, có kịch bản thì chia cho cậu, nếu muốn diễn thì đi thử vai. Thẩm Thư Kiệt chỉ đến công ty đúng những hôm có lớp dạy diễn xuất dành cho người mới, những thứ khác thì đều nhìn người khác diễn rồi học theo, học không tốt cũng không thể trách cậu, dù sao thì cậu cũng không được tiếp xúc nhiều. Lần này may mà gặp được Vương Bằng, Vương Bằng rất thích tính tình của Thẩm Thư Kiệt, cho dù chỉ là người đại diện tạm thời thì hẳn cũng muốn tiện tay dạy dỗ cậu.

Thẩm Thư Kiệt vừa đến công ty thì Vương Bằng liền dẫn cậu vào phòng học, bên trong đã có hai vị giáo viên đang ngồi, cậu cúi đầu chào hỏi rồi ngồi vào ghế bắt đầu học tập.

Quản gia sửa soạn lại báo mà Giang Hạo Phong xem mỗi ngày, lại xoay người chuẩn bị hồng trà cho anh, ông vừa mới xoay người bỏ lá trà vào tách thì cảm nhận được có một đôi mắt nhìn chằm chằm mình từ sau, ông quay đầu nhìn lại, Giang Hạo Phong nhanh chóng nhìn sang hướng khác, nghiêm túc đọc báo.

Quản gia pha trà rồi đem đến trước mặt Giang Hạo Phong, sau đó lên lầu dọn dẹp văn kiện trong phòng làm việc, mới vừa dọn dẹp xong, ngẩng đầu lên liền thấy Giang Hạo Phong cầm ly đi ngang qua.

Gần mười một giờ tối, quản gia đi ra ngoài chuẩn bị tắt đèn nghỉ ngơi, vừa đi vài bước liền thấy Giang Hạo Phong vẫn còn ngồi trên sofa, đang nhìn ông chằm chằm, lần này không hề né tránh nữa, ánh mắt rất nghiêm túc. Quản gia quá hiểu Giang Hạo Phong rồi, cho nên ông lập tức đi đến bên cạnh điện thoại, bấm một dãy tám số trên điện thoại, nói thẳng vào chủ đề: “Thẩm tiên sinh, có cần tôi đến đón ngài không?”

Thẩm Thư Kiệt vừa mới có chút tiến triển trong việc diễn xuất, khi nhận được điện thoại thì liền hỏi: “Chẳng phải cháu đã nói là đêm nay ngủ ở công ty sao?”

“Công ty sẽ không thoải mái.”

“Không sao đâu bác Chu, có lẽ mấy ngày nay cháu phải ở công ty, cháu cũng đã nói với Giang Hạo Phong rồi, anh ấy cũng đồng ý rồi.”

“Vậy Thẩm tiên sinh nhớ chú ý nghỉ ngơi, không nên học hành quá mệt mỏi.”

“Cảm ơn bác Chu, Giang Hạo Phong đã ngủ chưa ạ?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy bác đưa điện thoại cho anh ấy dùm cháu đi.”

Giang Hạo Phong dựng thẳng lưng tai lắng nghe một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tên mình, anh bình tĩnh đợi 20s rồi mới đi lại, cầm ống nghe: “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Thư Kiệt học diễn xuất cả ngày, mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn, ánh mắt đen lầy nhìn chăm chú vào trần nhà: “Giang Hạo Phong, thầy giáo khen em không tệ.”

“Ừ.”

“Có lẽ em phải thử vai xong mới có thể về nhà.”

Đối phương tạm dừng vài giây rồi mới trả lời cứng rắn: “Đã biết.”

“Giang Hạo Phong, anh cảm thấy lần này em có thể được nhận không?”

“Không biết, có cơ hội thì tự mình nắm chắc, đừng lười biếng, chăm chỉ ngủ ở công ty.”

Thẩm Thư Kiệt ngắt máy rồi đứng lên, tại sao cậu lại nghe thấy trọng tâm câu nói của Giang Hạo Phong là “ở công ty” chứ?

Cậu học diễn xuất ba ngày cũng có tác dụng, Vương Bằng không cho cậu nghỉ ngơi, lập tức dẫn cậu đến chỗ Mục Kiến Xuyên, dọc theo đường đi Thẩm Thư Kiệt vẫn luôn khấn nguyện, Vương Bằng an ủi: “Không sao, tệ nhất thì bị chửi, sau này nếu em được nhận thì ngày nào cũng bị chửi, Mục Kiến Xuyên có thể cho em thử vai lần hai thì đã nói lên rằng hắn xem trọng em rồi, em chỉ cần phát huy thật tốt là được, cho dù lần này không được thì còn có lần thứ ba, anh cũng hiểu hắn, có thể cho em đi thử vai lần hai, vậy xác suất em có thể nhận được vai diễn này là tám phần.”

“Nhưng mà, nhưng mà em rất tệ, Mục Đạo xem trọng em ở điểm nào đây?”

“Ai biết, anh thấy em ở công ty phát huy không tệ, lúc đó đến trước mặt hắn cứ như thế là được.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, phòng thử vai vẫn như lần đầu, Mục Kiến Xuyên nhìn thấy cậu đi vào thì nói thẳng: “Ba cảnh.”

Thẩm Thư Kiệt dựa theo những gì giáo viên đã dạy, ngăn nắp diễn từng đoạn, chờ cậu diễn xong, nắm tay Mục Đạo nổi gân xanh, lần này hắn không kêu Thẩm Thư Kiệt kêu Vương Bằng vào mà là trực tiếp đứng lên rống cậu: “Tự nhiên một chút!! Tự nhiên một chút!! Cậu đeo mặt nạ sao? Cậu là đầu gỗ hả!!! Diễn lại cho tôi!!”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu làm lại. Vương Bằng ở bên ngoài ló đầu vào xem cả buổi chiều, Mục Kiến Xuyên kêu gào đến nổi khan tiếng, còn không ngừng đập bàn “rầm rầm rầm”, Vương Bằng ở bên ngoài run rẩy, sau khi diễn xong, Mục Kiến Xuyên liền nói với Thẩm Thư Kiệt: “Tôi không muốn hợp tác với cậu trong bộ phim thứ hai.”

Vương Bằng lập tức đứng thẳng dậy, đẩy cửa đi vào, vẻ mặt nịnh hót: “Mục Đạo, vất vả rồi vất vả rồi.”

Mục Kiến Xuyên không cho Vương Bằng mặt mũi: “Còn cậu nữa! CMN, ý vào việc là bạn học của tôi rồi lúc nào cũng đưa mấy người như vậy đến là sao?!”

“Mục Đạo, đừng giận đừng giận, có thể là bạn học của ngài là do tổ tiên phù hộ, tu luyện tám đời mới được như thế, được rồi, Thư Kiệt, tối nay chúng ta đi uống với Mục Đạo đi, cậu làm Mục Đạo phải bận tâm như thế, phải tự phạt ba ly.”

Thẩm Thư Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cong mắt cười gật đầu: “Được.”

Trên bàn rượu, hiếm khi Mục Kiến Xuyên không chửi người, hắn uống một ngụm rượu: “Cậu đó, không luyện tập năm sáu năm thì không được, rất đơ, cũng không phải thiên tài, nếu không phải tôi xem trọng khí chất của cậu thích hợp với vai diễn thì cho dù Vương Bằng tiến cử một trăm lần tôi cũng không thêm để ý, nhưng mà cậu phải chuẩn bị sẵn sàng, diễn phim của tôi, đừng hy vọng là sẽ được hưởng phúc.”

Thẩm Thư Kiệt khiêm tốn nghe dạy, cả đêm ba người uống không ít, sau khi uống xong Vương Bằng vẫn còn tỉnh táo, chuẩn bị gọi xe cho cậu về thì cậu phát tay nói mơ hồ: “Em có người đón rồi, em chờ.”

Vương Bằng gật đầu, đỡ Mục Kiến Xuyên vào xe. Vừa đi đến cửa liền thấy một người đàn ông lạnh lùng mặc tây trang thẳng tắp đi ngang qua, người tới thản nhiên liếc hắn một cái, bước chân không hề dừng lại, Vương Bằng lắc đầu, cảm thấy người đó có hơi quen mắt.

Giang Hạo Phong đẩy cửa phòng ghé lô, Thẩm Thư Kiệt đang nằm sấp trên bàn, cậu bị Mục Kiến Xuyên chuốc không ít rượu, dạ dày cuộn cuộn, Giang Hạo Phong cau mày ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên xe.

Cả đường bình yên, sau khi xuống xe, Thẩm Thư Kiệt không nhìn được mà ới một bãi, Giang Hạo Phong lấy nước cho cậu súc miệng, sau khi vào nhà liền ôm cậu vào phòng tắm. Quân gia đã chuẩn bị nước ấm sẵn rồi, Giang Hạo Phong cởi áo ngoài, tháo vài cúc áo ở cổ tay rồi xoắn tay áo lên cởi quần áo bắn trên người Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt ngoan ngoãn mặc kệ anh bài bố, cậu mơ màng mở mắt, vẻ mặt Giang thiếu gia không vui, đang tắm rửa cho cậu.

Tuy cậu say nhưng vẫn biết trên người mình có mùi khó ngửi, vì vậy cậu chủ động vươn tay lấy bàn chải đánh răng, Giang Hạo Phong nhìn thấy như thế liền ấn tay cậu vào trong nước, giọng nói lạnh lùng: “Muốn cái gì?”

Thẩm Thư Kiệt chớp mắt che miệng: “Đánh răng.”

Giang thiếu gia đứng dậy nặn kem đánh răng rồi đưa cho cậu: “Tự đánh đi.” Sau đó lại thoa sữa tắm lên người cậu, Thẩm Thư Kiệt chậm rãi đánh răng, bọt tắm trên người cũng được rửa sạch, Giang Hạo Phong vừa định đứng lên thì cà vạt bị người ngồi trong nước nắm lấy, sau đó bị kéo lại.

“Chẳng lẽ, anh không thích em uống rượu?”

“Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt thấy anh trả lời nhanh chóng như vậy, vẻ mặt tủi thân: “Em cũng không muốn uống, uống rượu rất khó chịu.”

Giang Hạo Phong lại thả tay người kéo anh vào trong nước, nói nghiêm túc: “Em muốn làm tốt chuyện của mình, có một số việc là phải làm.”

“Anh cũng không giúp em.”

“Em muốn anh giúp em?”

Thẩm Thư Kiệt ướm sừng cọ vào người anh: “Có đôi khi, như mấy hôm trước đó, mỗi khi rất mệt sẽ muốn anh giúp em, nhưng mà em cũng muốn dựa vào bản thân, nhưng mà khó quá.”

Giang thiếu gia nói nghiêm túc với con sâu rượu trước mặt: “Không có chuyện gì thoải mái hết, muốn thuận lợi thì phải trả giá, anh có thể giúp em, chỉ cần em nói, em muốn vai gì trong phim gì cũng được.”

“Em biết, anh rất lợi hại. Em cũng không muốn kém quá, nam ba mà còn phải nhờ anh giúp thì rất dọa người.”

“Ừ.”

“ ... ”

Giang thiếu gia thấy cậu đứng không vững liền ôm cậu, sau đó xoay đầu sang hướng khác: “Nhưng mà, thật ra cũng không cần phải cố gắng như vậy, không được thì thôi.”

“Hả?”

Đợi thật lâu, Giang thiếu gia mới nói: “Em đã gả cho anh, anh có thể nuôi em.”

Thẩm Thư Kiệt nằm trên người anh, ý thức mơ màng nhưng nghe thấy như thế thì rất vui, cậu nắm cà vạt của Giang Hạo Phong, một bàn tay kê sát vào mặt anh: “Giang Hạo Phong... Anh cao quá, em hôn không tới.”

15. Chương 15

Gương mặt Giang Hạo Phong dựa theo sức cậu mà quay lại, anh cảm thấy giọng nói khi say của Thẩm Thư Kiệt giống như tiếng mèo con rên rĩ làm cho cổ họng anh hơi khô, anh chậm rãi cúi đầu, nhìn thẳng vào vẻ mặt oan ức của Thẩm Thư Kiệt: “Hôn không tới.”

Thẩm Thư Kiệt dựa cả người vào người anh, uống rượu nhiều nên suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp, không mặc quần áo không thể đứng vững, Giang Hạo Phong thấy cậu như thế thì liền nâng đầu cậu, cúi đầu hôn xuống.

Thẩm Thư Kiệt cọ cọ lên miệng anh rồi mới vươn lưỡi ra liếm, Giang Hạo Phong nhìn thấy hai má đỏ bừng của cậu thì lông mi run rẩy, đầu lưỡi của cậu lại không ngừng vòng quanh môi anh, anh không uống rượu nhưng lại cảm thấy mình giống như đang say, nước bọt của cậu có mùi rượu làm anh không thể nhịn được mà mở đôi môi đang mím chặt, để nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Môi lưỡi giao nhau, mùi rượu phảng phất trước mũi, hai đầu lưỡi uyển chuyển dây dưa, hô hấp Thẩm Thư Kiệt rối loạn, cậu cảm thấy chân mình không còn sức, chỉ có thể nắm chặt bắp vai Giang Hạo Phong, tùy ý cho đối phương làm xằng làm bậy trong miệng mình, còn chủ động mở miệng để anh hôn được sâu hơn: “Giang Hạo Phong... Em... Em đứng không nổi.”

Giang Hạo Phong thở gấp rời khỏi môi cậu, ôm cậu khỏi bồn tắm, Thẩm Thư Kiệt thấy đầu lưỡi anh rời đi thì chủ động tiến lên: “Đừng đi.”

Thẩm Thư Kiệt đứng dưới đất, không được vài giây lại được người nào đó ôm lấy, Giang thiếu gia nhìn cậu say rượu đuổi theo mình đòi hôn, bình tĩnh hỏi: “Thẩm Thư Kiệt, em đang làm gì?”

Thẩm Thư Kiệt không bắt được đầu lưỡi của anh nên có chút tủi thân: “Hôn anh đó.”

“Vì sao lại hôn anh?”

“A...” Cậu bị câu hỏi này làm cho sững sốt, một lát sau mới mở miệng trả lời: “Chẳng phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?”

“Em thích anh sao?”

“Em... Muốn hôn anh...”

Giang Hạo Phong nhìn cậu, ôm người vào phòng đặt lên giường: “Em ngủ đi...”

Còn chưa nói xong, Thẩm Thư Kiệt đã lăn đến bên cạnh Giang Hạo Phong: “Giang Hạo Phong, em khó chịu.”

Giọng nói kéo dài làm lòng Giang Hạo Phong ngứa ngáy, anh vừa định đẩy cậu ra thì bàn tay Thẩm Thư Kiệt đã chạm vào dây thắt lưng của anh, sau đó nhẹ nhàng cởi nó: “Tại sao nó lại chặt như vậy?”

“Anh không khó chịu sao?”

Giang Hạo Phong cảm thấy năm ngón tay thon dài của cậu vói vào trong quần mình, sau đó bắt lấy nơi nào đó đã cứng lên từ lâu của anh, nhẹ nhàng sờ soạng, Thẩm Thư Kiệt cảm thán bên tai anh: “Giang Hạo Phong, thật lớn.”

Giang Hạo Phong nhắm mắt, kéo tay của cậu ra, sau đó đè lên người cậu, ánh mắt sâu không thấy đáy, giọng nói khô khốc khàn khàn: “Thẩm Thư Kiệt, chúng ta đang làm gì?”

“Làm tình đó.”

“Vì sao lại làm tình?”

“Kết hôn... Là có thể, ưm...”

Khoang miệng lại bị làm phiền, sau khi uống rượu thì thân thể càng nóng hơn, cậu dựa sát vào người Giang Hạo Phong, khó chịu cọ sát phần dưới, Giang Hạo Phong lắng nghe tiếng rên rỉ nhẹ nhàng bên tai, cuối cùng cũng đưa tay xuống dưới bụng Thẩm Thư Kiệt, anh định chần chờ một lát nhưng người dưới thân lại thúc giục: “Sờ... Sờ em.”

Một bàn tay to lớn thản nhiên chạm vào nơi đang cứng rắn của cậu, người dưới thân ưỡn người, cảm thấy bàn tay bên dưới không cử động thì liền liếm lỗ tai Giang Hạo Phong, rên rỉ ra tiếng: “Giang Hạo Phong... Em khó chịu... Anh giúp em...”

Ngón tay Giang Hạo Phong linh hoạt chạy trên người Thẩm Thư Kiệt, tiếng rên rỉ bên tai ngày càng dồn dập: “Nhanh... Nhanh lên...”

Giang Hạo Phong bị giọng nói của cậu làm cho không thể kiềm chế, anh mạnh mẽ chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng làm loạn bên tai, đầu lưỡi dây dưa xoay tròn trong miệng cậu như là trừng phạt, bàn tay trên người cậu cũng đè chặt hơn, thân thể Thẩm Thư Kiệt dần dần căng cứng, hai chân run rẩy, khi cậu gần đến cao trào thì Giang Hạo Phong liền dời đi, đôi môi Thẩm Thư Kiệt vẫn còn dính nước, giọng nói dồn dập run rẩy: “Giang... Giang Hạo Phong, em... Em... Em muốn ra...”

Tốc độ trên tay không ngừng lại, cuối cùng tinh dịch màu trắng đặc sệt cũng bắn ra đầy tay Giang Hạo Phong cùng với tiếng rên rỉ, vẻ mặt Giang Hạo Phong âm trầm nhìn chăm chú vẻ mặt ửng đỏ của người bên dưới, nhẹ nhàng hôn lên má cậu, còn chưa kịp nghĩ xem có nên làm bước tiếp theo hay không thì hai chân của Thẩm Thư Kiệt đã vòng qua hông anh, hai mắt Thẩm Thư Kiệt đầy nước, nghiêm túc nói với Giang Hạo Phong: “Đừng đi.”

Cặp mông mềm mại không ngừng cọ vào tay Giang Hạo Phong, ánh mắt của anh ngày càng sâu thẳm, cuối cùng quyết định dùng tinh dịch trong tay bôi lên huyết khẩu của cậu. Hai tay người dưới thân kéo cổ anh xuống, Giang Hạo Phong liếm lên miệng cậu nhưng không dừng lại, kéo xuống hôn lên đầu vú màu phấn hồng, sau khi bị đầu lưỡi chà đạp liền biến thành màu đỏ xinh đẹp, đầu lưỡi thô ráp mà mạnh mẽ làm Thẩm Thư Kiệt thoải mái, không ngừng ưỡn người: “Bên này... Cũng muốn...”

Đầu lưỡi chuyển sang đầu vú bị bỏ rơi, hai chân Thẩm Thư Kiệt ôm thắt lưng Giang Hạo Phong, không ngừng cọ huyết khẩu vào tay anh, cậu có chút sốt ruột, giọng nói oan ức: “Vì sao anh không đi vào...”

Đầu lưỡi Giang Hạo Phong tạm dừng, tự hỏi một lát rồi đưa ngón tay chậm rãi đi vào, huyết khẩu đã được tinh dịch làm ướt, cũng được coi là trôi chảy, anh thông thả ra vào, cảm thấy không khô khốc thì liền chen thêm một ngón tay vào, hai ngón tay bị niêm mạc kẹp chặt, anh không dám đâm lung tung mà chỉ có thể chậm rãi ra vào, vẻ mặt Thẩm Thư Kiệt có hơi đau đớn, nhưng hai chân vẫn mở rộng để cho ngón tay đi vào dễ dàng hơn, cuối cùng khi hai ngón tay đã vào trót lọt thì cậu mới xoay thắt lưng, nhẹ nhàng thở ra, tạm dừng vài giây rồi chậm rãi mở mắt, hai mắt tỉnh táo.

Trong lòng Giang Hạo Phong căng thẳng, anh biết cậu tỉnh rượu rồi. Ở trong tình huống này, anh không biết nên làm thế nào.

Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt với anh, sau đó hai tay ôm cổ anh kéo đến đối diện mình, so với sự chậm chạp khi say rượu thì khi cậu tỉnh lại, đầu lưỡi linh hoạt hơn rất nhiều, Giang Hạo Phong không ngờ cậu lại phản ứng như thế, anh giống như đã tìm được lý do cho mình, không còn băn khoăn gì nữa.

Thẩm Thư Kiệt liếm hàm dưới rồi lại chuyển sang hàm trên, cuối cùng đảo xung quanh khoang miệng anh, hai ngón tay Giang Hạo Phong chen lấn trong huyết khẩu của cậu, chờ đến khi nó đủ ẩm ướt thì mới rời khỏi, anh thở gấp, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Không có bao.”

Thẩm Thư Kiệt ôm chặt lưng anh không cho anh rời đi, cậu đưa tay cởi quần Giang Hạo Phong, dương vật rất lớn lập tức bắn ra ngoài, năm ngón tay cậu vuốt ve dọc theo dương vật, sau đó nắm lấy, giọng nói không còn lơ mơ như khi say rượu, mà là một chút mềm dẽo chưa từng có, cậu cong mắt lặng lẽ nói bên tai Giang Hạo Phong: “Anh lớn như vậy, đừng làm em đau.”

Giang Hạo Phong giật mình nửa giây mới mạnh mẽ đè chặt Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt chủ động ưỡn mông cọ vào dương vật của anh, bước dạo đầu rất ôn nhu, huyết khẩu vẫn còn ướt át như lúc ngón tay ra vào, hai người kề sát vào nhau, trao đổi nước bọt cho nhau, một tay Giang Hạo Phong nâng mông cậu lên để cho dương vật chậm rãi đi vào, quy đầu vừa mới đi vào một chút thì anh liền cảm nhận được cả người Thẩm Thư Kiệt căng cứng, anh vừa định rời khỏi thì nghe thấy Thẩm Thư Kiệt chịu đau, nhẹ nhàng nói bên tai anh: “Anh... Anh xoa xoa cho em...”

Giang Hạo Phong nâng mông Thẩm Thư Kiệt lên nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó lại xoa bóp cho xương cùng của cậu, Thẩm Thư Kiệt chịu đau, cố gắng để mình thả lỏng, sau đó kéo đầu Giang Hạo Phong, để anh hôn mình, dương vật đi vào được một nửa, hai chân Thẩm Thư Kiệt cố gắng thả lỏng, cuối cùng cũng đi vào toàn bộ.

Bàn tay Giang Hạo Phong không ngừng xoa bóp xương cùng cho cậu, đôi môi Thẩm Thư Kiệt trắng bệch,

chờ một lát mới run run mở miệng: “Động... Động đi.”

Giang Hạo Phong cúi đầu hôn cậu, bắt đầu vận động có quy luật, lúc đầu cũng không trôi chảy, anh không nghe thấy tiếng rên rĩ thoải mái bên tai, anh chuyển động thêm vài cái, cuối cùng cũng có thay đổi, anh càng thêm ra sức đâm vào nơi nào đó, tiếng rên rĩ bên tai ngày càng ngọt ngào, cuối cùng thì thần kinh căng cứng của Giang thiếu gia cũng thả lỏng. Thẩm Thư Kiệt không chịu nổi khi khoái cảm đến quá đột ngột, tiếng rên rĩ trong miệng ngày càng lớn, cuối cùng cũng cầu xin tha thứ: “Giang... Giang Hạo Phong... A a anh chậm một chút... Chịu không nổi... Xin anh chậm một chút..”

Một tay Giang thiếu gia vuốt ve bờ mông Thẩm Thư Kiệt, anh nhìn thấy dương vật của cậu chậm rãi chảy ra chất lỏng trắng sệt dính vào bụng mình, sau đó tăng thêm lực đạo, tốc độ cũng nhanh hơn.

Thẩm Thư Kiệt nắm vai anh lắc đầu: “Giang Hạo Phong... Anh chậm một chút... Em sắp ra rồi...” Còn chưa nói xong thì đã chìm đắm trong tiếng rên rĩ của mình, hoàn toàn tê liệt trên giường.

Giang thiếu gia cũng nhận thấy tinh dịch dính ở bụng, trong mắt xuất hiện ý cười hiếm thấy, tuy rằng chỉ vụt qua nhưng vẫn bị Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy, cậu lập tức lên án: “Sao anh lại xấu như vậy...”

Dương vật của Giang thiếu gia vẫn còn cắm trong người Thẩm Thư Kiệt, nhìn thấy cậu vẫn ổn thì chậm rãi chuyển động, vẻ mặt vẫn đờ như trước, thế nhưng giọng nói lại khàn khàn quyến rũ: “Là em không cho anh đi.”

“Vậy bây giờ anh có thể đi chứ?”

“Muộn rồi.”

16. Chương 16

Thẩm Thư Kiệt bị Giang Hạo Phong chèn ép cả tối, cho đến khi không còn bắn được gì nữa mới yếu ớt ôm cổ Giang Hạo Phong cầu xin tha thứ rồi ngủ say. Buổi sáng Giang Hạo Phong có hội nghị quan trọng, khi anh thức dậy thì Thẩm Thư Kiệt vẫn còn đang ngủ, anh hôn vào trán cậu rồi mới chạy đến công ty.

Vương Bằng gọi ba cuộc, cuối cùng cũng gọi được cho Thẩm Thư Kiệt, cậu mệt mỏi mở mắt tìm điện thoại, giọng nói khàn khàn: “Anh Vương?”

Vương Bằng lấy điện thoại ra xác định cái tên trên màn hình, hỏi đầy nghi ngờ: “Giọng em sao vậy?”

“Không sao, hôm qua uống nhiều quá.”

“À, buổi trưa đến chỗ Mục Kiến Xuyên chụp hình.”

“Nhanh vậy?”

“Không nhanh, chụp hình trước, chụp xong mới vào đoàn phim, nam nữ chính đã quay được một nửa rồi, em và nữ chính có không ít cảnh, lịch làm việc của nữ chính rất dày đặc, khi em vào đoàn thì phải nhanh chóng quay xong cảnh của mình, còn phải vào núi quay phim.”

“Được rồi, buổi trưa em sẽ qua.”

“Sao giọng của em lại khàn như thế? Hôm qua uống nhiều rượu lắm sao?”

“Không sao đâu anh Vương, là do em uống nước đá nhiều quá thôi.”

“Được rồi, chăm sóc bản thân cho tốt.”

Tắt điện thoại, Thẩm Thư Kiệt ngã xuống giường nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy thay quần áo. Dì Vương thấy cậu đi xuống thì liền dọn bữa sáng đã làm xong lên bàn, sau đó lại đặt cái đệm rất dày lên ghế cho cậu, Thẩm Thư Kiệt đứng bên cạnh xem dì Vương bận rộn, đột nhiên cảm thấy hai má hơi nóng.

Ăn sáng xong, quản gia đưa cậu đến chỗ chụp ảnh ở ngoài ngoại thành rồi mới yên tâm rời đi.

Vương Bằng nhú mày nhìn Thẩm Thư Kiệt: “Em say rượu cũng quá dữ rồi đó.”

Về mặt tái nhợt của Thẩm Thư Kiệt lập tức đỏ bừng, Vương Bằng thấy như thế thì cười ha ha: “Đi thôi.”

Chụp ảnh khoảng ba bốn tiếng, Thẩm Thư Kiệt chịu đựng phần eo mỗi nhừ, không thể hiện ra rằng mình khó chịu, trang phục có hai bộ, một bộ là y phục môn phái và một bộ của hiệp khách giang hồ.

Tay áo xanh nhạt, áo ngoài màu đen, bên hông là đai lưng cùng màu có buộc một cái móc bài tình xảo cùng với nhuyễn kiếm sắc bén có thể cắt đứt cổ họng, chuôi kiếm được quấn tơ hồng chằng chịt giúp cho ngón tay cầm kiếm càng thêm trong sáng như ngọc.

Thợ trang điểm sửa lại tóc cho cậu rồi mới rời đi. Dưới ống kính, nhuyễn kiếm chìa thẳng lên trời cao, đẹp như ngọc thạch.

Mục Kiến Xuyên nói với Vương Bằng: “Diễn xuất quá tệ, chỉ có thể nhìn mặt.”

“Đâu có ai hoàn mỹ như thế, luôn có một cánh cửa đóng lại mà.” Nói xong di động liền reo lên, hất ra hiệu

với Mục Kiến Xuyên rồi bắt máy: “Lý tổng? Vâng, tôi đã biết.”

“Lý Minh?”

“Ừ, hần ở gần đây, nói là muốn đến xem.”

“Hần đến xem cái gì?”

“Xem tiến độ công tác.”

Lý tổng vô cùng bận rộn lại phải trở thành lái xe cho Giang thiếu gia, Giang Hạo Phong họp xong liền chạy về nhà nhưng không thấy ai, quản gia nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của anh thì lập tức chủ động nói rằng buổi trưa Thẩm Thư Kiệt đã ra ngoài làm việc, Giang thiếu gia nhú mày, cảm thấy không yên lòng, trực tiếp gọi cho Lý Minh, nói cho hần biết là mình muốn đi tìm người.

Lý tổng vội vàng quảng bỏ lịch trình chở Giang thiếu gia đến gặp vợ, hần ngấm lại liền cảm thấy mình làm bạn bè nhưng không có địa vị, ở trong mắt Giang thiếu gia, hần chỉ có thể được xem là một cánh cửa sau, không có tác dụng gì nữa.

Vương Bằng đứng ngoài cửa chờ Lý Minh, kết quả là trên xe có hai người bước xuống, hần đi đến đón Lý Minh, lại nhìn Giang Hạo Phong: “Vị này là?”

“Bạn tôi.”

Lý Minh không giải thích gì nhiều, đi theo Vương Bằng vào trong. Thẩm Thư Kiệt đã chụp xong hai bộ, vừa mới đổi quần áo thì thấy Giang Hạo Phong đi vào, cậu hơi sững sốt, sau đó cười tít mắt với Giang Hạo Phong, đi lên hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Đây là lần đầu Giang thiếu gia thấy cậu mặc cổ trang cho nên không dời được mắt, tạm dừng vài giây mới mở miệng: “Lý Minh nói đến xem thử.”

Lý tổng đứng sau lưng nói chuyện với Mục Kiến Xuyên, run rẩy quay đầu: “Tiểu Thẩm, có mệt không?”

Thẩm Thư Kiệt nói: “Không mệt, cảm ơn Lý tổng.”

Lý Minh chỉ hỏi vài câu đơn giản thì đã bị điện thoại kêu đi, Giang thiếu gia nhìn lướt qua bóng lưng của Lý Minh, hoàn toàn không có ý muốn đi.

Thẩm Thư Kiệt cười hỏi: “Anh định chờ em sao?”

Lần này Giang thiếu gia không kiểm có nữa mà chỉ “Ừ”.

“Vậy anh tìm chỗ ngồi đi, em đi thay đồ.”

Giang Hạo Phong gật đầu, nhìn chăm chăm Thẩm Thư Kiệt, phát hiện hai chân cậu run rẩy, sau đó lại ép bản thân phải đứng thẳng. Chân mày Giang Hạo Phong lập tức nhíu chặt.

Tối qua đã gặp người này, Vương Bằng cảm thấy có hơi quen mắt, nhưng bây giờ lại không nhớ ra là ai, hắn đoán có lẽ là người nhà của Thẩm Thư Kiệt, quan sát một hồi liền kéo ghế đến cho Giang Hạo Phong: “Ngồi xuống chờ đi.”

Giang thiếu gia mặt đơ nói lời cảm ơn, nhưng mà không ngồi xuống. Vương Bằng đứng bên cạnh nói chuyện: “Bộ phim này mà được công chiếu thì kết quả sẽ rất tốt, điều kiện của Thư Kiệt không tệ, còn rất cố gắng, sẽ có thành tích tốt thôi.”

Giang Hạo Phong gật đầu: “Cảm ơn Vương tiên sinh đã chăm sóc.”

Vương Bằng rất ít khi nghe thấy ai xưng hô như thế, lập tức cảm thấy ngại ngùng, hắn cười ha ha: “Cần làm cần làm thôi.”

Bộ quần áo thứ hai không có kinh diêm như bộ đầu, kiếm khách giang hồ, áo trong trắng áo ngoài xanh giày đen, nhuyển kiếm cắm bên hông, trên đầu đội nón vải. Thợ trang điểm đưa mộc bài cho Thẩm Thư Kiệt, xem như là đạo cụ.

Mục Kiến Xuyên rất để ý đến bộ ảnh này, ảnh tuyên truyền của diễn viên chính đã được gửi lên mạng hết rồi, chỉ có vai diễn của sư huynh là vẫn được giữ bí mật, ngày nào cũng bị thúc giục nhưng hắn chỉ có thể trả lời rằng: *Sư huynh, sẽ không làm mọi người thất vọng.*

Thẩm Thư Kiệt làm mấy động tác nhưng vẫn không được thông qua. Tính tình Mục Kiến Xuyên lập tức nổi nóng, gào lên: “Mộc bài là sư muội tặng cho cậu!! Chú ý ánh mắt! Khoé miệng không được cười cứng ngắc như vậy!! Bình thường cậu cười sao thì cứ cười như thế!! Máy ảnh cũng không có ăn thịt cậu!! Cậu sợ nó làm gì!!”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn mộc bài trong tay, khoé miệng hơi cong lên.

“Trạng thái không đúng!!”

Thẩm Thư Kiệt không bắt được điều Mục Kiến Xuyên muốn, chỉ có thể điều chỉnh mù quáng.

Mục Kiến Xuyên tức giận chỉ Giang Hạo Phong: “Vừa rồi cậu nhìn thấy hắn cười thế nào!! Cười y như thế!!”

Thẩm Thư Kiệt nhớ đến chuyện Giang Hạo Phong vẫn còn ở trường quay, cậu cảm thấy rất xấu hổ, mình diễn tệ như vậy, tất cả đều bị anh nhìn thấy.

Ánh mắt Giang Hạo Phong thản nhiên nhìn lướt qua Mục Kiến Xuyên đang tức giận, lại nghiêm túc nhìn Thẩm Thư Kiệt, hai người đối diện vài giây, khoé miệng Giang thiếu gia khép mở nói gì đó, nói xong liền nhìn sang hướng khác, Thẩm Thư Kiệt lập tức đọc hiểu, lập tức hai mắt cong thành hình trăng non, Mục Kiến Xuyên vỗ vai thợ chụp ảnh: “Chụp nhanh, chụp nhanh.”

17. Chương 17

Chụp ảnh xong, Thẩm Thư Kiệt nói một tiếng với Vương Bằng và Mục Kiến Xuyên rồi đi đến trước mặt Giang Hạo Phong: “Có thể đi rồi.”

Giang Hạo Phong gật đầu, hai người sóng vai đi ra ngoài, vừa mới bước chân ra ngoài, Thẩm Thư Kiệt liền cảm thấy cả người bay lên, Giang thiếu gia mặt đờ giải thích hành động của mình: “Em như vậy là do anh tạo thành, không cần nghĩ nhiều.”

Thẩm Thư Kiệt đứng cả này, gần như đã xài hết sức lực cả người, cậu cũng không nhăn nhó nữa mà ôm cổ Giang Hạo Phong, nhìn thẳng vào mắt anh: “Cảm ơn.”

Quản gia dừng xe bên đường, thấy hai người đi đến thì lập tức xuống xe mở cửa. Thẩm Thư Kiệt ngồi vào trong xe, mệt mỏi nhắm mắt một cái rồi mới nói với Giang Hạo Phong: “Sáng mai em sẽ đi theo đoàn phim, tuy rằng không có nhiều phân cảnh nhưng anh Vương nói em nên đi theo để học hỏi, có lẽ sẽ đi hai tháng.”

Về mặt Giang Hạo Phong không hề thay đổi: “Đã biết.”

Thẩm Thư Kiệt nói cho anh nghe hành trình của mình rồi dựa đầu vào vai anh: “Em ngủ một lát, nào về đến nhà nhớ đánh thức em đó.” Cho đến khi bên tai truyền đến tiếng “Ừ” cứng ngắt thì cậu mới mơ màng ngủ mất.

Sau khi về nhà, Giang thiếu gia hoàn toàn không gọi người dậy, anh kêu dì Vương chuẩn bị cơm chiều và thức ăn khuya để phòng Thẩm Thư Kiệt tỉnh dậy sẽ thấy đói bụng. Sau đó lên lầu ngồi bên giường nhìn người đang ngủ say một lát rồi mới đứng lên vào phòng làm việc.

Khi Thẩm Thư Kiệt mở mắt thì trời đã rạng sáng mất rồi, trong bụng lại đói cồn cào, cho nên cậu chỉ có thể xuống lầu tìm thức ăn, cứ tưởng dưới lầu phải tối đen, ai ngờ trong phòng bếp vẫn còn bật đèn, cậu vừa đi vào liền nhìn thấy dì Vương đang hâm canh trên lửa nhỏ.

Mọi ngày dì Vương ngủ rất sớm, nhưng hôm nay dì sợ Thẩm Thư Kiệt tỉnh dậy không có canh uống cho nên mới thức chờ cậu, thế nhưng đã lớn tuổi rồi nên cũng có chút mệt mỏi, dì đứng dậy đi một vòng, vừa mới trở lại phòng bếp thì thấy Thẩm Thư Kiệt, dì Vương vội vàng đi qua, chuẩn bị chén bát: “Dậy đúng

lúc lắm, uống chút canh đi, may mà vừa mới hâm lại.”

Dì Vương thấy Thẩm Thư Kiệt không lên tiếng thì quay đầu lại nhìn xem, hai mắt Thẩm Thư Kiệt đỏ bừng, bà lập tức hỏi: “Sao vậy? Sao vậy Tiểu Thẩm?”

Đã nhiều năm rồi Thẩm Thư Kiệt chưa được quan tâm như vậy, từ khi bước vào nhà này, mặc kệ là quần gia, dì Vương, hay là Giang Hạo Phong lạnh lùng đến nỗi không có bạn bè, đều thật sự đối xử rất tốt, rất ôn nhu với cậu. Cậu không biết tình cảm mà mình dành cho Giang Hạo Phong là gì, Giang Hạo Phong giúp đỡ cậu, đó không chỉ là giúp đỡ vật chất bên ngoài bình thường, mà còn có thể được xem là ân tình. Cho nên cho dù tới qua bị đau, cậu vẫn chủ động giao mình cho anh, trước khi ngủ, cậu còn nghĩ, đây có thể được xem là hành động báo ơn hay không?

Hôm nay chụp ảnh, cậu không thể hiện rằng mình không khoẻ, thế nhưng khi nhìn thấy Giang Hạo Phong, hai chân cứng đờ đã run rẩy rồi bình tĩnh lại. Cậu nghĩ, hình như cậu có chút ý lại vào Giang Hạo Phong.

Thẩm Thư Kiệt xoa mắt, cười với dì Vương: “Không sao, chỉ là con quá cảm động thôi.”

Dì Vương thấy cậu đau lòng thì không chịu được, vội vàng múc canh rồi đưa ra ngoài, Thẩm Thư Kiệt đi theo phía sau, ngồi xuống: “Cám ơn dì Vương.”

“Trời ơi, cảm ơn cái gì chứ, con cũng kêu dì gọi con là Tiểu Thẩm rồi, con còn khách sáo với dì làm gì, nhanh uống canh đi.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, uống xong rồi giao bát không cho dì Vương, kêu dì để ngày mai rồi hăng rửa rồi mới lên lầu nghỉ ngơi.

Trở lại phòng, di động có thông báo tin nhắn mới, Thẩm Thư Kiệt mở ra, là Vương Bằng, hắn nói hình ảnh tuyên truyền đã được đăng tải, mọi người vẫn đang đánh giá, kêu cậu có rảnh thì lên xem.

Từ lần trước trở về vẫn chưa đăng nhập Weibo, Thẩm Thư Kiệt sắp quên mất mật khẩu luôn rồi, cậu thử hai lần mới vào được, có rất nhiều người @ cậu, cũng có không ít bình luận và tin nhắn riêng.

Mở ra Weibo mà tổ kịch @ cậu, nhìn thấy hai tấm ảnh mà hôm nay đã chụp, đa số đều khen ngợi, thế nhưng cũng có người nghi ngờ.

“Cũng không tệ đó chứ? Anh trai này là ai? Thẩm Thư Kiệt? Đã diễn lần nào chưa? Người mới?”

“Oa!!!! Đẹp!! Có chút khí chất của sư huynh rồi đó!!”

“Được đó được đó, là người mới sao?”

“Chẳng phải là người bị đồn tin xấu với Chu Lâm lần trước hay sao?”

“Thẩm Thư Kiệt? Đã biết! Lập tức đi follow!”

“Tôi đã xem phim mà Thẩm Thư Kiệt diễn rồi, có thể nói là rất tệ, lo lắng cho sư huynh.”

“Diễn xuất không tốt.”

“Má của con ơi!!!!!! Là Thư Thư nhà tôi!!! Thư Thư nổi tiếng rồi sao?!!”

“Diễn xuất thật sự rất nát, từ chối xem.”

“Ai diễn thì anti người đó!! Mặc kệ là đẹp cũng anti!!”

“Lớn lên cũng được!! Lập tức đi follow!!”

“Mùa xuân của nhan khổng đến rồi ha ha ha ha!! Theo dõi theo dõi!!”

“Thư Thư nổi tiếng rồi sao?? Vì sao tôi lại vừa đau lòng vừa vui vẻ thế này!!!”

Người sử dụng số 5201314123: Đẹp, đáng khen ngợi, diễn xuất tốt.

“Lầu trên là fan nào tàn à, sợ là chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là diễn xuất tốt.”

“Tôi cảm thấy rất được, cũng không tệ lắm mà!!! Nhất là tấm ảnh cầm mộc bài kia!!! Trời ơi!! Tôi còn nhớ rõ cảnh đó, hình như là khi sắp chia tay, sư huynh cầm mộc bài đi tìm người ấy, người ấy e lệ kêu lên: Sư huynh!!!”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy bình luận này, lập tức nhớ đến vẻ mặt nghiêm túc của Giang Hạo Phong khi mình nói: Sư huynh.

Nhớ đến vẻ mặt không được tự nhiên mà còn giả vờ nghiêm túc của Giang Hạo Phong, trái tim của Thẩm Thư Kiệt lập tức âm ập.

18. Chương 18

Sáng hôm sau, Thẩm Thư Kiệt dọn dẹp hành lý đơn giản rồi đi xuống lầu, cậu cứ tưởng là Giang Hạo Phong đã đi làm, không ngờ anh vẫn chưa đi, cậu cầm hành lý chào hỏi thì thấy Giang thiếu gia buông tờ báo đứng dậy, cậu vội vàng chạy xuống: “Giang Hạo Phong, chờ em.”

Giang thiếu gia hỏi nghiêm túc: “Có việc sao?”

“Chúng ta đi chung đi, anh đưa em ra ngoài đường lớn, em bắt xe đến công ty.”

Giang thiếu gia nhìn thẳng vào cậu, không nói đồng ý cũng không từ chối.

Dì Vương thấy Thẩm Thư Kiệt phải đi thì vội vàng đưa cho cậu một cái sandwich để cậu ăn trên đường, Thẩm Thư Kiệt nói cảm ơn rồi đổi giày đi theo Giang Hạo Phong.

Dọc theo đường đi, hai người im lặng không nói với nhau câu nào, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy hôm nay áp khí xung quanh Giang Hạo Phong có chút thấp, cậu nhớ đến những chuyện từ hôm qua đến nay, không biết vì sao lại chọc đến Giang thiếu gia rồi.

Giang Hạo Phong nhìn thẳng phía trước, đi đến giao lộ mà Thẩm Thư Kiệt nói cũng không dừng lại, Thẩm Thư Kiệt quay đầu nhìn Giang Hạo Phong: “Anh đưa em đến công ty thì có trễ không?”

Giang Hạo Phong lạnh lùng trả lời: “Sẽ không.”

Thẩm Thư Kiệt hỏi thẳng: “Giang Hạo Phong, vì sao anh không vui?”

“Anh đâu có không vui?”

“Trên mặt anh viết là anh rất không vui kìa.”

“Em nhìn lầm rồi.”

“Anh không nói cho em biết, em tự đoán vậy?”

“Tuỳ em.”

Thẩm Thư Kiệt nói: “Công việc xảy ra vấn đề? Hay là bữa sáng không hợp khẩu vị?”

Giang Hạo Phong vẫn bình tĩnh, tay lái rất ổn định.

Thẩm Thư Kiệt nghĩ nghĩ, đột nhiên mở miệng: “Bởi vì em sao?”

Đối phương vẫn không có biến hoá gì, nhưng lại nhanh chóng phản bác: “Sao có thể.”

Thẩm Thư Kiệt “à” một tiếng, cười tủm tỉm tiếp tục: “Bởi vì hôm qua em không có nghỉ ngơi thật tốt à?”

Giang thiếu gia nhẹ nhàng thở ra, trả lời: “Đương nhiên là không phải.”

“Hay là bởi vì em dậy muộn, cho nên không kịp ăn sáng với anh?”

“Sao có thể.”

“Hay là bởi vì...” Nói xong liền nghiêng qua, thổi khí bên tai Giang thiếu gia: “Em đi quay phim quá lâu, không thể ở nhà với anh?”

Giang thiếu gia bình tĩnh được hai giây, cuối cùng vẫn là đạp chân ga cho xe phanh lại. Nghiêm túc quay đầu nhìn Thẩm Thư Kiệt: “Ngồi yên.”

Thẩm Thư Kiệt lè lưỡi, ngồi nghiêm túc: “Em sẽ nhắn tin cho anh mỗi ngày, báo cáo công tác.”

“Tuỳ em.”

Sau khi vào đoàn, Thẩm Thư Kiệt mới cảm nhận được hai bộ phim lúc trước cậu diễn thoải mái thế nào. Ngày đầu tiên vì muốn quay cảnh mặt trời mà buổi sáng bốn giờ phải rời giường hoá trang, sau đó quay phim liên tục gần 20 tiếng, diễn xuất của cậu không tốt, số lần NG hơi nhiều, sai lời kịch, quay lại. Ánh mắt không có hồn, quay lại. Một cảnh mà diễn tới diễn lui hơn mấy chục lần mới được miễn cưỡng thông qua, Mục Kiến Xuyên gào thét với cậu mười mấy tiếng, chỉ hận không thể lấy kịch bản đập đầu cậu. May mà không chỉ có cậu bị mắng, cho dù là nam chính hay nữ chính cũng không thoát khỏi.

Ngày quay phim đầu tiên kết thúc, khi cậu trở lại khách sạn thì đã là hai giờ sáng, Thẩm Thư Kiệt ngồi phịch trên giường, mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào, còn phải đọc kịch bản để nắm chặt lời kịch cho cảnh quay ngày mai.

Khi Thẩm Thư Kiệt bỏ kịch bản xuống thì đã là ba giờ sáng, cậu lấy di động gửi tin nhắn cho Giang Hạo Phong, không đợi anh trả lời mà đã ngủ mất.

Cảnh diễn xa nhau phải diễn suốt một tuần, ngày nào cũng quay vào lúc bảy tám giờ, sau đó trở lại khách sạn học lời kịch, sau khi gửi tin nhắn chúc Giang Hạo Phong ngủ ngon thì đi ngủ. Lúc cậu gửi tin nhắn đầu là hai ba giờ sáng, thế nhưng sáng hôm sau vẫn có thể nhìn thấy tin nhắn trả lời của Giang Hạo Phong. Thời gian là năm phút sau tin nhắn của cậu, liên tục một tuần, ngày nào cũng như thế. Thẩm Thư Kiệt không dám xác định, Giang Hạo Phong là bị âm thanh tin nhắn đánh thức, hay là cố ý chờ mình.

Diễn xong cảnh quay với nữ chính, thời gian của cậu mới lơ lửng một chút, đạo diễn không vừa lòng biểu hiện của cậu cho lắm, nhưng mà cũng không nói gì nhiều, chỉ kêu cậu nghỉ ngơi một ngày điều chỉnh trạng thái cho tốt, sau này còn có hai phân cảnh quan trọng.

Tẩy trang rồi trở lại khách sạn nhưng vẫn không còn sớm, cậu quyết định đêm nay không nhắn tin cho Giang Hạo Phong. Ngày mai là cuối tuần, có thể tìm thời gian điện thoại cho Giang Hạo Phong, tán gẫu một lát.

Rạng sáng ba giờ, Giang thiếu gia đang nằm trên giường có chút bất an. Giang thiếu gia mặt đơ cầm di động ra xem, thế nhưng vẫn không nhận được tin nhắn như trước.

Giang thiếu gia bước xuống giường, muốn điện qua cho người đó nhưng lại sợ cậu đang ngủ, càng sợ là có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Vừa mới bấm tám con số quen thuộc thì nghe thấy âm báo tin nhắn, Giang thiếu gia vội vàng mở ra, là tin nhắn của Thẩm Thư Kiệt: “Ngủ ngon.”

Giang thiếu gia nhẹ nhàng thở ra, ngồi trên giường vài phút rồi mới nhắn qua: “Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt không định gửi tin nhắn, nhưng sau khi nằm xuống lại không ngủ được, trong đầu không ngừng suy nghĩ: *Lỡ như Giang Hạo Phong bị tin nhắn của mình đánh thức thì sao, sau này cứ gửi tin nhắn cho anh khi nào rảnh thôi, nhưng mà lỡ như Giang Hạo Phong cố ý chờ cậu, cậu không gửi tin nhắn, Giang Hạo Phong có đợi tới sáng hay không?*

Thẩm Thư Kiệt bị ý tưởng tự kỷ của mình chọc cười, nhưng cho dù là 1/1000, cậu cũng hy vọng Giang Hạo Phong chờ cậu. Cậu cầm điện thoại nhắn chúc ngủ ngon, vài phút sau, đúng là có tin nhắn hồi âm. Thẩm Thư Kiệt mở đèn đầu giường, không cần nghĩ ngợi nữa mà gọi qua.

“Giang Hạo Phong?”

“Ừ?”

“Anh chưa ngủ à.”

“Chuẩn bị ngủ.”

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm dặn dò: “Anh nhớ chú ý nghỉ ngơi, không được ngủ trễ quá.”

“Biết.”

“Thấy tin nhắn cũng không cần phải trả lời.”

“Tiện tay.”

“Cũng không cần cố ý chờ em trễ như vậy.”

“Không có chờ, gần đây hơi bận mà thôi.”

“Vậy à? Vậy vì sao lúc mười một giờ em gọi điện thoại trong phòng làm việc mà không có ai bắt máy? Anh làm việc trong phòng ngủ hả?”

“...”

Thẩm Thư Kiệt đợi vài phút không thấy đối phương nói gì liền cười ra tiếng: “Gạt anh thôi, em không có điện.”

Giang thiếu gia nhìn không khí nhú mây, giọng nói cứng ngắt: “Ngủ.”

“Được rồi, ngày mai em được nghỉ, sẽ điện cho anh sớm một chút.”

Bận rộn cả tuần, thừa dịp được nghỉ mà ngủ nhiều thêm mấy tiếng, vừa ngủ một giấc liền ngủ đến giữa trưa. Không ở trong đoàn phim cho nên không có cơm hộp, Thẩm Thư Kiệt cầm tiền chuẩn bị đi dạo xung quanh mua gì đó ăn.

Ngọn núi này có rất nhiều đoàn đến quay phim, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc, nhưng Thẩm Thư Kiệt không ngờ lại gặp được Hồ Sơn.

Hồ Sơn trang điểm thành một ông lão phát tay chào cậu: “Thẩm Thư Kiệt! Tôi biết là có thể gặp được cậu mà!”

Thẩm Thư Kiệt cười cười đi đến bên cạnh hắn: “Mọi người cũng quay ở đây sao?”

“Đúng vậy, tôi từ hai hôm trước rồi, tôi còn định đến đoàn của cậu dò xét, cậu cũng giỏi đó chứ, có thể diễn phim của Mục Kiến Xuyên, lợi hại lợi hại.”

“Đừng có tăng bốc quá, cậu còn không hiểu tôi sao, ăn cơm chưa? Có muốn ăn chung không?”

“Đi, tôi nói cho cậu biết, cơm trong đoàn phim của tôi rất là khó ăn, cậu mời tôi ăn thì tốt rồi.”

“Được, muốn ăn cái gì, cậu chọn đi.”

Giang Hạo Phong ăn cơm trưa, nghe thấy di động có âm báo, anh mở Weibo, vài giây trước có người đăng bài rồi @ Thẩm Thư Kiệt.

Hồ Sơn: Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ @Thẩm-Thư-Kiệt.

Giang Hạo Phong nhìn thấy những lời này thì nhú mày, rất không tình nguyện mà tải ảnh về máy, sau đó xem bình luận.

“Chạy một vòng!!!!!! Cuối cùng thì CP của chúng ta cũng chịu phát đường rồi!!!!!!”

“Hồ Thư!!! A a a a Hồ Thư phát đường!!!!!!”

“Ôm bả vai ôm bả vai!!!! Thư Thư cười thật ngại ngùng!!! Vẻ mặt của Sơn Sơn thật xấu xa!!!”

“Nhả bĩ công x nhuyển nhu thụ!!! Đờ tôi đứng lên!!! Tôi còn có thể chạy 500 vòng!!!!”

**Thanh cao lưu manh công x mềm mại nhu nhược thụ.*

“Vẻ mặt sủng ái của Hồ Sơn là chuyện gì xảy ra?”

“Vị chua của tình yêu thật là khó ngủ, rất giỏi rất giỏi.”

19. Chương 19

Quản gia đặt trà đã chuẩn bị tốt trước mặt Giang Hạo Phong, sau đó nhật báo bị rơi xuống đất lên bàn, Giang Hạo Phong ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc chờ Thẩm Thư Kiệt điện cho mình.

Chờ gần hai tiếng, đối phương mới điện đến, bên tai truyền đến giọng nói mang theo ý cười, giống như là gặp chuyện vui: “Giang Hạo Phong, anh đoán xem em vừa gặp ai.”

Vẻ mặt Giang Hạo Phong lộ rõ vẻ khinh thường, giọng nói cứng ngắc: “Không biết.”

“Là một người bạn diễn chung bộ phim đầu tiên với em, không ngờ cậu ta cũng ở đây. Người đó không tệ, trước kia cũng giúp đỡ em không ít.”

“À.”

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy anh không hứng thú thì chủ động đổi đề tài, nói những chuyện vui trong đoàn phim, cậu đã quen với việc Giang Hạo Phong luôn luôn im lặng, cho nên cũng không để ý, trong lúc không ý thức được thì đã nói hơn hai tiếng, nhưng mà cũng không có nhàm chán, thỉnh thoảng Giang Hạo Phong cũng trả lời vài câu, trong giọng nói nghe thấy rõ ràng là tâm tình đã tốt hơn rất nhiều.

Lại tán gẫu một lát, đột nhiên truyền đến hai tiếng gõ cửa, Thẩm Thư Kiệt nói với Giang Hạo Phong là có người tìm mình rồi ngắt máy đi mở cửa.

Ngoài cửa là nam phụ chưa nói được với nhau mấy câu, Thẩm Thư Kiệt lễ phép cười với hắn: “Anh Ngô.”

Ngô Khuê vỗ vai Thẩm Thư Kiệt, cười rất chín chắn: “Tiểu Thẩm, đi ăn cơm không?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn đồng hồ, nghi ngờ: “Còn sớm mà?”

“Không sớm, chẳng phải ngày mai chúng ta sẽ đối diễn sao? Tìm một chỗ diễn thử trước, xong rồi ăn cơm.”

“Được rồi.”

Cầm kịch bản đi theo Ngô Khuê, Thẩm Thư Kiệt mới cảm thấy có gì đó không đúng, dọc theo đường đi cánh tay Ngô Khuê luôn khoát lên vai cậu, cậu khẽ nhú mày, nhẹ nhàng tránh thoát, vài giây sau lại bị khoát lên. Đi đến cửa quán bar, Ngô Khuê kéo tay Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt vội vàng đi vào cửa để tránh tiếp xúc với hắn. Khoé miệng Ngô Khuê khẽ cong, ánh mắt không rõ.

Buổi chiều ở quán bar không có nhiều người, hoàn cảnh yên tĩnh phù hợp với việc đối diễn, Ngô Khuê gọi hai ly rượu, sau đó lấy kịch bản ra nghiêm túc xem xét. Thẩm Thư Kiệt vẫn luôn quan sát vẻ mặt của hắn, cậu và Ngô Khuê ở chung đoàn phim, đối diễn với nhau cũng không sao, hẹn ở quán bar vào buổi chiều cũng có thể cho qua. Tuy cậu không có ác ý phỏng đoán người khác, nhưng Ngô Khuê cứ làm ra cử chỉ mờ ám như có như không, thật sự không thể không làm cho cậu nghi ngờ. Buổi tối bảy giờ, quán bar náo nhiệt hẳn lên, cậu vừa định hỏi Ngô Khuê có định ăn cơm hay chưa thì người nọ đã chủ động mở miệng: “Tiểu Thẩm, chúng ta ăn luôn ở đây được không?”

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý, sau đó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Ngô Khuê chờ cậu đi xa mới dựa vào ghế sofa, nhìn bóng lưng của cậu rồi liếm môi.

Khi Hồ Sơn nhận được điện thoại của Thẩm Thư Kiệt thì hắn đang ngồi nhìn hộp cơm hộp trên bàn, vẻ mặt đầy sự ghét bỏ, nghe thấy bên kia điện thoại rất ồn ào, thậm chí còn có hơi hỗn loạn: “Sao vậy, kêu anh mày đưa cơm à?”

Thẩm Thư Kiệt đứng trong nhà vệ sinh cười ha ha: “Hồ Sơn, nếu cậu không bận thì đến quán bar ở góc đường tìm tôi, ghế dài A6. Nếu khi tới không thấy tôi thì chắc chắn là tôi đang trên đường về khách sạn,”

lỡ như không thấy nữa thì nhớ báo cảnh sát.”

“Sao vậy?!”

“Tôi còn chưa chắc, để phòng ngừa thôi.”

“MN, vậy cậu chờ đó, tôi qua ngay.”

“Được.”

Thẩm Thư Kiệt tắt điện thoại rồi trở lại chỗ ngồi, ly rượu trên bàn đã thay đổi, cậu nhìn nó rồi nói: “Anh Ngô, anh vào giới rất nhiều năm rồi sao?”

“Mười năm.”

“Hèn chi diễn xuất tốt như vậy.”

“Cũng được, nhưng mà bây giờ không lưu hành loại hình như anh, mọi người đều thích mấy người vừa đẹp vừa non.” Nói xong liền ngồi bên cạnh Thẩm Thư Kiệt, hắn đã nhịn cả chiều rồi, không khí trong quán bar rất mờ ám, hắn cũng không cần giấu nữa: “Tiểu Thẩm lớn lên rất đẹp, là loại hình mà anh thích.”

“Anh Ngô quá khen.”

Ngô Khuê nghiêng đầu nhìn mặt bàn, nhìn năm phút đồng hồ, sau đó hỏi thẳng vào vấn đề: “Em là gay?”

Thẩm Thư Kiệt không có trả lời, hỏi ngược lại: “Anh Ngô là?”

Ngô Khuê trả lời thẳng thắn: “Đúng vậy, từ ngày đầu em vào đoàn phim thì anh đã nhìn ra được, chắc chắn, em lớn lên đã đẹp mà tính tình còn tốt nữa.” Nói xong liền chuyển đề tài, giọng điệu đáng khinh: “Thắt lưng của em nhỏ như vậy, mông cong như vậy, leo lên giường đạo diễn không ít lần rồi đúng không?”

Thẩm Thư Kiệt tránh nói thẳng vào vấn đề: “Không có tốt như anh Ngô nói đâu.”

Ngô Khuê thấy cậu ngậm thừa nhận thì khoát tay lên vai cậu, nói: “Trong tay anh cũng có tài nguyên, em muốn chơi với anh không? Anh sắp xếp cho em làm nam chính thế nào?”

Thẩm Thư Kiệt bình tĩnh thoát khỏi tay Ngô Khuê, cười nói: “Tài nguyên của anh Ngô đều đưa cho người khác, tự mình diễn nam phụ sao?”

Ngô Khuê nghe thấy ý khinh thường của Thẩm Thư Kiệt, cũng không tức giận, cầm ly rượu lên đưa cho Thẩm Thư Kiệt: “Uống một ly không?”

Cả người Thẩm Thư Kiệt bị Ngô Khuê chặn ở bên trong ghế dài, cậu không giơ tay lấy ly rượu mà mở miệng nói: “Không bằng ăn cơm trước?”

“Không uống rượu à?”

“Không uống.”

Ngô Khuê tự xưng là người văn minh, hắn nhìn lướt qua thân thể yếu ớt của Thẩm Thư Kiệt, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Rời khỏi quán bar, Thẩm Thư Kiệt hoàn toàn không có thả lỏng, cậu nhìn ra được sự cưỡng ép trong mắt Ngô Khuê. Mặc kệ là chiều cao hay hình thể thì cậu cũng không phải là đối thủ của hắn, đi được vài bước, Ngô Khuê kéo Thẩm Thư Kiệt vào trong một con ngõ nhỏ, một tay đặt trên tường vây chặt cậu, hắn cười ha ha: “Ý của anh là gì, em đều hiểu được, em và anh chơi đùa trên giường, sau này ở trong đoàn anh bảo vệ em, không để em chịu khổ.”

Thẩm Thư Kiệt cúi đầu, không đáp lại.

“Dù sao thì anh cũng được hơn mấy gã đạo diễn bụng bia đúng không? Em và anh lên giường còn lỗ sao?”

“Anh biết em là người thông minh, ánh mắt lạnh lợi của em làm lòng anh ngứa ngáy.” Nói xong liền nâng cằm Thẩm Thư Kiệt để cậu nhìn thẳng vào mình, sau đó cúi đầu định hôn lên, Thẩm Thư Kiệt cong mắt nhưng không có ý cười, khi môi Ngô Khuê sắp đụng vào môi cậu, cậu không hề do dự mà giơ chân đá vào cậu ầm của hắn.

Ngô Khuê bị đau đến nỗi nhảy dựng, Thẩm Thư Kiệt nhân cơ hội này mà chạy ra ngoài đường lớn, mới chạy được vài bước thì đã nghe tiếng của Hồ Sơn: “Thẩm Thư Kiệt!”

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy giọng nói của Hồ Sơn thì nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chạy tới: “Cậu tới đúng lúc lắm.”

“Sao vậy?”

“Cậu đi theo tôi.”

Ngô Khuê ôm cậu ầm ngồi xổm dưới đất, hắn là nhân vật của công chúng, thật sự không dám lấy hình tượng này mà xuất hiện trên đường, trong miệng hắn không ngừng mắng chửi Thẩm Thư Kiệt, trong đầu còn không ngừng nghĩ cách dạy dỗ Thẩm Thư Kiệt. Chợt nghe thấy tiếng có người đến gần, sau đó phát

đoạn ghi âm vừa rồi.

Ngô Khuê ngẩng đầu: “Cậu muốn thế nào!”

Giọng nói của Thẩm Thư Kiệt vẫn ôn hoà như trước: “Không muốn thế nào, chỉ muốn dẫn anh Ngô đến bệnh viện khám mà thôi.”

“Cậu!”

“Anh Ngô, chúng ta còn ở chung lâu dài, tuy tôi không có tài nguyên như anh Ngô, nhưng vẫn đủ để mình thoát thân, tôi sẽ giữ đoạn ghi âm này, ngoại trừ quay phim, tôi hy vọng sau này chúng ta không cần giao lưu gì khác.”

“Mày tưởng mình tốt đẹp lắm sao, mày có thể nhận được vai diễn trong phim này thì cũng bị Mục Kiến Xuyên chơi nát rồi chứ gì! Còn giả vờ gì nữa? Ông đây cũng muốn chơi, a!” Còn chưa nói xong thì đã bị đá văng sang bên cạnh.

Hồ Sơn đứng nghe một lát liền hiểu được, hần đạp một chân lên vai Ngô Khuê: “Mày ăn cứt lớn lên hử! Không muốn lẫn lộn thì nói với ông nội Hồ một tiếng! Ông cho mày ngày mai không thấy mặt trời!”

Thẩm Thư Kiệt kéo Hồ Sơn, vẫn cười như trước: “Diễn xuất tốt hay không cũng không nhọc anh Ngô phải lo lắng, sau này tôi sẽ cố gắng, nếu anh Ngô không cần đến bệnh viện khám thì chúng tôi đi trước.”

Nói xong không đợi Ngô Khuê trả lời mà đã bước đi, ra khỏi ngõ nhỏ rồi Hồ Sơn mới đi vòng quanh Thẩm Thư Kiệt: “Cậu không sao chứ? Nhìn không ra cậu lại lợi hại như thế đó.”

“Lợi hại cái gì, may mà có cậu ở đó tiếp thêm can đảm cho tôi, nếu cậu không có ở đó thì tôi cũng không biết phải làm sao, mấy chuyện này báo nguy cũng vô dụng.”

“Không ngờ Ngô Khuê lại là con người như thế, tôi thấy danh tiếng của hắn cũng không tệ mà.”

“Không biết, quên đi, trong tay tôi có bản ghi âm, tạm thời hắn sẽ không chọc tôi.”

“Cậu không có ghi âm hắn cũng không dám chọc cậu, với quyền thế nhà tôi, nếu hắn dám chọc cậu thì cậu cứ nói cho tôi biết, tôi làm cho hắn không lẫn lộn được nữa.”

Thẩm Thư Kiệt cười ha ha: “Cậu lợi hại vậy à.”

“Tôi không có khoác lác đâu, thật đó.”

“Tôi tin mà, cảm ơn cậu đã đến đây.”

“Cảm ơn cái gì, khách sáo quá rồi.”

Ăn cơm với Hồ Sơn xong thì Thẩm Thư Kiệt mới trở lại khách sạn, ngày đầu vào đoàn cậu đã cảm thấy Ngô Khuê luôn vô tình dựa sát vào mình, lúc đó cậu không nghĩ nhiều và cũng không để ý. Kết quả người này thật sự có ý đồ đen tối. Thẩm Thư Kiệt rửa mặt rồi điện thoại cho Giang Hạo Phong.

Giang thiếu gia không ngờ sẽ được gọi sớm như vậy, anh bỏ văn kiện trong tay, không lập tức bắt máy mà đợi một lát: “Sao vậy?”

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy giọng nói của Giang Hạo Phong thì mới cảm thấy sợ hãi với những chuyện vừa rồi, không biết làm sao mà lại có chút tủi thân, cậu suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mở miệng: “Giang Hạo Phong, em có chút nhớ anh.”

20. Chương 20

“Cuối tuần này, anh có thể đến thăm em không?”

Giang Hạo Phong nghe thấy giọng nói của cậu sa sút hơn lúc trước rất nhiều, anh không biết buổi chiều Thẩm Thư Kiệt đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể hỏi: “Sao vậy?”

Thẩm Thư Kiệt bình ổn cảm xúc, cười ha ha: “Không sao, chỉ là nhớ anh thôi. Được rồi, mai em phải dậy sớm, ngủ trước đây.” Điện thoại còn chưa cất, chợt nghe thấy giọng nói luôn luôn lạnh lùng của đối phương có chút sốt ruột: “Thẩm Thư Kiệt.”

“Hà?”

“Em... Nói địa chỉ cho anh biết, anh rút thời gian đi thăm em.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Giang Hạo Phong ngắt máy rồi vẫn không yên lòng, anh mở Weibo của đoàn phim ra xem, tất cả đều như bình thường. Lại gọi điện cho Lý Minh, nhận được đáp án là không có gì khác thường.

Giang Hạo Phong đứng lên đi tới đi lui, cảm thấy có lẽ là đã xảy ra chuyện gì rồi, anh lập tức thông báo

cho thư ký thông báo dời lịch hội nghị ngày mai, lại kêu cô đặt vé máy bay gần nhất, cầm máy tính và áo khoác ra ngoài.

Ban ngày Thắm Thư Kiệt ngủ nhiều, buổi chiều lại luôn căng thẳng độ sức với Ngô Khuê, thế nhưng lúc nằm xuống lại không cảm thấy mệt mỏi, cậu lấy di động ra xem tin nhắn cũ của mình với Giang Hạo Phong, thật ra cũng không có gì, chủ yếu là cậu gửi rất nhiều còn Giang Hạo Phong chỉ trả lời một chữ. Nội dung cũng không đa dạng, nhưng mà cậu chỉ cần đọc nó thì có thể quên mất những chuyện đã xảy ra hôm nay, cùng với sự sợ hãi ẩn sâu dưới đáy lòng.

Nhìn một hồi thì lập tức mệt mỏi, Thắm Thư Kiệt buông di động mơ màng ngủ mất. Không biết đã qua bao lâu, di động bên tai vang lên, cậu mở ra, là điện thoại đến, còn là Giang Hạo Phong.

Thắm Thư Kiệt vội vàng bắt máy: “Giang Hạo Phong?”

“Mở cửa.”

“Hả.” Thắm Thư Kiệt sững sờ, giật mình vài giây rồi vội vàng xuống giường mở cửa. Đã vào thu rồi nên trời rất lạnh, gió lạnh đập vào mặt, Giang Hạo Phong chỉ mặc một cái áo khoác bên ngoài, trong tay là túi đựng máy tính, anh đang bỏ điện thoại vào trong túi quần, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngẩng đầu liếc nhìn Thắm Thư Kiệt, sau đó tìm cớ cho mình: “Anh chỉ rảnh đêm nay.”

Thắm Thư Kiệt sững sờ nhìn anh vài giây, sau đó kéo người vào phòng, kiễng chân lên hôn, Giang thiếu gia bị hôn đột ngột nhưng hoàn toàn không có lúng túng, anh đưa tay đóng cửa rồi quăng máy tính xuống đất, sau đó ôm đầu cậu cẩn thận mút lấy môi lưỡi của cậu.

Hôn một lát lâu, Giang Hạo Phong mới ôm người lên giường, sau đó cởi áo khoác bỏ qua bên cạnh. Anh kéo ghế dựa ngồi xuống, nhìn Thắm Thư Kiệt không nói lời nào.

Thắm Thư Kiệt ngồi trên giường cười tí cả mắt, Giang Hạo Phong thấy cậu không chủ động mở miệng thì hỏi: “Em sao vậy?”

“Nhớ anh mà.”

“Nói thật.”

“Thật sự nhớ anh.”

“Thắm Thư Kiệt.”

“Có!”

“Nói thật.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, giọng nói còn có chút uy nghiêm mà trước nay chưa từng có, cậu liền chủ động leo xuống giường ngồi lên đùi anh, sau đó ôm cổ anh, ngồi trong lòng anh nói: “Hôm nay em bị người ta nói diễn xuất không tốt.”

Một cánh tay Giang Hạo Phong vòng qua thắt lưng Thẩm Thư Kiệt để cậu ngồi cho ổn định, anh khẽ nhủ mày. Anh quen biết Thẩm Thư Kiệt rất nhiều năm, cậu không phải người mà vài lời nói là có thể công kích và làm cho cậu có biểu hiện cô đơn như vậy.

Thẩm Thư Kiệt dựa đầu vào ngực Giang Hạo Phong cọ cọ, chớp chớp mắt nhìn đèn ngủ ở đầu giường.

Cậu có thể cảm nhận được, giây phút khi mình thấy Giang Hạo Phong, trái tim liền trở nên yên bình.

Cậu nghĩ, không xong rồi, cậu thật sự ỷ lại Giang Hạo Phong.

Hai người im lặng ngồi đó một lúc lâu, không ai lên tiếng, Thẩm Thư Kiệt không muốn nói, Giang Hạo Phong cũng không ép, vừa định ôm người lên giường nghỉ ngơi thì báo thức của điện thoại vang lên, Thẩm Thư Kiệt ngẩng đầu hôn lên sườn mặt Giang Hạo Phong: “Em phải đi làm.”

Rời khỏi người Giang Hạo Phong, duỗi thẳng nếp nhăn trên áo ngủ: “Chờng nào anh về?”

“Buổi chiều.”

“Hôm nay em quay cảnh trên không, anh có muốn đến xem không?”

“Được.”

“Vậy anh ngủ một lát đi, em phải đi rửa mặt rồi hoá trang nữa, nào anh dậy thì đến đoàn phim tìm em.”

Giang Hạo Phong thấy cậu vẫn như bình thường thì gật đầu đồng ý.

Phân cảnh này phải làm nổi bật lên tâm tư của nhân vật, trước khi quay phim thầy dạy võ thuật đã dạy cho cậu những động tác quan trọng: “Nhớ phải phối hợp với nhau, cố gắng thả lỏng hết sức, cậu sử dụng nhuyễn kiếm, khi rút kiếm không cần quá rung, thân kiếm nhất định phải thẳng, khi lao xuống thì phải run run thân kiếm, cổ tay dùng sức một chút, nhất định phải giữ thẳng bằng.”

“Dạ.”

“Cứ lên thử xem.”

Đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt diễn cảnh trên không, cậu cảm thấy vô cùng mới lạ, khi cậu đứng giữa không trung, cậu có thể nhìn thấy được toàn bộ đoàn phim, thích ứng với thăng bằng, làm mấy động tác đơn giản, cho đến khi thầy dạy võ thấy không có vấn đề thì mới bắt đầu quay phim.

Lúc đầu thân thể còn khỏe nhưng càng về sau thì phần eo và hai chân lại càng đau, Thẩm Thư Kiệt cắn răng cho đến khi quay xong mới nhẹ nhàng thở ra, ra hiệu cho mọi người chậm rãi đưa cậu xuống. Cậu đứng giữa trời nhìn bốn phía, đột nhiên hai mắt sáng ngời, bên trong chỗ nghỉ cho nhân viên đoàn phim có một người mặc tây trang đứng đó. Thẩm Thư Kiệt xuống dưới liền xin đạo diễn cho nghỉ vài phút rồi chạy qua.

Giang Hạo Phong khoát áo khoác trên tay đi tới. Bước chân Thẩm Thư Kiệt nhẹ nhàng, vạt áo bay bay, thỉnh thoảng còn bị vài miếng lá cây vàng úa bám vào người rồi lặng lẽ rơi xuống. Giang Hạo Phong đứng tại chỗ nhìn cậu, đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, chỉ có mấy chục mét ngắn ngủi, thế nhưng anh lại cảm thấy giống như mình đã đợi rất nhiều năm.

Thẩm Thư Kiệt thở gấp khi đứng trước mặt anh, hỏi: “Anh phải đi sao?”

“Ừ.”

“Quay xong đoạn này thì phải lên đỉnh núi quay tiếp, không biết tín hiệu ở đó thế nào nữa.”

Giang Hạo Phong nhìn thấy mồ hôi trên trán cậu thì giơ tay lau đi, sau đó mới mở miệng: “Em thích công việc này sao?”

“Thích, đúng rồi, vừa rồi đạo diễn mới khen em.”

“Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt trừng Giang Hạo Phong: “Lúc em về có lẽ đã là mùa đông rồi.”

“Ừ.”

“Mùa đông rất lạnh.”

“Em có thể ngủ chung phòng với anh không?”

Giang thiếu gia sững sờ, sau đó nghiêm túc tự hỏi vài giây rồi trả lời cứng ngắc: “Có thể.”

21. Chương 21

Giữa trưa Lý tổng nhận được hai tin nhắn, tin đầu tiên: *Cung cấp tài nguyên tốt nhất cho Thẩm Thư Kiệt*. Tin thứ hai: *Quên đi, để em ấy làm điều mình thích là được rồi*.

Hắn bận rộn nửa ngày mới dành được chút thời gian điện cho Giang thiếu gia: “Có ý gì?”

Giang thiếu gia mới vừa rời khỏi đoàn phim, vẻ mặt nghiêm túc nhưng nội tâm lại không ngừng kích động, thế nhưng giọng nói vẫn như trước: “Chuyện hôm qua tôi hỏi, cậu có biết gì chưa?”

“Tiểu Thẩm vẫn tốt mà, căn bản là không có chuyện gì xảy ra.”

“Không thể nào.”

“Có thể, cậu hiểu rõ hơn tôi sao?”

“Em ấy là vợ tôi, đương nhiên là tôi hiểu rõ hơn.”

Lý Minh cứng họng: “Trợ lý mà tôi an bài cho Tiểu Thẩm nói cậu ấy không sao, hôm qua được nghỉ, buổi sáng ngủ, buổi chiều ra ngoài đối diễn với nam phụ, ăn cơm, sau đó về phòng nghỉ ngơi, căn bản là không có gì khác thường.”

“Nam phụ là ai?”

“Có nói cậu cũng không biết, là người đã vào giới rất nhiều năm... là g... gay, từ từ, không thể nào?”

“Nói cho tôi biết giám đốc công ty của nam phụ đó.”

Vào núi hơn nửa tháng, phân cảnh của Thẩm Thư Kiệt đã xong, đối với diễn xuất của cậu, Mục Kiến Xuyên chỉ đánh giá trong hai chữ, bình thường, sau đó là những ngày thoải mái của cậu, nhưng mà cậu vẫn đi theo mọi người để xem họ diễn, khi rảnh rỗi thì nhắn tin cho Giang thiếu gia: “Nam chính rất lợi hại, năng lực diễn xuất co giãn tự nhiên.”

“Nữ phụ đúng là lợi hại mà, thời tiết lạnh như thế mà cô ấy còn có thể diễn cảnh ngã xuống nước nhiều lần như vậy, ngày mai em phải nấu canh cho cô ấy.”

“Đạo diễn thấy em rảnh rỗi thì quyết định cho em diễn vai xác chết.”

“Em diễn vai xác chết ba ngày rồi.”

“Em vẫn đang diễn vai xác chết...”

“Đạo diễn khen em, nói em diễn xác chết tốt lắm...”

Tín hiệu ở trên núi không tốt, có đôi khi gửi tin nhắn cũng tốn rất nhiều thời gian, còn vài ngày nữa là quay xong, đột nhiên Mục Kiến Xuyên gọi mọi người lại tập hợp: “Phải quay lại phân cảnh của nam phụ.”

Nữ phụ đang uống canh mà Thẩm Thư Kiệt hàm cho, vẻ mặt khiếp sợ đứng lên: “Cái gì? Vì sao?”

Nam chính lập tức giải thích: “Lần này Ngô Khuê gặp hoạ rồi, bị lan tin kết hôn, bạo hành, nợ cờ bạc, cố gắng diễn xuất mấy năm nay đều sụp đổ.”

“Mẹ của con ơi... Chẳng phải là mấy hôm trước vẫn còn tốt sao? Chọc ai rồi?”

“Hình như là mấy người cao cấp trong công ty...”

“... Không muốn lẫn lộn nữa hả trời.”

“Để tôi lên xem, mấy ngày nay bận rộn quá nên không lên mạng được.”

Thẩm Thư Kiệt ngồi bên cạnh nữ phụ, cô vừa lên mạng thì đã thấy tin tức của Ngô Khuê đứng đầu, cô quay đầu nhiều chuyện với Thẩm Thư Kiệt: “Kết hôn rồi còn bạo hành gia đình!? Có cần ác ôn vậy không trời? Cờ bạc thua lỗ toàn ghi nợ cho vợ mình?? Cô vợ còn đang mang thai năm tháng???? Tra quá rồi đó! Hoàn toàn không nhìn ra được, thể nào cũng bị chửi chết thôi.”

Nói xong còn tiện tay mở bình luận, đúng là bị chửi rất thê thảm.

“Mất bị mù rồi, cho nên mới làm fan của súc sinh.”

“Bài viết này không đầy đủ rồi, thêm một cái nè, Ngô Khuê chính là gay kín đó. Cứ thích giả vờ. Vợ? Lừa hôn chắc rồi. Đúng là cục u ác tính trong giới gay mà, không biết đã gây hoạ cho bao nhiêu tiểu thụy tươi không nổi tiếng rồi nữa.”

“Mất chó đang trợn trừng đây, lượng tin tức quá lớn rồi.”

“Thiệt hay giả? Không phải hấn nổi tiếng thương vợ hay sao?”

“Trực tiếp lôi ra ngoài bắn chết đi.”

“Rác rưởi thế này mà còn có thể lẫn lộn nhiều năm như vậy, đừng có cho hắn lui giới, bắn chết đi.”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Chết cũng không hết tội.

“Ủng hộ bắn chết.”

“Làm fan mười năm, bây giờ trái tim không thể không băng giá, vĩnh viễn thoát khỏi giang hồ fan.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn xem nhưng không bình luận gì, cậu mở di động xem ngày, nghĩ nghĩ, nếu phải quay lại những cảnh diễn với nam phụ thì thời gian về nhà lại bị kéo dài rồi.

Giang thiếu gia đã chờ người từ sớm nhưng không chờ được nên cực kỳ không vui. Anh khoanh tay đứng trong phòng Thẩm Thư Kiệt, sau đó đi đến bên giường, vẽ mặt nghiêm túc cầm gối đầu, lại tiện tay cầm ly nước cậu hay dùng rồi xoay người về phòng mình.

Một lát sau, Giang thiếu gia lại xuất hiện trong phòng Thẩm Thư Kiệt, cầm lấy kịch bản và sách dạy diễn xuất rải rác trong phòng đem về phòng mình.

Quản gia thấy anh đi qua đi lại thì chủ động đi lên: “Để tôi thu dọn quần áo của Thẩm tiên sinh.”

Giang thiếu gia đang cầm áo ngủ, nghiêm túc mở miệng: “Tôi chưa nói muốn thu dọn quần áo của em ấy.”

Quản gia nhìn căn phòng trống không, mở tủ quần áo: “Tôi sẽ đem quần áo của Thẩm tiên sinh vào phòng quần áo cách vách.”

Giang thiếu gia cảm thấy quản gia khư khư cố chấp, anh không nói gì mà quay đầu bước đi. Lúc đầu căn phòng rất đơn giản nhưng lại có thêm không ít thứ, Giang thiếu gia đứng giữa phòng tự ngẫm nên đặt ở đâu.

Sách và kịch bản thì nên đặt ở đầu giường. Ly nước, Giang thiếu gia suy nghĩ, quyết định đặt bên cạnh cái ly của mình. Búp bê fan tặng, đặt ở phía sau rèm cửa, che đi. Hộp nhạc fan tặng, bỏ vào bên trong ngăn kéo, giấu đi. Bức tranh fan tặng, cũng không tệ lắm, có lẽ dì Vương sẽ thích, để bà treo trong phòng đi. Ảnh trong phim, đẹp, đặt ở đầu giường. Chữ ký, giấu trong phòng làm việc.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng xong, phía trên cái giường lớn màu xanh đậm có thêm một cái gối đầu màu pasta, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, không chỉ đơn độc mà còn đẹp vô cùng.

22. Chương 22

Sau khi bỏ sung tất cả phân cảnh của nam phụ, cuối cùng thì Thẩm Thư Kiệt cũng được về nhà. Cậu đem hành lý lên lầu chuẩn bị dọn dẹp, kết quả vừa mở cửa phòng liền phát hiện bên trong không còn gì hết, ngay cả giường cũng không thấy đâu.

Thẩm Thư Kiệt đứng tại chỗ chớp chớp mắt, quay đầu nhìn quần gia ở sau lưng, quần gia đi lên nhận lấy hành lý trong tay cậu rồi chủ động trả lời: “Ồ phòng thiếu gia.”

Thẩm Thư Kiệt hiểu rõ, sau đó cười tí mắt hỏi nhỏ: “Là anh ấy đem qua sao?”

Quần gia rất chuyên nghiệp, vẻ mặt mỉm cười bảo trì sự im lặng, Thẩm Thư Kiệt vừa nhìn liền hiểu: “Con biết rồi.”

Trang trí trong phòng Giang Hạo Phong rất đơn giản, sạch sẽ ngăn gọn giống như vẻ mặt của anh vậy. Thẩm Thư Kiệt thu dọn hành lý rồi rửa mặt thay quần áo. Thời gian còn sớm, cậu lấy điện thoại đăng ảnh chụp hôm qua lên Weibo, còn kèm theo một tấm ảnh trong phim rồi ngồi trên thảm ở ban công phơi nắng.

Ánh nắng đầu đông ấm áp chiếu lên người, làm cho Thẩm Thư Kiệt có chút buồn ngủ, cậu miễn cưỡng mở mắt chuẩn bị lên giường, còn chưa đứng dậy thì phát hiện bức màn lắc lư vài cái, cậu khó hiểu nhìn chằm chằm cửa sổ đóng chặt, sau đó nín thở quan sát màn cửa, đột nhiên, có thứ gì đó có lông từ sau bức màn lăn xuống. Thẩm Thư Kiệt bắt lấy thứ đó. Nhìn vài giây, cố gắng nhịn cười nhưng khoé miệng vẫn cong lên, cuối cùng thì cười ra tiếng.

Thẩm Thư Kiệt chậm rãi đi đến bên cạnh rèm cửa, vén lên, có bốn năm món đồ chơi chồng lên nhau, lung lay sắp đổ trong cái góc nhỏ bé ấy, cậu cong mắt hôn lên gấu bông vừa mới rơi xuống, sau đó đặt nó trở lại chỗ cũ.

Nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa Giang Hạo Phong mới tan làm, Thẩm Thư Kiệt lắc đầu quyết định cho mình tỉnh táo một chút, ăn xong cơm chiều rồi ngủ. Cậu lấy điện thoại mở Weibo, hôm nay có nhiều bình luận hơn lúc trước, đâu số đều chờ mong đối với bộ phim mới, ngoài ra còn có... Cãi nhau??

“Chờ mong chờ mong vô cùng chờ mong!!!”

“Sư huynh Thư Thư rất đẹp!!! Chờ tuyên truyền!! Chờ nổi tiếng!!!”

“Chắc chắn là sẽ nổi tiếng rồi, tôi cảm thấy Thư Thư sắp nổi tiếng!! Tự nhiên có cảm giác tự hào của fan lâu năm thì phải làm sao bây giờ!!!”

“Sư huynh rất đẹp!!! Cho dù có chết cũng phải xem!!”

“Khi nào mới tuyên truyền!! Nghỉ hè hả!? A a a a em xin được phép thổ lộ với Thư Thư!! Em giao trái tim

mình cho Thư Thư!!”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Có cho thì cậu ta cũng không cần.

“Chúc mừng!!! A a a Thư Thư đẹp nhất!!! Yêu Thư Thư nhất!!”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Có yêu thì cậu ta cũng không yêu cô.

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Điên à??”

“Sao người này nói chuyện lại đáng ghét như vậy chứ??”

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Em gái chú ý thái độ khi nói chuyện.”

Khi Giang Hạo Phong về nhà, dì Vương vừa mới làm xong cơm chiều, anh thấy dưới lầu không có ai thì đợi một lát rồi chủ động lên lầu, dừng lại ở căn phòng trống không của Thẩm Thư Kiệt hai giây, xác nhận bên trong không có người thì tâm tình lập tức vui vẻ đi về phòng mình. Vừa định gõ cửa thì nhớ đến mình là chủ của căn phòng này, Giang thiếu gia do dự một lát, điều chỉnh thái độ rồi chậm rãi mở cửa, kết quả là bên trong không có ai.

Đáy lòng chờ mong của Giang thiếu gia bị hắt một chén nước lạnh, anh cau mày đi vào phòng xác nhận, xác định bên trong không có ai mới đứng giữa phòng tự hỏi có nên vào nhà vệ sinh xem hay không, còn chưa nghĩ xong thì bên eo đã bị ôm chặt, bị người nào đó ôm lấy từ phía sau. Sườn mặt của người nọ còn cọ cọ vào lưng anh, sau đó cười khê: “Giang Hạo Phong, anh đang tìm gì đó?”

Cả người Giang Hạo Phong cứng đờ, sau đó xoay người: “Không tìm gì hết, sao em không xuống ăn cơm?”

Thẩm Thư Kiệt cười ha ha: “Vừa định xuống thì anh đã lên rồi.” Nói xong liền xoay người định đi ra ngoài, đột nhiên Giang thiếu gia gọi lại: “Dép của em đâu?”

Thẩm Thư Kiệt cúi đầu giật giật ngón chân, vì không muốn tạo ra âm thanh mà cậu đã cố ý bỏ dép trong nhà vệ sinh. Cậu không có cảm giác chột dạ khi bị phát hiện, cười tủm tỉm đi mang dép, còn chưa đi được mấy bước thì đã bị Giang Hạo Phong ôm lên giường. Thẩm Thư Kiệt im lặng nhìn người nọ vào nhà vệ sinh, một lát sau thì đi ra, trong tay là một đôi dép.

Giang Hạo Phong đi đến bên giường, cau mày cúi người mang dép cho cậu, sau đó đứng thẳng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đi thôi.”

Người trên giường không có đứng dậy, mà đột nhiên nắm tay anh, ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt trong suốt vô tư, không có một chút ngại ngùng nào. Anh cảm thấy ngón tay mềm mại đó đang gãi ngứa lòng bàn tay mình, sau đó cánh tay liền căng thẳng, bị người nào đó nhẹ nhàng túm lấy, anh đứng yên không

nhúc nhích, người trên giường chớp mắt nhìn anh, giọng nói giống như có chút tủi thân: “Sao em kéo anh không được.”

Giang thiếu gia đi lên vài bước, bình tĩnh mở miệng: “Có việc?”

“Ừ.”

“Chuyện gì.”

Thẩm Thư Kiệt buông tay anh ra, từ trên giường đứng lên, hai người, một người trên giường một người dưới giường ngốc nghếch nhìn nhau vài phút, Giang Hạo Phong mới chậm rãi ngẩng đầu lên, anh còn chưa nhìn rõ biểu tình của Thẩm Thư Kiệt thì miệng đã bị một đôi môi mềm mại hôn lên, sau đó hai bàn tay liền đặt lên vai anh. Đầu lưỡi ướt át mềm mại mà mạnh mẽ cạy mở răng anh. Ý chí Giang thiếu gia kiên định, cắn chặt răng, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng cầu xin nhẹ nhàng mới mở ra, để cho cái lưỡi kia đi vào dò xét.

Mùi bạc hà thảo nhiên quanh quần trước mũi, Giang thiếu gia giơ tay ôm vòng eo nhỏ nhỏ của đối phương, vừa liếm răng nanh của cậu vừa nghĩ: *Đã sớm có âm mưu, rất gian xảo.*

Bàn tay trên lưng vừa lớn vừa mạnh mẽ, cách quần áo vuốt ve vài cái rồi mới thông thả đi xuống, bàn tay đó chui vào quần áo, một đường thẳng xuống, cuối cùng bao lấy cặp mông rất cong, tùy ý vuốt ve. Thẩm Thư Kiệt bị kích thích mà mềm nhũn, hai chân có chút yếu ớt, cậu rời khỏi cái hôn của anh để thở, nhưng còn chưa bình ổn thì cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người bị đè lên giường. Đối phương không cho cậu cơ hội nói chuyện, đầu lưỡi liếm vành tai và cổ cậu, cho đến trước ngực, răng nanh cách quần áo khe khẽ cắn vài cái, đầu vú mẫn cảm bị quần áo không quá mềm mại ma sát lập tức đứng thẳng, cậu khó chịu né tránh, giọng nói kéo dài nũng nịu: “Không được... Quần áo...”

Giang Hạo Phong cách quần áo khi dễ đầu vú đáng thương, sau đó mới kéo áo cậu ra, đầu vú hồng nhạt đứng thẳng trong không khí, anh im lặng ngắm nhìn vài giây, cảm thấy người dưới thân cử động mới há miệng ngậm lấy, vừa mút vừa liếm. Đầu lưỡi ướt át không ngừng liếm đầu vú, bàn tay lại mạnh mẽ vuốt ve mông thịt, dương vật của Thẩm Thư Kiệt run rẩy chảy ra tinh dịch, cọ vào áo sơ mi sạch sẽ của Giang Hạo Phong, tiếng rên rỉ truyền vào tai, Giang thiếu gia cảm nhận được bụng ấm ướt thì lập tức buông cặp mông bị mình xoa bóp đến đỏ hồng, bắt đầu chăm sóc vật nhỏ vừa mới đứng thẳng kia.

Bàn tay nóng hổi cầm lấy dương vật nhẹ nhàng cử động, tiếng rên rỉ bên tai thay đổi, trong tiếng thở dốc còn có chút thoả mãn: “Giang Hạo Phong... Anh làm em rất thoải mái...”

Giang Hạo Phong vừa định ra tay nhanh hơn thì cảm thấy bên hông bị một đôi chân quần lấy, một tay Thẩm Thư Kiệt đặt ở cậu nhỏ của anh, mềm mại lên tiếng: “Anh vào đi...”

Giang Hạo Phong sững sờ, sau đó nhìn thẳng vào cậu: “Không có bôi trơn.”

Thẩm Thư Kiệt cười cong mắt với tay vào trong gối đầu, vài giây sau, lòi ra một tuýp dầu bôi trơn.

Giang thiếu gia bình tĩnh nhận lấy, mở ra rồi đổ vào tay.

Thẩm Thư Kiệt ôm chặt thắt lưng anh, thở từng tiếng ứót át bên tai anh: “Không biết là ai giấu dưới gối, tiện nghi cho chúng ta.”

Giang thiếu gia bình tĩnh quăng dầu bôi trơn qua bên cạnh, sau đó vờ loạn lên hậu huyệt của cậu, xoa bóp bên ngoài vài cái rồi nói cứng ngắc: “Em còn rất khỏe?”

Thẩm Thư Kiệt vừa định nói chuyện thì cảm thấy có hai ngón tay chui vào người mình, sau đó đâm vào điểm G của cậu, thân thể Thẩm Thư Kiệt run rẩy, nhẹ giọng cầu xin: “Giang Hạo Phong... Anh chậm một chút...”

Giang thiếu gia giấu điểm dầu bôi trơn bị phát hiện nhưng vẻ mặt vẫn đờ như không có liên quan đến mình, hai ngón tay lại không ngừng ra vào hậu huyệt, thỉnh thoảng còn đụng vào điểm mẫn cảm rồi nhanh chóng rời đi, Thẩm Thư Kiệt bị anh khi dễ, rên rỉ không ngừng, chỉ có thể ôm đầu hôn lên môi anh cầu xin tha thứ: “Giang Hạo Phong, anh vào đi... Xin anh...”

Giang thiếu gia nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của cậu, cuối cùng cũng vừa lòng cởi thắt lưng lôi dương vật đã chịu đựng bấy giờ của mình ra đặt trước hậu huyệt ẩm ướt, Thẩm Thư Kiệt cảm nhận được độ cứng của nó, cậu nhẹ nhàng lắc mông, hào phóng mời gọi. Dương vật thô to chậm rãi đi vào, nhận lấy kích cỡ to lớn làm cậu không thể thích ứng, thân thể căng cứng vài giây, sau đó cảm nhận được một bàn tay đang không ngừng trấn an thì lập tức yên tâm. Cậu nâng mông chủ động cho anh dễ đi vào, Thẩm Thư Kiệt thở gấp, đầu lưỡi liếm qua vành tai Giang Hạo Phong, nói rất tự hào: “Em ăn vào... Toàn bộ rồi...”

Cậu nói xong, dương vật bên trong cơ thể lập tức lớn hơn, Giang Hạo Phong ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, sau đó hôn lên cái miệng không ngừng tru chọc anh, triền miên lưu luyến.

Thẩm Thư Kiệt bị anh hôn đến nỗi không thể mở miệng, hậu huyệt vừa thoải mái vừa khó chịu, Giang thiếu gia khi dễ người nhưng vẻ mặt vẫn đờ như trước, Thẩm Thư Kiệt bị đâm đến nỗi chỉ có thể rên rỉ không ngừng, khó chịu ôm Giang thiếu gia cầu xin tha thứ: “Giang... Giang Hạo Phong... Dừng sức một chút... Xin anh...”

“Xin anh mà... Giang Hạo Phong...”

Cho đến khi giọng nói của cậu mang theo nước nử, Giang Hạo Phong mới đưa dương vật đâm vào điểm mẫn cảm, va chạm mãnh liệt.

Thẩm Thư Kiệt ôm chặt vai anh, từng đợt khoái cảm chạy dọc toàn thân, đâm một lúc lâu thì bụng căng thẳng, cảm giác quen thuộc làm cậu không chịu được, cậu lắc đầu rên rỉ: “Chờ... A a từ từ... Chờ đã... Em muốn... A a a...” Theo sau vài lần đâm chọc mãnh liệt, giọng nói dồn dập không thể phát ra được âm tiết đầy đủ, áo sơ mi của Giang Hạo Phong bị bắn đầy tinh dịch, anh ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi: “Chờ cái gì?”

Thẩm Thư Kiệt ôm cổ anh, chôn đầu vào cổ anh, nói: “Em muốn bắn cùng với anh...”

Dương vật to lớn của Giang thiếu gia hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ mềm xuống, anh lôi người từ cổ mình ra, hôn lên môi cậu, khàn khàn lên tiếng: “Lần thứ hai sẽ cùng nhau.”

Dì Vương hâm nóng cơm chiều hai lần, cuối cùng đổi thành bữa khuya. Dì suy nghĩ, quyết định ăn nhạt một chút, cho nên nấu cháo bốn mươi phút, cuối cùng cũng thấy Giang thiếu gia xuống lầu.

Dì Vương múc cháo bỏ vào khay đưa cho Giang Hạo Phong, cười tí mắt với bóng dáng đang đi lên lầu.

23. Chương 23

Đem cháo lên lầu, ngồi bên giường đút cho Thẩm Thư Kiệt, đối phương ăn một miếng rồi cười với anh, thời gian chậm rãi trôi qua, Giang thiếu gia đút từng muỗng cho đến khi hết chén cháo mới đặt lên bàn, đứng lên tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, Giang Hạo Phong mặt đơ leo lên giường, một lát sau liền cảm thấy có người lén lút cạo lại, anh không hề nghĩ ngợi mà giơ tay ôm người vào lòng, một bàn tay đặt ở xương cụt, nhẹ nhàng xoa nắn cho cậu.

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy rất mệt, nhưng mà cậu không ngủ được, cậu nằm trong lòng Giang thiếu gia, cử động một chút rồi ngẩng đầu cười với anh: “Em không ngủ được, chúng ta tán gẫu một lát đi.”

Động tác của Giang thiếu gia vẫn không dừng lại: “Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ, không biết nên bắt đầu từ đâu, cảm giác được xoa bóp không nặng không nhẹ ở xương cụt càng làm cậu vui đầu vào ngực anh: “Giang Hạo Phong, cảm ơn anh.”

“Từ khi cha mẹ em mất, không có ai đối xử tốt với em như vậy.”

“Em thật sự, thật sự cảm ơn anh.”

Giang Hạo Phong vẫn giúp cậu giảm đau nhức như trước, nhưng mà không trả lời, căn phòng im lặng chỉ còn lại tiếng thở nhẹ nhàng của bọn họ, cậu cảm thấy đối phương ôm mình ngày càng chặt, cậu nhắm mắt nằm trong lòng anh, cuối cùng cũng không chịu được mà ngủ mất.

Không biết đã qua bao lâu, cũng không biết là mơ hay là tỉnh, bên tai truyền đến tiếng thở dài và vài chữ vụn vặt, không rõ ràng: “Chỉ là cảm ơn.”

Khó có khi rảnh rỗi, Thẩm Thư Kiệt liền làm vài món ngọt, chờ Giang Hạo Phong tan làm là có thể ăn. Cho đến bữa cơm chiều mà Giang Hạo Phong còn chưa có dấu hiệu sẽ về, Thẩm Thư Kiệt lấy điện thoại ra

điện cho Giang Hạo Phong nhưng không ai nghe thấy, một lát sau mới nhận được tin nhắn, chỉ có hai chữ ngắn gọn, tăng ca.

Công việc của Giang Hạo Phong vẫn luôn bận rộn, nhưng mà trước kia chưa từng làm thêm ở công ty, Thẩm Thư Kiệt bỏ bánh ngọt trên bàn vào trong tủ lạnh, chờ một lát lại đem ra.

Đêm nay, và cả hôm sau. Đã hai ngày rồi Giang thiếu gia chưa về nhà, đây là chuyện mà xưa nay chưa từng xảy ra.

Thẩm Thư Kiệt ngồi trong phòng khách ngẩn người, cậu ngồi không yên, lấy di động ra gửi tin nhắn: “Em đến đưa cơm cho anh được không?”

Rất lâu mà không có trả lời, cậu nhìn đồng hồ rồi đứng dậy vào nhà bếp chuẩn bị cơm trưa. Làm vài món Giang Hạo Phong thích, bỏ vào trong hộp giữ nhiệt, mặc áo khoác dày rồi ra ngoài.

Quản gia chở cậu đến công ty, chỉ vị trí thang máy chuyên dụng rồi lái xe trở về. Cậu cầm hộp giữ nhiệt, cảm thấy hành vi của mình có chút xúc động, Thẩm Thư Kiệt đứng trước cửa thang máy điện cho Giang Hạo Phong, đối phương không bắt máy, Thẩm Thư Kiệt đứng đó không biết có nên đi lên hay không. Vài giây sau có tin nhắn tới, vẫn là hai chữ ngắn gọn: “Không cần.”

Thẩm Thư Kiệt lập tức trả lời: “Nhưng mà em đã tới đây rồi, nếu không được thì em đặt ở lầu một, anh kêu thư ký xuống lấy được không?”

“Em ở đâu?”

“Trước cửa thang máy chuyên dụng.”

Tin nhắn vừa mới gửi đi vài phút thì cửa thang máy trước mặt đã “đỉnh” một tiếng rồi mở ra, Giang thiếu gia cau mày đứng bên trong, Thẩm Thư Kiệt còn chưa mở miệng thì đã bị kéo vào trong thang máy, khi hai bàn tay chạm vào nhau, cậu cảm thấy lòng bàn tay đối phương nóng đến bất thường, lập tức kinh ngạc ngẩn đầu: “Anh bị bệnh?”

Vẻ mặt của Giang thiếu gia vẫn như trước, lưu loát buông cổ tay cậu ra, lui về phía sau vài bước để tạo khoảng cách với cậu: “Không sao.”

Giọng mũi nồng nặc và tiếng nói khô khan, Thẩm Thư Kiệt nhú mày đi đến trước mặt anh, giơ tay sờ trán anh, quả nhiên, nóng đến phỏng tay, cậu sốt ruột hỏi: “Uống thuốc chưa?”

Giang thiếu gia cực kỳ lạnh lùng nghiêng đầu qua một bên: “Không muốn uống.”

Câu trả lời này, cực kỳ có phong cách và cá tính của Giang thiếu gia, Thẩm Thư Kiệt bất đắc dĩ thở dài:

“Không uống thuốc thì sao mà khoẻ được.”

Thẩm Thư Kiệt đi vào văn phòng, bỏ hộp giữ nhiệt lên bàn, lại nhìn hai hộp thuốc đã được mở sẵn, có lẽ là thư ký mua. Giang thiếu gia đưa người vào phòng rồi không nói gì, tiếp tục làm việc của mình.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh cau mày thì trong lòng lập tức khó chịu, nghĩ đến việc anh bị bệnh sẽ không thích cử động nhiều. Cậu đành phải cầm một cái chén nhỏ rồi gấp thức ăn bỏ vào, đặt trước mặt Giang thiếu gia.

Giang Hạo Phong nhìn thoáng qua rồi mặc kệ, Thẩm Thư Kiệt chờ một lát rồi đặt bát sang bên cạnh.

Cậu nhìn xung quanh tìm ghế dựa, kéo đến ngồi xuống ngồi diện người nọ, sau đó bưng chén lên, gấp một muống cơm đưa đến miệng Giang thiếu gia. Giang Hạo Phong nhìn thấy lo lắng trong mắt cậu thì miễn cưỡng ăn.

Một đĩa rồi một đĩa dứt cho bệnh nhân, lại lấy canh vẫn còn nóng ra, sau khi ăn xong, Thẩm Thư Kiệt sờ trán Giang Hạo Phong. Sau đó nhìn anh đầy lo lắng.

Giang thiếu gia nhìn lướt qua mấy viên thuốc trong tay cậu, quyết định mặc kệ.

Giằng co một lát lâu, Thẩm Thư Kiệt bỏ hộp thuốc sang bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài, Giang Hạo Phong nhìn theo bóng lưng của cậu, trong lòng căng thẳng: *Sao lại đi rồi?*

Giang thiếu gia cầm hộp thuốc đùa giỡn, trong lòng có chút chua. Anh biết, những chuyện đã xảy ra, mặc kệ thế nào cũng sẽ làm cho thứ tình cảm mà anh muốn biến chất.

Anh muốn nói với Thẩm Thư Kiệt: *Anh thích em, anh thích em lâu rồi. Anh cũng biết đáp án, Thẩm Thư Kiệt sẽ không hề do dự mà ở bên anh, bao lâu cũng được, năm năm, mười năm, cả đời.*

Nhưng mà cậu có yêu anh không? Cậu thích anh sao? Cậu cảm kích anh nhiều như vậy, có thể dành một chút để thích anh không?

Giang thiếu gia mượn việc bị bệnh để sắp xếp tâm tình của mình, anh cầm hộp thuốc, vừa định mở ra thì có người gõ cửa, anh vội vàng quăng hộp thuốc, không biết vì sao mà lại chột dạ, cứng ngắc nói: “Vào đi.”

Cả người Thẩm Thư Kiệt lạnh lẽo đi vào, trong tay còn có một cái hộp nhỏ, mặt của cậu bị gió thổi nên có hơi đỏ, sau khi vào cửa liền rót nước cho Giang Hạo Phong rồi lấy hai viên thuốc trong hộp thuốc đưa đến trước mặt Giang Hạo Phong, Giang Hạo Phong cau mày tự hỏi vài giây, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh sáng khoái như vậy thì cười tủm tỉm lấy bánh mousse mà mình vừa mới mua, chờ Giang thiếu gia uống thuốc xong liền múc một muống đưa tới miệng anh: “Ngọt.”

Về mặt Giang thiếu gia vẫn lạnh lùng như trước nhưng trong lòng lại mềm mại, anh giả vờ ghét bỏ rồi há miệng ăn hết bánh ngọt, sau đó liền cảm thấy khoẻ môi khô khốc bị đầu lưỡi ướt át liếm qua, anh ngẩn người, sau đó vội vàng đẩy cậu ra, nói nghiêm túc: “Đừng quậy.”

Thẩm Thư Kiệt cười títt mắt ôm thắt lưng anh, dán chặt vào người anh: “Có phải anh định khỏi bệnh rồi mới về nhà không?”

Suy nghĩ cẩn thận của Giang thiếu gia bị đâm thủng, lập tức giải thích: “Không có, gần đây bận rộn.”

“Không về, là vì sợ lây bệnh cho em sao?”

“Sao có thể.”

“Vậy vì sao anh không cho em hôn?”

“Anh...”

“Giang Hạo Phong.”

“Ừ.”

“Anh tốt như vậy, hình như em có chút thích anh rồi.”

24. Chương 24

Giang thiếu gia bị bệnh hai ngày nghe được câu này, đột nhiên cảm thấy đầu óc hơi choáng, cũng quên đẩy Thẩm Thư Kiệt đang ôm mình ra.

Cả buổi chiều Giang Hạo Phong đều không nói gì, Thẩm Thư Kiệt cũng không để ý, cậu ngồi trên sofa đọc báo giết thời gian, mấy tờ báo mà Giang Hạo Phong đọc cậu đều không hứng thú, đọc báo một lát liền cảm thấy nhàm chán, cậu mở điện thoại lên Weibo.

Đã mấy ngày rồi không đăng bài viết mới, ngày càng có nhiều fan chờ mong cậu đăng gì đó, cậu suy nghĩ rồi gửi lên một vấn đề.

Thẩm Thư Kiệt: Xin hỏi, trong nhà có người sợ đắng, không chịu ngoan ngoãn uống thuốc, làm sao bây giờ?

“Là trẻ con sao!!!? Là con của Thư Thư hả!!”

“Ha ha ha ha lâu trên đưng có buồn cười như vậy nữa được không, nói người trong nhà, vậy là em trai hay em gái sao? Ừm, có thể nói là uống thuốc xong thì sẽ được ăn đường.”

“Cực cứng nhà tôi năm tuổi, mỗi lần uống thuốc đều sợ đắng nên không chịu uống, cho nên tôi đều rót thẳng vào miệng, sau đó dứt một muỗng nước đường.”

“Không chịu ngoan ngoãn uống thuốc à!!! Nào bỏ Thư Thư bị ác ma nhỏ tra tấn nửa ngày mới lên Weibo nhờ giúp đỡ!!”

“Thư Thư mềm mại như vậy sao có thể đổ thẳng vào miệng bé chứ, vừa dụ dỗ vừa lừa gạt thôi, tìm chuyện mà bạn nhỏ rất muốn làm để lừa là được rồi.”

“Em cũng cảm thấy nên lừa gạt!!”

“Thư Thư cũng đâu có nói là con nít đâu, nhưng mà đâu có người lớn nào không chịu ngoan ngoãn uống thuốc đúng không? Rất tùy hứng!”

“Phải xem là bao nhiêu tuổi, nếu bốn năm tuổi thì có thể cho ăn đường, nếu lớn hơn một chút thì không được cưng chiều quá, phải nghiêm khắc hơn.”

“Chắc chắn là con nít!!”

“Không uống thuốc thì đánh đòn!!!”

Cậu mở xem bình luận rồi tự ngẫm, cảm thấy phương pháp đánh đòn này không thể thực hiện được với Giang Hạo Phong rồi. Thấm Thư Kiệt ngẩng đầu nhìn bạn nhỏ không chịu uống thuốc, đối phương đang nhú mày nhìn màn hình máy tính, giống như là gặp phải vấn đề lớn trong công việc.

Cuối cùng thì Giang thiếu gia cũng về nhà sau hai ngày, quần áo còn chưa kịp đổi đã bị Thấm Thư Kiệt ấn lên giường, sau đó đặt nhiệt kế vào miệng anh.

Về mặt Thấm Thư Kiệt nghiêm túc, học theo vẻ mặt đơ của Giang Hạo Phong: “Nếu còn sốt thì phải gọi bác sĩ gia đình.”

Giang thiếu gia không cho là đúng, hừ một tiếng không nói gì.

Năm phút sau, Thấm Thư Kiệt lấy nhiệt kế ra xem, 38.5°C. Thấm Thư Kiệt cau mày, chuẩn bị thuốc hạ sốt và nước ấm cho anh.

Giang Hạo Phong tránh sau máy tính xem bình luận của fan rồi lên quan sát Thắm Thư Kiệt, đoán xem cậu dùng cách nào để đối phó với mình.

Cho đến khi đầu lưỡi ôm lấy viên thuốc chui vào miệng mình, Giang thiếu gia mới xác định được rằng Thắm Thư Kiệt cũng có thái độ cứng rắn như thế, chua sót lan tràn trong miệng, anh muốn uống nước nhưng lại không muốn rời khỏi đầu lưỡi đang quây phá đó, Giang thiếu gia tùy hứng hai ngày, cuối cùng cũng nếm được mùi vị cực khổ không nói nên lời, cho đến khi viên thuốc hoà tan trong miệng, đầu lưỡi nghịch ngợm mới chậm rãi rời khỏi sau đó đưa nước ồm đến bên miệng anh, Giang thiếu gia bị đắng xanh cả mặt mày, còn phải giả vờ nghiêm túc: “Anh chọc em à?”

Thắm Thư Kiệt thấy anh không uống thì tự mình uống một ngụm, sau đó lấy một viên đường trong túi cho vào miệng, giọng nói nhẹ nhàng: “Không có.”

Giang thiếu gia nghĩ viên đường kia là cho anh, kết quả người nọ lại mỉm cười bỏ vào miệng của mình là sao? Giang thiếu gia mất hứng đứng dậy đi ra ngoài, mới vừa đi được vài bước thì đã bị kéo lại, Thắm Thư Kiệt lại lấy một viên đường nữa đặt vào tay anh, nháy mắt hỏi: “Đắng sao?”

Giang thiếu gia nghĩ đến mùi vị vừa rồi, hừ lạnh một tiếng rồi đi vào phòng làm việc: *Không đáng chút nào.*

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, Giang Hạo Phong chủ động uống thuốc, phương pháp hôm qua của Thắm Thư Kiệt đã có hiệu quả, cậu vui vẻ nói: “Mấy hôm trước em vừa mới nghiên cứu ra vài loại bánh ngọt mới, lát nữa làm cho anh ăn.”

Giang thiếu gia mở báo ra đọc: “Tuỳ em.”

Đúng lúc cuối tuần hai người đều ở nhà, Thắm Thư Kiệt bận rộn trong phòng bếp nửa ngày, cuối cùng cũng làm được vài cái bánh ngọt, bầu trời bên ngoài âm u giống như là sắp có tuyết, cậu vừa đặt bánh ngọt xuống bàn định lên lầu gọi Giang Hạo Phong xuống ăn thì dì Vương từ ngoài đẩy cửa đi vào: “Tuyết rơi rồi kìa Tiểu Thắm, có muốn ra ngoài xem không?”

“Thật sao?”

“Ừ, rơi không ít đâu.”

Cậu quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, đúng thật, mới vài phút mà trên đất đã có một lớp tuyết trắng rồi, cậu lên lầu kêu Giang Hạo Phong rồi mặc áo chạy ra ngoài sân.

Trận tuyết đầu mùa năm nay tới rất ồn ào, bông tuyết không hề keo kiệt mà rơi xuống, cậu mới đứng bên ngoài một lát mà đỉnh đầu đã có một lớp tuyết, Thắm Thư Kiệt ngồi xổm đắp hai quả cầu tuyết, người tuyết nho nhỏ cỡ lòng bàn tay, Thắm Thư Kiệt xoay người muốn tìm đạo cụ làm mắt và mũi thì nhìn thấy người nào đó đang đứng giữa phòng khách, đầu óc cậu lập tức loé sáng, lấy tay vờ ba đường ngang trên mặt người tuyết làm mắt và miệng, sau đó chạy đến phất tay với người bên trong: “Giống anh không?”

Giang thiếu gia mặt đơ liếc nhìn nó một cái rồi xoay người bước đi. Thẩm Thư Kiệt bị bức tranh người tuyết mặt đơ của mình chọc cười, lập tức chụp hình đăng lên Weibo.

Thẩm Thư Kiệt: Người tuyết mặt đơ.

Giang thiếu gia ngồi trên sofa, tiện tay tải cái hình người tuyết rất xấu kia về máy, cuối cùng chọn báo cáo bài viết, lý do là: Tin tức không đúng.

Đây là trận tuyết đầu tiên kể từ khi bọn họ ở chung, tuy rằng một người ở trong phòng một người ở ngoài phòng, Giang Hạo Phong vừa định kêu quản gia gọi cậu vào thì người nào đó thông minh sắc sảo lập tức đẩy cửa ra, lắc lắc bông tuyết dính trên đầu, ánh mắt loé sáng nhìn Giang Hạo Phong đang ngồi trên sofa.

Giang thiếu gia cúi đầu uống trà, khoé miệng lên lút nâng lên, đó là món quà tốt nhất mà anh nhận được trong năm nay, một câu có chút thích đó, có thể làm anh vui vẻ rất lâu.

25. Chương 25

Tết âm lịch đã qua, công việc của Thẩm Thư Kiệt lập tức trở nên bận rộn, bộ phim của Mục Kiến Xuyên sẽ ra mắt vào kỳ nghỉ hè, cho nên năm nay sẽ bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Video hậu trường, phỏng vấn, chương trình thực tế, nếu có thể xuất hiện được thì đều xuất hiện. Thẩm Thư Kiệt cũng được hấp thụ một chút ánh sáng, lượng fan tăng lên không ít.

Chương trình thực tế đều không có kịch bản, Thẩm Thư Kiệt lại là người mới cho nên không có cảm giác tồn tại. Cho đến khi chơi phối hợp chia nhóm mới ngẫu nhiên có vài phân cảnh. Nam chính rất sắc sảo, chơi trò gì cũng kéo cậu theo, Thẩm Thư Kiệt rất cảm kích nên luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất, chương trình thực tế rất dễ bộc lộ tính cách thật sự của mỗi người, Thẩm Thư Kiệt giỏi quan sát, nhiều khi cũng giải đáp vấn đề bị che giấu cho nam chính nghe, cuối cùng thành công giành thắng lợi.

Giang thiếu gia ở trong văn phòng lén lút xem chương trình của Thẩm Thư Kiệt, sau đó đóng máy tính, một mình hờn dỗi, lại cau mày lấy di động tra tư liệu của nam chính, phát hiện không có vết nhơ nào thì lập tức âm trầm đi họp.

Sau khi chương trình thực tế được phát sóng thì hưởng ứng rất tốt, đoàn phim cũng thừa dịp việc này mà chế tạo CP, còn cố ý đăng ảnh chụp hai người đứng chung làm mỗi nhà.

“Thẩm Thư Kiệt và Phương Cảnh Sâm, CP mới quá mạnh!!”

“Thành thật mà nói, nhìn hai người rất hợp, Thư Thư có hơi lo lắng nhưng mà giải quyết vấn đề rất bình

tĩnh, rất tốt.”

“Ôm Phương Sâm Sâm, nhà chúng tôi không cần CP.”

“Tôi lên thuyền Cảnh Thư đây, trong nguyên tác đã cảm thấy Thập Bát và sư huynh có cảm giác không rõ rồi mà, còn không ngừng có xích mích nữa chứ.”

“+1, tôi vẫn luôn âm thầm gán ghép bọn họ.”

“Thư của em quá tuyệt vời, hy vọng là có thể được tham gia nhiều chương trình thực tế nữa.”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Phương Cảnh Sâm không có IQ à? Nhiệm vụ này con nít cũng làm được, vậy mà cũng cần người ta giúp nữa hả?

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Cô mới không có IQ đó được không?? Tôi thấy cô vài lần rồi, khi để mấy em gái nhà chúng tôi thành thật không chửi cô thì cô cứ không nể nang gì như vậy hả?”

“Cũng leo thuyền luôn, anti đó là fan của Thẩm Thư Kiệt đó.”

“Không có không có!!! Nhà chúng tôi không có loại fan đó!! Cho đến bây giờ cô ta chưa từng khen Thư Thư câu nào cả!!”

“Đúng vậy!! Nhà của tôi không có loại fan này!! Ôm Thư chạy đi!!!”

Sau khi tuyên truyền xong, Thẩm Thư Kiệt lại nhận thêm mấy bộ phim, vai diễn không quan trọng nên áp lực không lớn. Cậu cũng có thêm nhiều thời gian hơn, thỉnh thoảng còn đưa cơm cho Giang Hạo Phong, lâu ngày cũng thân thiết với thư ký. Khi Giang Hạo Phong đi họp, cậu sẽ ngồi trong văn phòng của thư ký tán gẫu.

Ngày nào thư ký cũng làm việc với diện cao thế, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện mà không bị mắng, Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm nghe cô oán giận, thỉnh thoảng hỏi vài câu: “Giang Hạo Phong thật sự hung dữ vậy sao?”

“Đúng vậy! Giang tổng rất dữ, lúc nào cũng không chịu cười, mỗi lần họp đều làm mọi người nơm nớp lo sợ.”

“Về mặt anh ấy luôn như thế mà, nhưng thật ra con người rất ôn nhu.”

“Hoàn toàn không ôn nhu!! Mấy ngày nay lại càng nghiêm trọng hơn!! Hôm qua kia, giám đốc Lưu là người cao lớn thô kệch, đi lên giao báo cáo, đến khi rời khỏi văn phòng mà hai tay vẫn còn đang run rẩy.”

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy cô ấy nói khoa trương như vậy thì lập tức giải thích: “Anh ấy... Anh ấy không có dữ vậy đâu, chỉ là bề ngoài thể thôi, thật ra rất tốt.”

Thư ký nhìn thấy vẻ mặt bảo vệ của Thẩm Thư Kiệt, đột nhiên nhớ đến người đối diện là ai, cô vội vàng cầu xin: “Thẩm tiên sinh, anh sẽ không đi tố cáo em chứ?”

Thẩm Thư Kiệt trừng thư ký: “Đương nhiên là sẽ không.”

Vừa dứt lời liền thấy Giang Hạo Phong cầm văn kiện đi vào, thư ký bị dọa vội vàng đứng lên: “Giang tổng.”

Giang Hạo Phong mặt đơ đưa văn kiện cho cô: “Sửa lại rồi đem vào văn phòng cho tôi.”

“Dạ.”

Sau đó nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt, nhú mày: “Em ngồi ở đây là muốn làm việc với cô ta sao?”

“Chờ anh mà.”

“Chờ anh vì sao không vào văn phòng của anh?”

Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt: “Anh còn chưa phê chuẩn cho em tự ý ra vào văn phòng của anh.”

Giang Hạo Phong sững sờ, sau đó xoay người ra ngoài: “Bây giờ phê chuẩn.”

26. Chương 26

Bộ phim đã ra mắt được nửa tháng nhưng doanh thu vẫn không ngừng tăng lên, giống như Vương Bằng đã nói, bởi vì vai diễn này mà Thẩm Thư Kiệt cũng nổi hơn một chút. Vương Bằng lập tức đưa ra phương án công tác sắp tới: “Lần này không tệ, diễn xuất tốt hơn rất nhiều, anh có chọn cho em mấy bộ phim, cũng có vài chương trình gửi lời mời em tham gia, có muốn tham gia hay không?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn kế hoạch đầy ắp rồi nói: “Vẫn nên quay phim thì hơn, tiết mục linh tinh thì nói sau.”

Vương Bằng gật đầu: “Tuỳ em, có phải Tôn Đạo mời em nhận vai không?”

“Dạ.”

“Nếu ông ta bằng lòng dẫn dắt em thì tốt rồi, chậm rãi trau dồi diễn xuất là có thể tranh thủ nhận được vai chính.”

“Cám ơn anh Vương.”

Vương Bằng rút thuốc, hỏi: “Em và Giang thiếu gia là quan hệ gì?”

Thẩm Thư Kiệt chỉ nhìn Vương Bằng, không nói gì.

Vương Bằng thấy cậu không nói cũng không hỏi nhiều, chỉ là cảm thán: “Hậu thuẫn của em lớn như vậy, hoàn toàn không cần phải vất vả.”

“Em không muốn gây phiền phức cho anh ấy.”

“Em đó, không biết hưởng thụ, có gì mà phiền phức, cũng chỉ là một câu nói thôi mà.”

Thẩm Thư Kiệt nhắm mắt, sau đó đổi chủ đề.

Còn một tuần nữa là vào đoàn, Thẩm Thư Kiệt ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Hồ Sơn. Gần đây Hồ Sơn rất nổi tiếng, chuyện tình cảm với nữ diễn viên cũng bị đưa ra ngoài ánh sáng, thế nhưng hôm qua cậu lại nghe nói hai người đã chia tay, Hồ Sơn cũng bị chữ ngập đầu trên Weibo, chỗ nào cũng có phóng viên đứng chờ, đổi ba khách sạn rồi nhưng vẫn bị tìm ra như cũ, hẳn thật sự bất đắc dĩ trốn trong nhà vệ sinh điện cho Thẩm Thư Kiệt, khóc lóc nỉ noi cầu thu nhận.

Thẩm Thư Kiệt nhìn Giang Hạo Phong ở đối diện, nhỏ giọng trả lời: “Chờ tôi một lát.”

Thẩm Thư Kiệt ngắt máy rồi cọ cọ bên cạnh Giang Hạo Phong, hỏi: “Giang Hạo Phong, em mời một người bạn đến nhà ở vài ngày được không?”

Giang thiếu gia không hề nghi ngại đã nói: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt thấy anh đồng ý thì có chút vui vẻ, sau đó lập tức nói rõ tình hình cụ thể cho anh nghe: “Chính là người bạn mà em quen biết trong bộ phim đầu tiên, gần đây có chút phiền phức cần phải trốn phóng viên. Em biết mình mạo muội mời cậu ta về nhà thì không tốt lắm, nhưng mà cậu ta đã không biết nên trốn ở đâu nữa rồi, nhà chúng ta lại không dễ ra vào, có lẽ là có thể trốn được, lúc trước cậu ta cũng giúp đỡ em rất nhiều, em có thể cam đoan rằng cậu ta là người tốt, cậu ta cũng sẽ không...”

Còn chưa nói xong, Giang Hạo Phong đã cau mày đứng lên, nói: “Anh nói là có thể ở.”

“... A.”

“Em không cần phải giải thích nhiều như vậy.”

“Em nghĩ mình nên nói rõ ràng, dù sao thì nơi này cũng là...”

Giang Hạo Phong lập tức ngắt lời: “Anh nói có thể.”

Thẩm Thư Kiệt thấy vẻ mặt anh không tốt thì hỏi: “Giang Hạo Phong, vì sao anh lại giận?”

“Anh không có giận.” Nói xong liền xoay người lên lầu.

Mặc kệ diễn viên Hồ Sơn đi, đây là lần đầu Giang thiếu gia chiến tranh lạnh đơn phương với Thẩm Thư Kiệt, chiến tranh dài đến 3 tiếng.

Ngay cả cơm chiều mà Giang thiếu gia cũng không xuống ăn, Thẩm Thư Kiệt nâng cằm suy nghĩ nên làm gì để Giang thiếu gia vui vẻ, đối với nguyên nhân Giang Hạo Phong tức giận, cậu không rõ cho lắm.

Suy nghĩ nửa ngày rồi quyết định chủ động đi hỏi, cậu gõ cửa rồi đứng trước cửa phòng làm việc vài phút Giang Hạo Phong mới đi ra.

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm hỏi: “Anh vẫn còn giận sao?”

Giang thiếu gia nhú mày.

“Anh không nói cho em biết nguyên nhân, em phải tự đoán nữa sao?”

Giang Hạo Phong không cho cậu đoán, anh hỏi rất bình thản: “Em xem nơi này là gì?”

“Nhà.”

Vẻ mặt Giang Hạo Phong lạnh lùng, nói lại câu nói mà vừa rồi cậu chưa nói xong: “Dù sao thì nơi này cũng là nhà anh.”

Thẩm Thư Kiệt lập tức hiểu ra: “Anh vì vậy mà giận sao? Em không có ý đó.”

“Em mời bạn về nhà mình chơi, có cần phải giải thích nhiều như vậy không?” Giang thiếu gia không nói nhiều lời, lập tức muốn đóng cửa.

Thẩm Thư Kiệt vội vàng kéo góc áo anh: “Em không có ý đó, chính là em xem nơi này như nhà mình, em

mới mời bạn đến, dù sao thì đây cũng là nhà của chúng ta, cho nên em mới nói rõ ràng lai lịch của cậu ta cho anh nghe, tôn trọng ý kiến của anh, vì sao anh không nghe em nói hết mà tự mình giận dỗi chứ?”

Giang thiếu gia chớp chớp mắt, có chút sững sờ. Là anh hiểu lầm sao?

Thẩm Thư Kiệt thấy anh thay đổi thì lập tức giả vờ tủi thân: “Không nghe hết lời em nói, còn tự tiện suy đoán ý tứ của em, em có chút tức giận rồi.”

Giang Hạo Phong hùng hồn vừa rồi lập tức biến mất, ngón tay anh giật giật, thật muốn ôm người nọ vào lòng, thế nhưng người nọ đã chủ động nhào vào: “Anh phải dỗ em.”

Từ nhỏ đến lớn Giang thiếu gia chưa từng dỗ ai, anh ngốc nghếch giơ tay, nhẹ nhàng vuốt tóc người nọ, một lát sau, giọng nói cứng ngắc vang lên: “Em đừng giận.”

Thẩm Thư Kiệt đợi nửa ngày, thế nhưng không đợi được câu nào nữa: “Xong rồi sao?”

“...”

“Sau này anh có thể nghe em nói hết không?”

“Ừ.”

“Đêm nay em sẽ ngủ ở phòng khách.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em đang giận, cho nên không muốn ngủ chung với anh.” Mới nói xong liền cảm thấy cả người bị ôm chặt, giống như là sợ cậu sẽ chạy mất.

“Em đừng... Giận.”

Thẩm Thư Kiệt nằm trong lòng anh, hỏi: “Anh đang dỗ em sao?”

“... Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy hai tay anh ngày càng siết lại, cậu lén lút cười nói: “Được rồi, em nhận.”

Rạng sáng bốn giờ, Hồ Sơn đeo kính râm kéo hành lý giống như dân chạy nạn xuất hiện ở nơi mà hần và

Thẩm Thư Kiệt đã hẹn trước, vì không muốn quấy rầy quần gia nghỉ ngơi mà Thẩm Thư Kiệt đã tự mình đi đón Hồ Sơn.

Sau khi lên xe, Hồ Sơn tháo mắt kính thở dài: “Tôi bị con nhỏ đó chơi xỏ, vậy mà muốn yêu đương nghiêm túc với tôi!”

“Cậu không thích cô ta sao?”

“Không thích! Chỉ là tình một đêm mà thôi, có lẽ là cô ta muốn có một tình yêu đầy mùi tiền và quyền với tôi, cũng tiện tay lượm được một thằng giàu có luôn.”

“Đâu có tới nỗi đó.”

“Cô ta không có người chống lưng, muốn đứng vững thì phải tìm người có quyền có thế, tôi đã nói với cậu rồi, tôi rất lợi hại, sau này cậu có biết cũng đừng có sợ đó, tôi sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho cậu, tuy bây giờ tôi đang trốn khỏi nhà nhưng vẫn có quyền như trước.”

Thẩm Thư Kiệt bị hấn chọc cười: “Được, trông cậy vào cậu.”

Sau khi xuống xe, Hồ Sơn nhìn bốn phía: “Thẩm Thư Kiệt, sao cậu lại ở đây? Nhà cậu có tiền vậy sao? Cậu là thiếu gia nhà nào??”

“Sau khi kết hôn tôi đã ở đây.”

“Kết hôn???”

“Đúng vậy.”

“Với ai? Tôi quen không?”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của hấn thì xách hành lý vào nhà dùm hấn: “Tôi cũng không biết cậu có quen không nữa, nhưng mà anh ấy có ở nhà, sáng gặp là biết.”

Kéo hành lý vào phòng dành cho khách, Thẩm Thư Kiệt phát hiện mình không mở được cánh cửa nào hết, cậu đi một vòng cũng không tìm được chìa khoá.

Thẩm Thư Kiệt nói với Hồ Sơn: “Chìa khoá ở chỗ quần gia, cậu ngủ đờ ở sofa một đêm đi.”

Hồ Sơn vẫn còn đang khiếp sợ chuyện Thẩm Thư Kiệt đã kết hôn, vừa định kéo Thẩm Thư Kiệt tiếp tục

hỏi thì nhìn thấy một người đang đứng ở cầu thang. Hấn híp mắt nhìn nửa ngày, vỗ vai Thẩm Thư Kiệt: “Mấy lời mà tôi nói trong xe đó, cậu quên đi.”

27. Chương 27

Giang thiếu gia đứng trên lầu một lát rồi mới đi xuống, sau đó đưa chìa khoá cho Hồ Sơn rồi nắm tay Thẩm Thư Kiệt, nói: “Ông Hồ vẫn khoẻ chứ?”

Hồ Sơn nhận chìa khoá: “Rất tốt.”

Giang thiếu gia gật đầu: “Hồ thiếu gia nghỉ ngơi đi, có việc thì có thể kêu quản gia đi làm, không còn sớm nữa, xin lỗi không đón tiếp được.” Nói xong liền kéo Thẩm Thư Kiệt lên lầu.

Buổi sáng Giang Hạo Phong đi làm, Thẩm Thư Kiệt ngồi trong phòng khách đợi đến giữa trưa thì Hồ Sơn mới mơ màng rời khỏi phòng ngủ.

Trước khi ăn cơm, Hồ Sơn ngồi phịch trên sofa cảm thán: “Không ngờ.”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Tôi cũng không ngờ hai người biết nhau.”

“Cũng không thể nói là quen biết, muốn nói quen biết thì là ông nội của tôi, tôi chỉ mới gặp qua thôi, biết hấn cũng không có gì là lạ, dù sao thì nhà của tôi, à là... Rất có tiền, cậu và hấn kết hôn mới là chuyện làm cho tôi sợ hãi đó! Đúng là chân nhân bất lộ tướng mà.”

Thẩm Thư Kiệt cười nói: “Cậu nói quá rồi.”

“Nói quá? Cậu biết mình kết hôn với ai không vậy?”

“Giang Hạo Phong.”

“Biết là ai mà còn cảm thấy tôi nói quá?”

Thẩm Thư Kiệt cũng bối rối: “Thật ra tôi cũng không hiểu rõ về Giang Thị, chỉ biết là rất có tiền thôi.”

“... Rất có tiền?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“... Đúng.” Hồ Sơn nghiêng đầu nhìn Thẩm Thư Kiệt: “Chẳng lẽ là bởi vì hần có tiền nên cậu mới kết hôn với hần hả? Không giống, bạn của Hồ Sơn tôi sao lại nông cạn như vậy! Chẳng lẽ tôi bị mù?”

Thẩm Thư Kiệt bị Hồ Sơn chọc cười: “Không phải, anh ấy có ơn với tôi, cần tôi kết hôn để giúp đỡ.”

“Đừng gạt người, Giang Hạo Phong mà còn cần giúp đỡ sao?”

“Đây là bí mật.”

“Cậu, không thể chỉ nói một nửa, vì sao cậu và hần lại kết hôn?”

Thẩm Thư Kiệt ngậm miệng không nói, Hồ Sơn thấy cậu không nói thì đành phải nghiêm túc tự ngẫm: “Để tôi suy nghĩ... Hai người biết nhau bao lâu rồi?”

“Nếu nói biết nhau, thì có lẽ là năm sáu năm rồi.”

Hồ Sơn cau mày không biết là đang nghĩ gì, qua nửa ngày mới vỗ đùi vang dội: “Tôi biết rồi, hèn chi, khi đó hần còn chưa...”

“Cậu đổi nghề thành thám tử sao?”

“Tò mò mà, đã từng nghe nói Giang thiếu gia kết hôn nhưng vẫn không biết là thật hay giả, bởi vì hần che giấu cậu rất kỹ, cậu đã gặp mấy người ở nhà cũ Giang thiếu gia chưa? Bọn họ có làm gì cậu không??”

“Chưa thấy, Hồ Sơn, bọn tôi không có phức tạp như cậu nghĩ đâu.”

Hồ Sơn thấy không có bát quái thì đành phải buông tha: “Cậu đúng là kỳ lạ mà, nhưng cũng may, bây giờ Giang gia do hần định đoạt rồi.”

Thẩm Thư Kiệt nhắm mắt tạm dừng một lát rồi cầm kịch bản nói sang chuyện khác: “Dạy tôi đoạn này diễn thế nào đi.”

Hồ Sơn vẫn ở nhà Thẩm Thư Kiệt cho đến hai người trước khi gia nhập đoàn phim mới rời đi.

Tiến bước Hồ Sơn, Thẩm Thư Kiệt bắt đầu dọn dẹp hành lý, Giang Hạo Phong cầm báo thờ ơ ngồi đó.

Cứ tưởng là hai người sẽ im lặng như vậy, không ngờ Giang thiếu gia lại nói: “Hồ Sơn là bị trường bối đuổi ra khỏi nhà.”

“Hả?”

“Hắn vừa không có học vấn lại không có nghề nghiệp.”

Thẩm Thư Kiệt chớp mắt: “Vì sao lại nói chuyện này?”

Giang Hạo Phong thấy cậu không để ý thì bày ra vẻ mặt lạnh lùng: “Không có gì.”

Có thể nói vai diễn mới của Thẩm Thư Kiệt rất phù hợp với cậu, bởi vì đó là công việc mà cậu làm lâu nhất trước khi kết hôn với Giang Hạo Phong.

Thẩm Thư Kiệt vào phòng giữ quần áo tìm một lúc lâu mới tìm được quần áo lúc trước của mình, sau khi thay xong liền chạy đến trước mặt Giang Hạo Phong, cười hỏi: “Giang Hạo Phong, anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

Giang Hạo Phong thấy cách ăn mặc của cậu, đại não lập tức trống rỗng vài giây, một lát sau mới mở miệng: “Nhớ.”

Giang thiếu gia hai mươi tuổi thì về nước, bạn bè vì chúc mừng mà đề nghị tổ chức một bữa tiệc, anh đã ra nước ngoài vài năm, ngoại trừ hai người bạn vẫn còn liên lạc thì những người khác đều rất xa lạ. Tuy anh không thích ồn ào nhưng cũng không ghét, huống chi mấy bữa tiệc thế này cũng không đơn giản là trao đổi tình cảm, mà là tiến cử và kéo thêm quan hệ.

Quản gia đưa cho anh thực đơn và thời gian diễn ra bữa tiệc, lúc đó anh đang xem tạp chí tài chính và kinh tế, Giang Hạo Phong không có hứng thú gì lắm, mười năm giáo dục bắt buộc và năm năm du học lấy tiếng làm anh không hiểu rõ sở thích của giới trẻ, cho nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng khi nhìn thấy thực đơn thì lại nhíu mày: “Không có bánh ngọt à?”

Từ nhỏ quản gia đã chăm sóc cho anh, cho nên biết rõ tất cả yêu thích của anh: “Còn chưa viết bánh ngọt, dì Vương làm không ngon, thiếu gia lại không thích đầu bếp ở nhà cũ đến đây, tôi biết một cửa tiệm không tệ, đã mời bọn họ đến làm rồi, đến lúc đó thiếu gia có thể chọn thứ mình thích.”

Giang thiếu gia vừa lòng gật đầu: “Cứ như vậy đi.”

Ngày gặp mặt vô cùng náo nhiệt, mặc kệ có phải là bạn của Giang Hạo Phong hay không, chỉ cần là có chút dính dáng thì đều tới tham gia, sự nghiệp của Giang gia rất lớn mạnh, nếu có thể dựa vào thì càng tốt.

Đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vườn hoa biệt thự lớn như vậy, cậu và chủ quán vừa bàn bạc về nguyên liệu vừa đi vào, trừng mắt nhìn một vòng mới cảm thán: “Nơi này lớn quá...”

Chủ quán Vương nhìn thấy dáng vẻ của Thẩm Thư Kiệt thì cười nói: “Đây là thế giới của kẻ có tiền.”

“Phải bán bánh ngọt bao lâu mới mua được nơi này?”

Chủ quán Vương nghiêm túc tự ngẫm rồi cho ra kết luận: “Hai đời.” Sau đó dặn dò: “Ở đây toàn là người giàu có, nói chuyện và làm việc đều phải cẩn thận, biết chưa?”

“Dạ, chủ quán cứ yên tâm.”

Đặt nguyên liệu nấu ăn trong đình nghỉ chân kiểu Âu, lại kiểm tra dụng cụ, phát hiện đem thiếu đồ sàng bột, chủ quán vội vàng quay đầu nói với Thẩm Thư Kiệt: “Anh để quên đồ sàng bột trong xe rồi, Thư Kiệt đi lấy dùm anh đi.”

Thẩm Thư Kiệt lên tiếng rồi vội vàng chạy đi, vừa chạy được hai bước thì nghe chủ quán Vương kêu gào: “Nhớ lấy thêm pho mát nữa.”

Cậu vừa chạy vừa quay đầu đáp lại: “Đã biết – ai da!”

Va chạm đột ngột làm cậu giật mình, sau đó vội vàng giải thích: “Rất xin lỗi rất xin lỗi, là tôi không nhìn đường, anh có sao không?”

Đây là lần đầu Giang Hạo Phong nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt, cậu đụng vào ngực anh, dưới đáy mắt là hoảng hốt và lo sợ, giống như nai con vậy.

Thẩm Thư Kiệt xoa nhẹ cái trán, lo lắng nhìn cái người lạnh lùng trước mặt, vừa rồi chủ quán còn dặn cậu phải cẩn thận, kết quả vừa mới quay đầu đã đụng vào người ta, cậu chỉ biết giải thích chứ không biết nên làm gì, đối phương nhìn cậu một lúc lâu, lâu đến nỗi cậu tưởng mình sắp bị đuổi việc mới lên tiếng: “Không sao.”

28. Chương 28

Hai mươi năm qua, đây là lần đầu Giang thiếu gia chủ động muốn đến gần một người, anh cầm ly rượu đứng ở đó, nghiêm túc tự ngẫm nên làm sao mới có thể lạng lè đến đó lấy bánh ngọt, trong lòng anh có quý, cho nên quên mất chuyện khách khứa có thể tự mình lấy bánh ngọt, cũng quên mình là chủ nhân của cái nhà này.

Lâm Tiễn Sâm đi đến chạm cốc với Giang Hạo Phong, thấy Giang Hạo Phong có vẻ bất an thì hỏi: “Muốn gì?”

“Có muốn ăn bánh ngọt không?”

“Hả? Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

“Vậy cậu theo tôi đi lấy.”

Lâm Tiên Sâm hiểu rõ sở thích của Giang Hạo Phong nên gật đầu cùng anh đi qua.

Đủ loại bánh ngọt với kiểu dáng tinh xảo đặt trên cái bàn dài phía trước đình nghỉ chân, Thẩm Thư Kiệt mới vào nghề chưa được bao lâu nên chỉ có thể làm trợ thủ, cậu đặt bánh quy vừa mới nướng lên bàn, thấy Giang Hạo Phong đi tới thì vội vàng chào hỏi: “Là anh à! Vừa rồi thật sự xin lỗi.”

Giang thiếu gia mặt đơ gật đầu, sau đó bắt đầu chọn bánh ngọt.

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy mình đụng người ta mà cứ giải thích hoài cũng không tốt, cậu nhìn lướt qua bánh quy mà mình nướng, bưng đến trước mặt Giang Hạo Phong: “Tôi vừa tới không lâu, không biết làm nhiều lắm, đây là bánh quy tôi tự làm, anh có muốn ăn thử không?”

Giang thiếu gia không đáp lại, chính là buông bánh ngọt trong tay, cầm cả đĩa bánh quy của Thẩm Thư Kiệt đi mất.

Thẩm Thư Kiệt nhìn hai tay trống trơn, có chút không phản ứng kịp, cậu nhìn theo bóng lưng của Giang Hạo Phong, quay đầu hỏi chủ quán: “Anh Vương, có một vị tiên sinh đem hết bánh quy đi rồi, em có cần làm mẻ mới không?”

“Hả, đem hết luôn?”

“Dạ.”

“Vậy làm thêm đi, lỡ như có người muốn ăn.”

Có thể nói hôm nay là ngày Thẩm Thư Kiệt hài lòng nhất từ khi làm việc đến nay, bởi vì bánh quy của cậu rất được hoan nghênh, ngay cả chủ quán cũng cảm thấy kỳ lạ mà ăn thử, mùi vị không quá đặc biệt, còn hơi khét nhưng vẫn ăn được.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Thẩm Thư Kiệt và chủ quán đem những cái bánh còn lại bỏ vào trong hộp, cậu bận rộn cả ngày nên có chút đói rồi, chờ khách khứa rời đi gần hết mới lên hỏi chủ quán: “Em có thể ăn một miếng bánh ngọt không?”

Chủ quán Vương rất chăm sóc cho cậu, nhìn xung quanh thấy không có ai thì chỉ lên bàn: “Ăn đi, chú ý đừng để người ta nhìn thấy, anh mang mấy cái này lên xe, em ăn xong thì nhớ dọn dẹp những thứ còn lại, sau đó chúng ta cùng nhau khiêng lên xe.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, cậu nhìn xung quanh rồi lấy một cái bánh ngọt vị matcha, đưa lưng về phía bàn dài ngồi xồm xuống, ăn bằng tốc độ nhanh nhất. Cuối cùng thì dạ dày chịu đói rất lâu cũng được thoả mãn, cậu nhìn đồng hồ, ngay cả miệng còn chưa kịp lau đã đứng dậy thu dọn đồ đạc, vừa xoay người liền hoảng sợ, lúc này trước bàn dài không có ai, thế nhưng bây giờ đã có một người.

Giang Hạo Phong mặt đơ như trước thế nhưng ánh mắt lại rất sáng, Thẩm Thư Kiệt vội vàng lau miệng: “Xin lỗi đã dọa anh, sao anh còn ở đây? Anh còn muốn ăn sao?”

Giang thiếu gia âm thầm quan sát rất lâu, cứ nghĩ người này đã đi rồi mới cố lấy dũng khí đến đây nhìn xem. Anh suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa tìm được lý do tốt để có thể đến gần đây, cứ tưởng là sẽ bỏ qua nhau như vậy, kết quả người vẫn chưa đi. Nhưng mà mặt đối mặt lại làm cho anh có chút khản trương.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh không nói gì thì chủ động lấy bánh ngọt định hỏi lộ anh: “Vừa rồi tôi ở đây ăn cái kia, anh đừng nói cho chủ nhân nhà này biết được không? Tôi biết như vậy là không đúng, nhưng mà tôi đói quá chịu không được, nếu chủ nhân nhà này biết được thì sau này chúng ta không thể gặp nhau nữa rồi.”

Giang Hạo Phong nghe cậu nói như thế thì liền nhận bánh ngọt có một trái dâu tây ở chính giữa: “Không có bánh quy hả?”

Giang thiếu gia nói xong liền nhũn mảy ghét bỏ bản thân: *Chẳng phải là muốn hỏi tên cậu ấy sao?*

Thẩm Thư Kiệt nghe thấy hai chữ bánh quy, vẻ mặt lập tức mong chờ hỏi: “Bánh quy tôi làm ăn ngon lắm sao?”

Giang Hạo Phong nghiêm túc gật đầu: “Ăn ngon lắm.”

“Thật sao? Nhưng mà anh Vương nói tôi nướng hơi khét.”

“Hắn gạt cậu thôi.”

“Hi hi, tôi ăn thử cũng thấy hơi khét.”

“Tôi cảm thấy ăn ngon.”

“Anh thật là tốt! Đúng rồi, tôi tên Thẩm Thư Kiệt, anh tên gì?”

Cuối cùng thì Giang thiếu gia cũng biết tên của cậu cho nên có chút vui vẻ, sau đó cứng ngắc giới thiệu: “Tôi tên Giang Hạo Phong.”

“Anh họ Giang à, hình như chủ nhà cũng họ Giang thì phải?”

“Ừ, tôi chính là chủ nhà.”

“Hả???”

Thẩm Thư Kiệt khiếp sợ nhìn Giang Hạo Phong, sau đó mới nhớ đến chuyện mình ăn vụng, cậu vội vàng giải thích: “Rất xin lỗi rất xin lỗi, vừa rồi tôi ăn vụng đều là hành vi cá nhân của tôi, anh không nên cảm thấy cửa hàng của chúng tôi không tốt.”

Giang Hạo Phong nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cậu, cảm thấy chơi rất vui, anh nghiêm túc lắc đầu: “Không sao, cậu bận rộn như vậy, cũng nên ăn vài thứ, không chăm sóc cơm chiều cho cậu là quản gia lo lắng không chu toàn.”

“Không có, vị tiên sinh kia có mời chúng tôi ăn cơm, nhưng mà hôm nay không có nhiều người làm cho nên tôi và anh Vương không dứt ra được.”

Thẩm Thư Kiệt thấy Giang Hạo Phong không nói chuyện, vẫn có chút lo lắng: “Lần sau mọi người tổ chức tiệc, còn mời cửa tiệm của chúng tôi đến làm bánh ngọt nữa không?”

Giang thiếu gia không hề do dự mà đáp: “Sẽ.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy Giang Hạo Phong không giống sẽ gạt mình, nhẹ nhàng thở ra, sau đó cười nói: “Vậy lần sau đến đây, tôi sẽ làm vài món lạ cho anh ăn.”

“Ừ.”

Hai màu trắng đen trên đồng phục đầu bếp, bên hông còn có một cái tạp dề màu đen dài đến đầu gối, Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt đi đến trước mặt Giang Hạo Phong, hôn lên chóp mũi anh: “Lần đầu gặp mặt, vẻ mặt của anh cũng giống như bây giờ.”

Giang Hạo Phong cảm báo, nhìn chăm chú vào cậu.

Thẩm Thư Kiệt cũng cúi đầu nhìn quần áo của mình, sau đó nói: “Đúng lúc, em mặc bộ đồ này làm vài món ngọt cho anh ăn, không biết có thể tìm được cảm giác như trong kịch bản hay không.”

Nói xong liền xoay người muốn đi, thế nhưng còn chưa đi được mấy bước đã cảm thấy bên hông buông lỏng, một góc dây buộc tạp dề bị người phía sau giữ chặt, nháy mắt muốn rơi xuống đất, Thẩm Thư Kiệt vội vàng kéo tạp dề quay đầu lại, bàn tay phải quật phá của Giang thiếu gia vẫn còn ở giữa không trung, thấy cậu quay đầu nhìn thì bình tĩnh nhìn sang hướng khác, không giải thích cho hành vi của mình.

“Anh muốn làm gì?”

Giang thiếu gia nhú mày: “Em biết.”

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm sửa lại tạp dề, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Em không biết.”

Thất xong tạp dề lại xoay người rời đi, lần này tạp dề không bị kéo lấy mà cả người cậu bị Giang Hạo Phong ôm đặt lên xô pha mà anh vừa mới ngồi.

Hai tay Giang thiếu gia chặn hai đầu xô pha, nghiêm túc nhìn cậu, Thẩm Thư Kiệt lè lưỡi: “Anh không nói cho em biết, sao em... Ừm...”

Còn chưa nói xong, đầu lưỡi đã bị người nào đó cuốn lấy, không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy nụ hôn của Giang Hạo Phong mạnh bạo hơn trước, hai tay cậu ôm cổ người nọ, muốn anh nhẹ chút, kết quả đầu lưỡi lại bị cắn một cái, cậu hừ nhẹ rồi chủ động nhận lỗi: “Em sai rồi.”

Đối phương làm như không nghe thấy, ngày càng mút và quấy đảo trong miệng cậu mạnh mẽ hơn, một cánh tay Giang thiếu gia chống ở xô pha, cánh tay khác thì thông thả cởi nút áo Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt bị anh hôn đến nỗi tay chân mỗi nhừ, chỉ có thể ôm cổ Giang Hạo Phong rên rỉ cầu xin tha thứ.

Giang Hạo Phong cởi áo cậu, lại kéo tạp dề mà cậu vừa mới thất lại chỉnh tề, cuối cùng là quần, vài phút sau, cả người Thẩm Thư Kiệt trần trụi nằm trên xô pha, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, thở dốc muốn ôm cổ người nọ lên giường thì Giang thiếu gia lại kéo tạp dề mà anh vừa mới quăng sang bên cạnh.

Tạp dề kiểu Âu, đặt lên thân thể trần truồng.

Thẩm Thư Kiệt trừng lớn hai mắt, nhìn Giang Hạo Phong mặt đơ, sau đó gương mặt của cậu lập tức đỏ bừng, không còn đáng vẻ trêu chọc người ta như vừa rồi nữa mà trở nên lấp bắp: “Anh... Anh...”

Hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của cậu, khoe miệng Giang Hạo Phong nâng lên một chút.

“Giang Hạo Phong... Em... Em không muốn mặc tạp dề như vậy...”

Giang thiếu gia ôm người từ xô pha lên giường, vẫn làm theo ý mình như trước.

Tạp dề màu đen, nằm trên cơ thể bởi vì xấu hổ mà trở nên hồng hào trông rất đẹp mắt, Giang thiếu gia hôn lên miệng Thẩm Thư Kiệt, bàn tay lên lút chui xuống tạp dề, vuốt ve dương vật hơi ngắc đầu của cậu.

Thẩm Thư Kiệt rất rất rất xấu hổ, nhưng tay Giang Hạo Phong lại làm cho cậu rất thoải mái, lại muốn

nhiều hơn, cậu lấy tay che mắt mình, cầu xin: “Giang Hạo Phong... Em không muốn mặc tạp dề như vậy... Anh cởi cho em...”

Vừa mới nói xong, liền cảm thấy lực đạo trên tay nhanh hơn, đầu lưỡi thô ráp liếm hầu kết của cậu, xương quai xanh, cuối cùng là dừng lại trước ngực rồi chà đạp hai viên hồng nhật đang đứng thẳng.

Đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt mang theo tâm tình rụt rè như thế bị anh đùa giỡn, thân thể cũng trở nên nhạy cảm hơn, dương vật phun ra chất lỏng trong suốt, khoái cảm quen thuộc chạy khắp người, lực đạo trên tay làm bụng cậu căng cứng, cậu nhắm mắt, cậu muốn gắng nhịn, không muốn mình từ bỏ vũ khí đầu hàng quá nhanh, nhưng hôm nay Giang Hạo Phong lại quá hư hỏng, căn bản là không cho cậu cơ hội phản kháng, cẳng chân bên dưới tạp dề căng cứng, ngón chân vô thức bấu chặt ga giường, cuối cùng chỉ còn những tiếng rên rỉ dồn dập, bắn đầy tay Giang thiếu gia.

Thẩm Thư Kiệt ử rữ mở tay, mở to mắt nhìn Giang thiếu gia thì nhìn thấy ý cười dưới đáy mắt anh.

Giang Hạo Phong nhìn vẻ đỏ ửng trên mặt cậu, nhẹ nhàng trở mình, sau đó liền dựa lên lưng cậu.

Thẩm Thư Kiệt đưa lưng về phía anh, giống như tự lừa dối mình, cảm giác rụt rè cũng giảm đi rất nhiều, cậu nghiêng đầu hôn lên khoé miệng Giang Hạo Phong, nói mềm mại: “Sao anh lại hư hỏng như vậy.”

Giang Hạo Phong hôn cậu, đầu lưỡi triển miên dây dưa bên trong khoang miệng cậu, quang cảnh sau lưng rất tốt, cái gáy mềm mại trắng nõn, bên hông tùy ý thất tạp dề, cặp mông rất cong đang run rẩy, một tay Giang Hạo Phong nâng thất lưng cậu, để cậu nhếch người lên rồi mới chậm rãi mở hậu huyệt, ngón tay cũng chậm rãi dò xét đi vào.

Đi vào từ phía sau giúp cho anh vào sâu hơn bình thường một chút, ngón tay anh nhẹ nhàng đụng vào điểm G của cậu, chợt nghe thấy người dưới thân rên rỉ mở miệng: “Giang Hạo Phong... Anh vào đi...”

Giang thiếu gia cảm thấy trong cơ thể cậu đã đủ ướt át thì mới rút tay ra, cúi thất lưng, dương vật to lớn lập tức được thả ra, cọ vài cái ở hậu huyệt.

Thẩm Thư Kiệt bị anh ma sát đến khó chịu, chủ động lưng lay ra hiệu, đối phương mới chậm rãi đâm vào, đi vào bằng tư thế này làm cho dương vật vào được sâu hơn, cậu cảm thấy có hơi chướng đau, vài phút sau mới quen được, nhẹ giọng nói: “Động... Một chút đi.”

Giang Hạo Phong hôn lên khoé miệng Thẩm Thư Kiệt, nhồm người dậy, hai tay nắm chặt cặp mông cậu hung hăng đâm vào.

Thẩm Thư Kiệt dựa trán vào cánh tay mình, cậu không chịu nổi khoái cảm mà độ sâu này mang đến: “Quá... Quá sâu... A a...”

“Giang... Giang Hạo Phong... Anh chậm một chút, quá sâu rồi...” Vừa mới dứt lời liền cảm nhận được lực

đạo ở phía sau chậm đi, thiếu chút nữa thì Thắm Thư Kiệt bị khoá cảm đó làm cho lên đỉnh, kết quả anh lại chậm lại, cậu có chút luống cuống: “A...” Một tiếng, sau đó ưỡn khuất lưng lay phần eo: “Giang Hạo Phong...”

Giang thiếu gia buông cặp mông cậu ra, bàn tay vuốt ve lưng cậu, khàn khàn gọi cảm lên tiếng: “Biết anh muốn gì chưa?”

Thắm Thư Kiệt không ngờ anh còn nhớ chuyện này, lập tức lên án: “Sao anh lại thù dai vậy hả?”

Giang thiếu gia nhú mày, tiếp tục ra vào thông thả, Thắm Thư Kiệt bị anh làm cho khó chịu, quay đầu tìm kiếm môi anh, không ngừng mút lấy đầu lưỡi của anh để lấy lòng: “Đã biết, em đã biết rồi... Xin anh nhanh lên... A a... Ừm...”

Vừa dứt lời, người phía sau lập tức đâm vào rút ra mạnh mẽ, Thắm Thư Kiệt liếm môi rên rỉ: “Có thể... Có thể bắn cùng không?”

“Được.”

Đâm hơn trăm cái mới cùng nhau bắn ra, Giang Hạo Phong rửa sạch cho cậu rồi đặt cậu lên giường, sau đó mới tắm rửa, Thắm Thư Kiệt miễn cưỡng mở mắt muốn chờ anh ra rồi ngủ chung, kết quả nhìn thấy tạp dề dính chất lỏng màu trắng nằm dưới đất, hai màu trắng đen rất chói mắt, cậu nhìn một lát, cảm thấy mặt rất nóng, sau đó chui vào chăn, không bao giờ muốn ra ngoài nữa.

29. Chương 29

Không tìm được cảm giác trong phim, cũng không làm được bánh ngọt. Hôm sau Thắm Thư Kiệt làm một bàn tiệc bông cải xanh để lại cho Giang Hạo Phong rồi kéo hành lý đi theo đoàn phim.

Cuộc sống trong đoàn phim vẫn bình thường như trước, cậu quen biết Tôn Hành Mạo, cho nên phương diện hợp tác cũng không có gì khó khăn, Tôn Đạo còn cố ý dẫn dắt cậu, cũng đặc biệt chỉ dẫn về diễn xuất, bộ phim này, đối với cậu thì không có gì khó khăn, còn tiết kiệm được thời gian đi tìm đầu bếp chuyên nghiệp hỏi về quy trình làm bánh ngọt.

Sau khi quay xong, cậu liền mượn lò nướng của đoàn phim, nướng bánh ngọt rồi chia cho mọi người. Nữ chính vì muốn không chế cân nặng mà ngày nào cũng ăn cải trắng luộc, nhìn thấy bánh ngọt mà cậu phân phát, ánh mắt lập tức u ám vì đói: “Tiểu Thắm, em không nên dụ dỗ chị.”

Thắm Thư Kiệt cười tủm tỉm đưa bánh cho cô ấy: “Thỉnh thoảng ăn mấy miếng cũng không sao mà, đúng không?”

“Có sao! Máy thứ này chính là thiên địch của nữ diễn viên!” Ngoài miệng nói như thế nhưng vẫn nhận bánh ngọt, sau đó lấy di động ra vui vẻ chụp hình, chụp xong liền đăng lên Weibo: @Thẩm-Thư-Kiệt, bánh ngọt rất ngọt, cảm ơn chủ quán Thẩm.

Thẩm Thư Kiệt bị động tác của cô chọc cười: “Ăn một chút cũng không sao thật mà, em không có bỏ nhiều đường.”

Gương mặt thanh tú của nữ chính nhăn nhó, rối rắm nửa ngày rồi vẫn không nhịn được mà ăn một miếng nhỏ, sau đó vẻ mặt lập tức sụp đổ đưa cho trợ lý: “Vậy mà còn nói không ngọt?”

“Rất ngọt hả? Em ở nhà làm còn ngọt hơn cái này nhiều.” Nói xong liền đưa một chén nước cho nữ chính: “Thói quen ở nhà, cho nên không hiểu rõ khẩu vị của quần chúng.”

Ánh mắt nữ chính loé sáng, nhanh chóng ngửi được mùi bát quái: “Người yêu em không có khẩu vị của quần chúng à??”

Vấn đề này làm Thẩm Thư Kiệt sửng sốt, cậu nghiêng đầu suy nghĩ vài giây, trả lời không rõ: “Người yêu?”

“Ha ha ha yêu đơn phương?”

Cậu tự hỏi vài giây, trong mắt loé lên ý xấu: “Em cảm thấy, cũng không phải là yêu đơn phương đâu.”

Nữ chính buông chén nước, quăng cho cậu ánh mắt một lát nữa lại tám rồi đứng dậy trang điểm chuẩn bị quay phim. Mọi người đi rồi, Thẩm Thư Kiệt liền lấy di động ra xem cái bài vừa mới @ mình, cậu lo lắng không biết bình luận có tốt không, vậy mà nhìn thấy ID quen thuộc.

“Nữ Nữ còn ngọt ngào hơn!! Rất đẹp!!”

“Bánh ngọt là do Thư Thư làm sao?”

“Hôn Mỹ Nữ của tôi, chắc chắn là Thư Thư làm, bạn fan trên kia chưa được phổ cập kiến thức sao?”

“Tôi cứ tưởng Thẩm Thư Kiệt là xinh đẹp thông minh thụ, không ngờ lại là hiền lành nhân từ thụ?”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Ăn sẽ béo.

“Đáng khen, lại nhìn thấy cô vợ nhỏ.”

“Ha ha ha ha ha ha lần này lại thấy vợ nhỏ rồi, vợ nhỏ đừng có chăm chỉ như vậy nữa!”

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Nữu Nữu nhà chúng tôi trời sinh ăn hoài không béo! Không được ăn bánh ngọt cũng đừng có ở đây bốc mùi chua được không?!”

“Ha ha ha ha hoà thuận hoà thuận, ôm Thư Thư đi, tiện tay kéo theo vợ nhỏ, ở nhà mình quây là được rồi, đừng có đi ra ngoài dọa người.”

“Lầu trên ngừng lại!! Đừng có ở bên ngoài thừa nhận cô ta là fan nhà chúng ta!!”

Khi quay phim được một nửa, Thẩm Thư Kiệt xin Tôn Hành Mạo nghỉ một ngày, Tôn Đạo rất khoan dung, không hỏi nguyên nhân mà lập tức cho cậu nghỉ, chỉ cần hôm sau trở lại đúng giờ đừng làm trễ quá trình quay phim là được. Cậu tính toán thời gian rồi đặt vé máy bay vào buổi sáng.

Chạng vạng, điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên, quản gia bắt máy, giọng điệu cung kính chào hỏi, sau đó cầm điện thoại vào phòng đưa cho Giang Hạo Phong: “Thiếu gia, là điện thoại của lão tiên sinh.”

Giang Hạo Phong buông văn kiện nhận điện thoại, giọng nói trầm ổn: “Ông nội.”

“Dạ, sẽ ăn, ông cũng chú ý thân thể.”

Quản gia tắt máy rồi vào nhà bếp báo với dì Vương: “Không cần chuẩn bị quá cầu kỳ, nấu một bát mì là được rồi.”

Hôm nay trời mưa cả ngày, mấy tiếng trước mới tạnh, Giang thiếu gia ngồi một lát thì buông văn kiện đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời rắng chiều bên ngoài, cảm thấy rất giống gương mặt rụt rè đỏ bừng của người trong lòng, nghĩ như vậy, gương mặt lạnh lùng lập tức ôn hoà, khoe miệng cũng gợn lên. Không biết là đứng bao lâu, đột nhiên trong sân trống vắng có một người đi tới, người đó ôm hoa tươi, bước chân vội vàng.

Giang Hạo Phong sững sốt vài giây, sau đó xoay người chạy ra khỏi phòng, tim anh đập rất mạnh, trong đôi mắt sâu thẳm cũng phát ra những tia sáng nhỏ bé, giống như biển sao trên bầu trời đêm.

Mưa to làm cho chuyển bay trễ sáu tiếng, Thẩm Thư Kiệt định về sớm làm bánh ngọt nhưng mà có lẽ là không kịp rồi, cậu cầm hoa, trong lòng có chút khẩn trương, không biết hôm nay Giang Hạo Phong có ra ngoài hay không. Nếu ở nhà, nhìn thấy cậu thì có ngạc nhiên và mừng rỡ hay không? Cậu càng đi càng chậm, càng đến gần thì tim đập càng nhanh. Cho đến khi đứng trước cửa, do dự một lát, cuối cùng cũng quyết tâm đẩy cửa ra thì cửa lại bị mở từ bên trong.

Cậu hoảng sợ, vài giây mới nhìn rõ người trước mặt là Giang Hạo Phong. Bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cậu cười cười, đưa hoa tươi cho Giang thiếu gia, sau đó ghé sát vào tai anh, cười ra tiếng: “Giang Hạo Phong, sinh nhật vui vẻ.”

30. Chương 30

Nồi nước trong phòng bếp đã sôi từ lâu, dì Vương mang hai chén mì trường thọ ra bên ngoài. Dì đặt xuống bàn rồi nhìn ra ngoài: “Còn ôm sao?”

Quản gia gạt đầu: “Đợi lát nữa hẵng kêu.”

Thẩm Thư Kiệt ở sân bay cả ngày, giữa trưa chỉ ăn có một cái bánh bao cho nên bây giờ bụng cậu rất đói.

Cậu buông Giang Hạo Phong ra, muốn vào nhà nhưng mà Giang thiếu gia vẫn ôm chặt thắt lưng cậu không nhúc nhích, cậu không giãy ra được, chỉ có thể khoát hai tay lên vai Giang thiếu gia cười hỏi: “Không cho em vào sao?”

Giang thiếu gia không nỡ buông người trong lòng ra, anh hỏi: “Sao em biết sinh nhật anh.” Thẩm Thư Kiệt hôn lên miệng anh: “Không biết mới lạ chứ? Chúng ta kết hôn lâu như vậy rồi mà.”

Giang Hạo Phong nhú mày, cảm thấy cũng có lý, anh ôm thêm một lát mới buông ra, vừa định nhận lấy hoa thì Thẩm Thư Kiệt đã đi vào nhà.

Hai tay Giang thiếu gia trống trơn, cảm thấy rất khó hiểu: *Vì sao không đưa hoa cho anh?*

Vội vã chạy từ đoàn phim về đây, ăn một chén mì trường thọ với Giang Hạo Phong, còn chưa nói được mấy câu thì đã phải chạy trở về, Giang Hạo Phong im lặng cầm chìa khoá chờ cậu ra sân bay, trên đường đi Thẩm Thư Kiệt không ngừng kể cho anh nghe những chuyện vui trong đoàn phim. Giọng nói của cậu thanh thúy dễ nghe, nói đến chỗ vui vẻ còn có vẻ hóm hỉnh, Giang thiếu gia chạy xe rất vững vàng, khi đến sân bay thì đột nhiên tăng tốc, sau đó rẽ vào một con ngõ vắng rồi phanh xe lại.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh đột nhiên ngừng lại thì vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Giang Hạo Phong nắm tay lái tự hỏi vài giây, sau đó quyết tâm mở miệng, nói: “Cám ơn.”

“Cái gì?”

Trong xe chỉ có hai người, Giang Hạo Phong hoàn toàn không tin, cái người cười như hồ ly ở đối diện lại không nghe thấy, anh lập tức nói: “Không có gì.”

Thẩm Thư Kiệt cọ đến bên anh, ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng di chuyển trên đùi Giang thiếu gia: “Cám ơn cái gì?”

Giang thiếu gia mặt đơ lên tiếng: “Ngồi yên.”

Chủ nhân của ngón tay hoàn toàn không nghe lệnh anh, di chuyển từ đùi lên bụng rồi đến ngực, cuối cùng nắm lấy cà vạt của anh, sau đó dùng sức rất nhẹ, cả người dán sát đến người anh, cười hỏi: “Vì sao cảm ơn em?”

Đôi mắt Giang Hạo Phong sâu không thấy đáy, anh không cho đối phương cơ hội hỏi tiếp, nhanh chóng bắt lấy cái miệng đã biết mà còn cố hỏi kia, tư thế của Thẩm Thư Kiệt không thoải mái, Giang thiếu gia đỡ đầu cậu, chậm rãi đè người trở lại chỗ ngồi, sau đó tự mình đè lên, đảo khách thành chủ. Trong không gian nhỏ bé tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng nước dính dấp triền miên lưu luyến của hai người đang dựa sát vào nhau.

Thẩm Thư Kiệt nắm chặt vai anh, đầu lưỡi phác hoạ môi anh: “Anh không cần phải cảm ơn em.”

“Em thích anh, nguyện ý làm thế vì anh.”

Quản gia sắp xếp lại hoa trên bàn rồi cắm vào bình hoa. Ông cân nhắc rất lâu, do dự không biết nên đặt bình hoa này ở đâu.

Giang Hạo Phong tiễn người xong, về nhà lập tức đi thẳng vào nhà ăn, trên bàn trống trơn không có gì, không có thứ mà anh vẫn luôn nghĩ đến.

Anh có chút sốt ruột, vội vàng chạy khỏi nhà ăn tìm quản gia, hỏi nghiêm túc: “Hoa của tôi.”

Quản gia không ngờ lần này Giang Hạo Phong lại hỏi thẳng như vậy, trong lòng cảm thấy rất buồn cười: “Đã đặt trong phòng làm việc của thiếu gia.”

Vừa dứt lời, Giang thiếu gia lập tức đi lên lầu, quản gia chậm rãi mở miệng: “Nếu thiếu gia thích món quà này, có thể nói với Thẩm tiên sinh, để Thẩm tiên sinh biết.”

Bước chân Giang thiếu gia dừng lại một chút, trả lời theo bản năng: “Ai nói tôi...”

Còn chưa nói xong thì đã tự mình ngừng lại, anh định nói giống như lúc trước, nhưng lần này lại không nói nên lời.

Bởi vì anh, thật sự rất thích.

Hiếm khi Lý Minh rảnh rỗi hẹn Giang thiếu gia đến quán trà của ông chủ Lâm nói chuyện, ba người là bạn bè mười mấy năm cho nên không có gì phải giấu nhau. Lâm Tiễn Sâm pha trà rồi rót cho hai người ở đối diện. Từ khi vào cửa Giang Hạo Phong vẫn luôn cầm di động không buông, hẳn có hơi tò mò, hỏi Lý Minh: “Giang thiếu đang nhìn gì đó?”

Lý tổng uống một ngụm trà: “Còn xem gì nữa, chắc chắn là xem ảnh vợ mình.”

“Tiểu Thẩm lại lên báo à?”

“Đâu chỉ có báo mới có hình, còn có Weibo mà.”

“Ha ha, có vợ là ngôi sao chính là không giống người thường mà.”

Giang thiếu gia không để ý đến lời trêu chọc của bọn họ, anh xem tình hình gần đây của Thẩm Thư Kiệt rồi mới thoát Weibo, đặt di động lên bàn bắt đầu trò chuyện với đám bạn.

Nửa tiếng sau, Lý Minh nghi ngờ buông tách trà, nhìn chăm chăm di động của Giang Hạo Phong: “Vì sao màn hình điện thoại của cậu cứ sáng hoài vậy?”

Giang thiếu gia nhìn lướt qua nhưng không giải thích.

Người, chính là như vậy, bạn càng không giải thích thì họ lại càng muốn biết, Lý Minh đã lẫn lộn trong giới giải trí bảy tám năm rồi, thế nhưng vẫn không tránh được mà tò mò muốn biết, cuối cùng cũng dính câu của Giang thiếu gia. Lý Minh dùng cái cổ ngắn ngủn của mình ngó qua, nhìn thấy màn hình là ảnh hoa hồng được cắm trong bình hoa, hình như bối cảnh là ở phòng làm việc của Giang Hạo Phong, Lý Minh nghiên cứu vài giây nhưng cũng không biết được có gì hiếm lạ, vì vậy nên hỏi: “Đây là cái gì?”

Cả buổi tối Giang thiếu gia đều chờ những lời này, anh vui vẻ trả lời: “Hoa vợ tôi tặng.”

“...”

Ông chủ Lâm rất biết nịnh hót: “Đúng rồi, mấy hôm trước là sinh nhật cậu, Tiểu Thẩm thật có lòng.”

Giang thiếu gia gật đầu, vậy mà trong mắt và vẻ mặt còn có chút khoe khoang.

“Quà sinh nhật? Hoa hồng thôi mà, có gì mà hiếm lạ chứ?”

Mục đích của Giang thiếu gia đã thành công cho nên lập tức tắt màn hình, trong lòng anh rất vui nên không phản bác Lý Minh: *Hoa hồng không có gì mới lạ, nhưng nó tượng trưng cho tình yêu.*

31. Chương 31

Thẩm Thư Kiệt trở lại đoàn phim quay cho xong những đoạn của mình, sau hôm đó Tôn Hành Mạo còn hẹn với cậu để diễn bộ phim tiếp theo: “Cuối năm sau, là phim cổ trang, cậu cũng có kinh nghiệm rồi, vai diễn cũng không quá nặng, nhưng mà tôi cảm thấy rất phù hợp với cậu, cậu xem có thể để trống được không?”

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ: “Có thể, ngài nói cho tôi biết thời gian đi, đến lúc đó tôi không nhận việc là được rồi.”

“Cậu có thể tự chọn thời gian hả? Không cần thương lượng với người đại diện sao?”

“Không cần, chỉ cần Tôn Đạo nguyện ý dẫn dắt thì anh Vương cũng sẽ đồng ý.”

Tôn Đạo cảm thấy rất mới lạ: “Tôi rất ít khi thấy trường hợp như cậu, công ty của cậu phát triển theo hướng nào? Bộ phim của Mục Kiến Xuyên được mọi người ủng hộ, thật ra cậu có thể thừa thắng xông lên, tôi còn không tin là cậu sẽ nhận bộ phim này nữa, với sức hút từ mùa hè đó, chắc chắn là có rất nhiều người mời cậu đóng vai nam chính đúng không?”

Thẩm Thư Kiệt cười trả lời: “Sức hút chỉ là nhất thời, cho dù diễn nam chính cũng không có diễn xuất của nam chính, tôi còn kém rất nhiều.”

Tôn Đạo vỗ vai Thẩm Thư Kiệt: “Khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng mà đừng coi nhẹ mình, cậu gia nhập hai năm rồi đúng không?”

“Dạ.”

“Đường còn dài, cứ chậm rãi mà đi.”

“Cảm ơn Tôn Đạo.”

Thẩm Thư Kiệt xuống máy bay nhưng không về nhà mà đến công ty chờ Giang Hạo Phong tan làm.

Giang thiếu gia nhận được điện thoại khi đang chuẩn bị họp, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, rất muốn hủy bỏ cuộc họp này. Cấp dưới nơm nớp lo sợ mà báo cáo, còn chưa nói xong một đoạn mà Giang Hạo Phong đã cau mày nhìn đồng hồ ba lần, hẳn cứ tưởng mình làm lãng phí thời gian, vì vậy cố gắng giản lược một ít, kết quả Giang Hạo Phong lại càng nhíu mày nhiều hơn, hẳn lau mồ hôi ở thái dương nói: “Giang... Giang tổng, còn gì nữa không?”

Giọng nói lạnh lùng của Giang thiếu gia vang lên: “Chưa đủ toàn diện, cậu còn một cơ hội, không nên lãng phí thời gian của mọi người.”

“Dạ dạ.”

Hội nghị chấm dứt, Giang Hạo Phong vội vã chạy tới văn phòng, lúc đầu định đẩy cửa đi vào nhưng lại buông ra, đợi vài giây cho hô hấp ổn định mới đi vào. Khi cửa vừa mới mở ra, Giang Hạo Phong lập tức bị ai đó nhào vào lòng, Thẩm Thư Kiệt hôn lên miệng anh, hưng phấn chia sẻ: “Giang Hạo Phong, vừa rồi em đi trên đường bị người ta nhận ra!”

Giang thiếu gia đóng cửa lại, nói nghiêm túc: “Không có gì kỳ lạ.”

Thẩm Thư Kiệt cười tít mắt, đột nhiên nghĩ đến: “Giang Hạo Phong anh có xem phim em đóng trên TV không?”

Giang thiếu gia lạnh lùng trả lời: “Anh chưa bao giờ xem TV.”

Còn hai giờ nữa mới tan làm, Thẩm Thư Kiệt ngồi trên sofa lướt Weibo giết thời gian, cho đến khi Giang Hạo Phong đứng lên mới ngẩng đầu nói: “Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn được không?”

Giang Hạo Phong cài cúc áo rồi cầm áo khoác mặc lên người: “Có thể.”

Cậu đã hỏi Hồ Sơn mấy nhà hàng ăn ngon mà nổi tiếng rồi, kéo hành lý đi ra ngoài với Giang Hạo Phong, dò hỏi: “Ăn đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây?”

“Tuỳ em.”

“Đồ ăn Trung Quốc ngon lắm, anh muốn ăn món gì?”

“Gì cũng được.”

“Bông cải xanh?”

Giang thiếu gia lập tức từ chối: “Không ăn.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của anh, lập tức cười cười giờ điện thoại trước mặt anh: “Nhà hàng này ăn ngon lắm, mùi vị thiên về ngọt hơn, có lẽ là anh sẽ thích.”

Nơi mà Hồ Sơn đề cử rất bí ẩn, hai người tìm một lúc lâu mới tìm được vị trí, Giang thiếu gia rất ít khi ăn cơm bên ngoài, Thẩm Thư Kiệt thì chỉ uống rượu với phía đạo diễn và sản xuất, cũng không có cơ hội ra ngoài ăn cơm.

Nói là nhà hàng đồ ăn Trung Quốc, thế nhưng tổng thể lại mang theo chút lãng mạn bí ẩn phương Tây, nhà hàng có các ngăn cách biệt, bên ngoài nhìn không có gì đặc biệt, đẩy cửa đi vào cũng không thấy quá nhiều vật trang trí, chỉ có những ngọn đèn được thiết kế mới lạ đặt trên bàn, ánh sáng làm cả phòng nhàn nhạt, u ám không rõ.

Giang thiếu gia đứng ngoài cửa nghiêm túc nhìn vài giây, Thẩm Thư Kiệt cười cười ghé sát vào bên tai anh chia sẻ bí mật: “Hồ Sơn nói nơi này là thánh địa hẹn hò.”

Lúc Thẩm Thư Kiệt đề nghị ăn cơm cũng không cảm thấy gì, ai biết sau khi ngồi xuống lại có chút khẩn trương. Cậu nhìn thoáng qua Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia mặc đơ cũng đang nhìn cậu, cậu cảm thấy hai người ngồi nhìn nhau như vậy có hơi ngốc, vì vậy chủ động rót rượu vang cho Giang Hạo Phong, chạm ly với anh, uống một ngụm nhỏ rồi ho nhẹ, đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào, im lặng vài giây rồi ngẩng đầu, giả vờ như nghiêng cứu ngọn đèn trên bàn.

Ở nhà có thể nói chuyện thoải mái với nhau, thế nhưng lúc này chữ nghĩa gì cũng chạy mất, Thẩm Thư Kiệt rất ít khi khẩn trương, lúc này đều rơi vào mắt Giang thiếu gia.

Anh nghĩ, có lẽ là Thẩm Thư Kiệt thích anh rồi, không phải thứ tình cảm mang ơn gì đó, chỉ là thích đơn thuần mà thôi.

Ăn xong cơm chiều rồi im lặng về nhà, cho đến khi nằm trên giường, người nào đó mới chậm rãi chui vào lòng anh, lén lút nói cho anh biết: “Giang Hạo Phong, hôm nay lúc ăn cơm, em có hơi khẩn trương.”

Giang thiếu gia ôm người vào trong ngực, cảm cạ lên mái tóc mềm mại của cậu, qua thật lâu, mới nghe thấy người nọ nhỏ giọng hỏi: “Giang Hạo Phong, có phải là em thích anh hơn rồi không?”

Về nhà nghỉ chưa được hai ngày thì nhận được điện thoại của Vương Bằng, thông báo cho cậu biết là ngày mốt sẽ theo đoàn phim, nhưng không biết lúc nào mới khởi quay, công việc của Thẩm Thư Kiệt lập tức trở nên bận rộn, một năm nay, cậu không ở nhà được lâu lắm.

Giang thiếu gia vừa mới tan làm đã nhận được tin tức, vẻ mặt đơ vẫn như trước không có chút phản ứng dư thừa nào. Cho đến đêm khuya, Giang thiếu gia không về phòng nghỉ ngơi, cậu mới cảm thấy có chút không thích hợp. Thẩm Thư Kiệt mặc áo ngủ gỗ cửa phòng làm việc, phát hiện Giang Hạo Phong vẫn đang làm việc.

Cậu nhẹ giọng hỏi: “Còn chưa ngủ sao?”

Giang Hạo Phong xoa ấn đường, dọn dẹp văn kiện: “Ừ.”

Vài phút sau, trên bàn có một ly nước, đối diện cũng có một người ngồi xuống.

Giang thiếu gia ngẩng đầu lên nhìn cậu, cau mày nói nghiêm túc: “Em đi ngủ.”

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm nằm sắp lên bàn: “Ngày mốt phải theo đoàn phim rồi, muốn nhìn anh nhiều một chút.”

Bàn tay đang mở văn kiện tạm dừng một chút, không lên tiếng nữa, kim đồng hồ tí tách chạy hai vòng, công việc của Giang thiếu gia vẫn chưa xong, Thẩm Thư Kiệt cứ nằm trên bàn nhìn anh như thế, im lặng không nói tiếng nào. Đồng hồ chỉ đến ba giờ, cuối cùng thì Giang Hạo Phong cũng xử lý xong công việc trong tay, khi ngẩng đầu lên thì người đối diện đã mơ màng sắp ngủ, anh buông văn kiện bế cậu lên, Thẩm Thư Kiệt vẫn chưa ngủ say, cậu chủ động ôm cổ anh hỏi mơ màng: “Bạn xong rồi?”

“Ừ.”

“Anh làm việc khuya như vậy, là vì muốn nghỉ ngơi vào ngày mai sao?”

Cánh tay Giang thiếu gia đang ôm Thẩm Thư Kiệt căng cứng, cứng rắn phản bác: “Anh đã quyết định nghỉ ngơi từ lâu rồi.”

“Phải không?”

“Phải.”

“Gạt người, ngày mai không phải là cuối tuần.”

“Anh là ông chủ, muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ.”

Thẩm Thư Kiệt cười ha ha ôm cổ anh cọt cọt: “Anh không nỡ để em đi sao?”

“Không có.”

“Anh không nói em cũng biết.”

“Ngày mai chúng ta làm gì đây? Em nướng bánh ngọt cho anh được không?”

“Tùy em.”

32. Chương 32

Công việc của Thẩm Thư Kiệt đã đi vào quỹ đạo, Vương Bằng biết cậu muốn rèn luyện diễn xuất cho nên nhận cho cậu không ít kịch bản, cậu không hề làm cho có lệ, nếu gặp vai diễn thích hợp thì sẽ nhận để rèn luyện thêm, điều này làm cho bảy tám tháng trong năm đều ở trong đoàn phim.

Lúc đầu Giang Hạo Phong không có gì thay đổi, dần dần, Thẩm Thư Kiệt phát hiện mỗi lần cậu rời đi, Giang thiếu gia đều treo lên vẻ mặt mất hứng.

Tuy đã cố gắng che giấu nhưng cậu vẫn nhìn ra được.

Lần lượt giải quyết những bộ phim mà Vương Bằng sắp xếp, còn có bộ phim cổ trang của Tôn Hành Mạo, cậu quyết định quay xong bộ này thì tạm thời không nhận việc nữa, ở nhà với Giang Hạo Phong. Nhưng mà nói là ở nhà với Giang Hạo Phong thì cũng không đúng toàn bộ, dù sao thì có khi cậu cũng rất nhớ Giang Hạo Phong.

Bộ phim này là bộ phim đầu tư nhất của Tôn Hành Mạo, nam chính nữ chính đều là ảnh đế và ảnh hậu, tuy Thẩm Thư Kiệt không nổi tiếng nhưng đang dần có tiếng tăm, bởi vì bộ phim cổ trang đầu tiên thành công mà bộ này cũng rất được chờ mong.

Nhiếp ảnh chụp ảnh cậu ở trên giường, căn phòng u ám chật chội, chỉ có một song cửa nhỏ có thể cho ánh sáng đi vào, tia sáng bên ngoài chiếu vào người cậu, cũng chiếu lên gương mặt tái nhợt trong suốt.

“Tấm này cũng được, cậu xem rồi đăng Weibo tuyên truyền đi.”

“Được, cảm ơn.”

Cậu nhìn ảnh chụp, dựa theo yêu cầu của đoàn phim mà đăng lên Weibo, tiện tay gõ hai chữ.

Thẩm Thư Kiệt: giường diễn.

Thẩm Thư Kiệt chưa kịp buông điện thoại thì đã có thông báo bình luận, cậu tiện tay mở ra xem, lập tức cười ra tiếng.

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Nhân vật của công chúng, chú ý dùng từ.

“A a a a a Thư Thư!!! Thư công tử!!!”

“A a a a Thư Thư!!! Phim mới!! Thư Thư mặc đồ cổ trang đẹp quá!!! Tuy sô pha đã bị vợ nhỏ cướp nhưng tui tuyệt đối sẽ không khen ngợi đâu!!”

“Vợ nhỏ lại mất hứng rồi! Tuy rằng vợ nhỏ nói đúng, nhưng mà tui cũng sẽ không khen ngợi đâu!”

“Thư Thư có nói sai đâu, đây không phải là giường diễn à? Liếm mặt Thư Thư!!! Thật đẹp!!!!”

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Cô quản Thư Thư nói gì trên Weibo của mình à, quần rộng như vậy à!”

“Tuy rằng Thư Thư đúng là nhân vật của công chúng, nhưng mà cô không nhìn ra là Thư Thư đang giỡn sao?”

“Không thích thì đừng xem! Loại người hay dạy dỗ như cô đúng là đáng ghét mà!”

Thẩm Thư Kiệt nhìn bình luận trong Weibo rồi gửi ảnh cho Giang Hạo Phong: “Đẹp không?”

Một lát sau có tin nhắn trả lời: “Ừ.”

“Anh đoán xem lần này em diễn nhân vật thể nào?”

“Cổ trang.”

“Ông chủ Giang thật là thông minh, vừa nhìn đã biết.”

“ ... ”

“Vào giới lâu rồi, cũng diễn không ít vai, thật ra thỉnh thoảng em cũng muốn khiêu chiến một chút.”

“Khiêu chiến gì?”

“Ví dụ như, trước tiên cứ thử giường diễn bốn mươi phút thì thể nào?”

“Không thể.”

“Cùng với anh.”

“Tuỳ em.”

Vừa mới buông di động thì đã bị Tôn Hành Mạo kêu qua, Tôn Đạo thấy không có người ngoài thì lập tức

đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Thẩm, tạm thời cho cậu thêm cảnh diễn, tuy rằng đối với cậu sẽ có chút khó khăn, nhưng mà đã có Trần Dật dẫn dắt, cậu đừng sợ.”

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy đột ngột: “Thêm một cảnh? Ngài nói rõ đi.”

Bộ phim này chủ yếu nói về thời kỳ phồn thịnh và suy bại của gia tộc lớn, cha của nam chính dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, xây dựng thời đại hưng thịnh của mình, lại bởi vì gia tộc đấu đá mà dần dần suy bại, Thẩm Thư Kiệt diễn vai Lục công tử, là một vai không quan trọng, nhưng lại không thể thiếu được, lúc trước Lục công tử ốm yếu vô dụng, không có năng lực tranh giành gia sản cũng không thể giúp đỡ được cho ai, may mắn duy nhất chính là cậu là đệ đệ của nam chính, bởi vì có ánh sáng của nam chính bao phủ mà Lục công tử cũng sống đến tập cuối, đoạn cần thêm là đoạn của nữ chính, nữ chính bị kẻ thù của nam chính bắt đi, nam chính nửa đường chặn lại, anh hùng cứu mỹ nhân, đoạn này là bước ngoặt tình cảm của nam chính và nữ chính, cũng được xem là một trong những cảnh quan trọng trong phim.

Thẩm Thư Kiệt nghe đạo diễn nói xong cũng không biết nên phản ứng gì, bây giờ vai phụ nào cũng có thể tùy tiện bắt lấy kịch bản của nữ chính sao?

Đạo diễn nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thư Kiệt thì liền biết cậu hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Lúc trước Lộ Hân bị thương, cho nên có rất nhiều động tác không làm được, chuyện này cậu cũng biết mà, lịch trình của Lộ Hân lại dày đặc, chúng ta đều không chờ được, đổi thành đệ đệ của nam chính cũng rất hợp lý, cảnh này có mấy đoạn cần tự phải làm, nhưng mà khó khăn nhất là phải đối diễn với Trần Dật, đối với cậu mà nói cũng là khiêu chiến, động tác nguy hiểm chúng ta có thể dùng thế thân, cho nên cậu chỉ cần học lời thoại là được.”

Lúc nói chuyện thì nam chính đi đến, hần gật đầu với Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt vội vàng cúi đầu: “Anh Dật.”

Trần Dật cười cười: “Ngồi đi Tiểu Thẩm, chúng ta đối diễn trước.”

Diễn xuất của Trần Dật đã được công nhận, Thẩm Thư Kiệt cũng đã xem hần diễn, thầy giáo thường xuyên dùng Trần Dật làm ví dụ, lần này có thể hợp tác với Trần Dật chính là cơ hội học tập tốt. Hai người đối diễn mấy lần, Trần Dật mới vỗ vai Thẩm Thư Kiệt nói: “Được rồi, buổi tối nhớ học lời kịch, ngày mai tranh thủ thử một lần rồi qua luôn.”

Buổi quay phim ngày hôm sau cũng được xem là thuận lợi, Trần Dật đúng là lợi hại, nhờ hần dẫn dắt mà Thẩm Thư Kiệt đã dung nhập được vào vai diễn, mấy điểm mà cậu cảm thấy khó khăn cũng đã vượt qua, thế nhưng ở nơi không ngờ tới nhất lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cảnh cưỡi ngựa chỉ cần ngồi yên trên lưng ngựa, nói vài câu thoại là được rồi, kết quả không biết vì sao mà con ngựa bị kích thích, đột nhiên điên cuồng chạy đi, hai tay Thẩm Thư Kiệt bị trói, không thể kéo nó dừng lại cho nên lập tức ngã xuống, may mà nơi quay phim là trên một mảng cát, té cũng không bị thương nghiêm trọng cho lắm.

Trong miệng Thẩm Thư Kiệt toàn là cát được mọi người kéo lên, đạo diễn thấy cậu ngã xuống thì đổ mồ

hôi đầy đặn: “Sao rồi Tiểu Thẩm? Có bị thương không?”

Cánh tay và đùi Thẩm Thư Kiệt bị trầy da một ít, cậu uống nước mà nhân viên đưa qua để súc miệng, sau đó cười lắc đầu với đạo diễn đang lo lắng: “May mà ở đây là sa mạc, không sao đâu.”

Đạo diễn thấy cậu còn sức cười thì búng đầu cậu: “Còn cười, ngã không nhẹ đâu.”

Thẩm Thư Kiệt nghe rằng trợn mắt đứng lên: “Không sao, trầy da mà thôi.”

Đạo diễn thấy cậu cũng nổi tiếng, cho nên lúc quay phim cũng có fan đến xem, trùng hợp là hôm nay lại có mấy người đến, từ lúc cậu ngã xuống liền được chụp lại, lập tức gửi lên Weibo để mọi người cùng biết.

Trở lại phòng xử lý vết thương, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, toàn thân cậu đều đau, nằm trên giường đột nhiên muốn nghe giọng của Giang Hạo Phong, Thẩm Thư Kiệt lấy di động gọi hai lần nhưng đều không được, cậu nhìn đồng hồ, có lẽ là đang bận.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, hình như chỉ cần cậu xảy ra chuyện gì, người đầu tiên cậu nghĩ đến đều là Giang Hạo Phong, trước kia cuộc sống của cậu cũng không thuận lợi, khi cha mẹ mất thì cậu chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, bà con của cậu không tệ, cũng định chăm sóc cậu nhưng cậu không muốn làm phiền người khác, cho nên nhẹ nhàng từ chối.

Cuộc sống đơn độc cũng không có gì không tốt, nhiều năm như vậy, cậu rất mạnh mẽ, không sợ mọi người dị nghị, hiểu rõ quy tắc sinh tồn, cũng không phải loại người yếu đuối để bị ức hiếp, cũng không vì cuộc sống quá bức bách mà đi làm việc trái pháp luật, cậu không có cha mẹ thương yêu, không thể bởi vì công việc quá mệt mỏi mà làm nũng với cha mẹ nói mình không muốn làm nữa, cũng không thể bởi vì bị người khác sỉ nhục mà khóc lóc để cha mẹ dỗ dành.

Có đôi khi cậu cũng cảm thấy rất tủi thân, nhưng mà tủi thân thì làm được gì? Mỗi người đều có mệnh, không phải than thở với người khác vài câu là có thể giúp cuộc sống của mình tốt hơn, nhiều năm như vậy, cậu tìm cách học tập, cũng học thành thạo một cái nghề, cũng làm đủ chuẩn bị cho cuộc sống sau này, cậu cho rằng mình đã có năng lực chống đỡ cuộc sống của mình.

Nhưng mà cuộc sống khó tránh khỏi sẽ có việc ngoài ý muốn xảy ra, cho dù bạn không muốn, nó cũng sẽ xuất hiện và làm bạn không vui, nhưng cậu không ngờ là mình sẽ gặp phải thất bại đó, lại càng không ngờ, vì vậy mà gả cho Giang Hạo Phong.

Nếu không có Giang Hạo Phong, cậu vẫn sẽ cảm thấy lần này té ngã cũng chỉ là chuyện nhỏ, không đau lắm, nhưng mà một khi đã có người bên cạnh, có chỗ dựa vào, nội tâm kiên cường thế nào cũng sẽ trở nên yếu ớt.

Cậu nhớ đến dáng vẻ không được tự nhiên của Giang thiếu gia, đột nhiên cảm thấy không còn đau như vậy nữa, cậu nhắm mắt mơ màng ngủ mất, trong mơ, cậu biến thành một đứa nhỏ nghịch ngợm, trước mặt là một đứa nhỏ mặt đơ rất giống Giang Hạo Phong, đứa nhỏ đó đang cầm hộp quà, có chút không được tự

nhien nói: “Lúc trước tôi đối xử với bạn không tốt, đây là quà bồi thường.”

Cậu kinh ngạc nhận lấy, có chút không thể tin được: “Tặng cho tôi sao?”

“Đúng vậy, đây là khảo nghiệm mà tôi dành cho bạn, không phải cuộc sống của ai cũng có thể bình an trải qua, may mà cậu không sống quá nát, cho nên đây là phần thưởng, tôi tặng nó cho bạn.”

“Là cái gì?”

“Cậu mở ra là biết.” Nói xong thì cảnh trong mơ chỉ còn cậu và cái hộp quà kia.

Thẩm Thư Kiệt vừa vui vẻ vừa kích động, vừa định mở ra thì cảm thấy những vết trầy trên thân thể ngứa ngáy, giống như là có ai đó đang nhẹ nhàng thổi vào nó.

Cậu vẫn còn chìm đắm trong mơ, mở mắt: “Đúng là nằm mơ mà.”

“Không phải nằm mơ.”

“Hả?”

“Anh nói em không có nằm mơ.”

Cậu nghe thấy giọng nói quen thuộc, vài giây sau mới hoàn toàn tỉnh táo: “Giang Hạo Phong!” Sau đó chịu đựng đau đớn mà ngồi dậy: “Sao anh lại đến đây?!”

Giang thiếu gia cau mày khẩn trương nhìn chân cậu, thấy cậu không bị thương quá nặng mới nói: “Xem em diễn.”

Thẩm Thư Kiệt vui vẻ cọ đến cạnh anh, ôm cổ anh: “Biết em té bị thương nên cố ý đến thăm em sao? Lý tổng nói cho anh biết hả? Lúc nào thì tin tức trong công ty em lại linh hoạt như vậy?”

Giang Hạo Phong không trả lời mấy vấn đề liên tiếp của cậu, mà nghiêm túc mở tay cậu, để cậu ngồi thẳng: “Thẩm Thư Kiệt.”

“Có!”

“Nghiêm túc một chút.”

“Dạ!”

Giang Hạo Phong nhìn thấy nụ cười trên mặt cậu, nói nghiêm túc: “Trước khi kết hôn chúng ta đã nói, nếu anh có yêu cầu gì thì có thể nói với em.”

“Đúng.”

“Lúc trước anh chưa từng yêu cầu gì với em, nhưng mà lần này anh muốn đưa ra một yêu cầu.”

“Anh không có thương lượng với em, mà hy vọng em phải làm được.”

Thẩm Thư Kiệt lẳng lặng nhìn anh, không nói gì.

Giang thiếu gia thở dài: “Nếu em không thể tránh được nguy hiểm, vậy thì anh hy vọng người đầu tiên em gọi là anh, biết không?”

Thẩm Thư Kiệt chớp mắt suy nghĩ rồi gật đầu: “Đã biết.”

Giang Hạo Phong không thể che giấu đau lòng trong mắt, anh nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, giọng nói ôn nhu hỏi: “Có đau không?”

Thẩm Thư Kiệt nằm trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Có chút.”

“Chỉ một chút?”

“Nhiều hơn một chút.”

Giang Hạo Phong xoa tóc cậu, giọng nói trầm thấp mê hoặc: “Nếu đau thì nói với anh, ở trước mặt anh không cần phải chịu đựng.”

Thẩm Thư Kiệt ôm chặt thắt lưng anh, không biết vì sao lại cảm thấy rất tủi thân: “Giang Hạo Phong... Em đau muốn chết.”

33. Chương 33

Lý Minh và Tôn Hành Mạo đang uống trà, Lý Minh bưng tách trà đứng trước cửa sổ, sau đó nói với Tôn Đạo: “Mấy năm nay Tôn Đạo quá lợi hại, mấy bộ phim trước đều được đánh giá cao, sau này nhớ dẫn dắt

người mới của công ty tôi đó, để cho bọn họ cũng có được may mắn nổi tiếng nhờ phim của ngài.”

“Lý tổng nói quá rồi, hôm nay ngày đến đây làm tôi giật cả mình.” Tạm dừng một chút lại hỏi: “Cái người tới cùng ngài là Giang thiếu gia sao?”

“Đúng vậy.”

“Hả?” Vẻ mặt Tôn Đạo khiếp sợ: “Hắn và Tiểu Thẩm là?”

“Ừ.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Tôn Đạo ra vẻ hiểu rõ: “Giới giải trí đúng là không tìm được mấy người sạch sẽ mà, ngay cả Tiểu Thẩm tính tình tốt biết cố gắng như vậy mà cũng bị bao dưỡng, đúng là không ngờ.”

Ngụm trà Lý tổng vừa mới uống suýt nữa thì phụt ra ngoài: “Nghĩ cái gì vậy, người ta chính là vợ chồng thật sự.”

“Gi???”

Lý tổng đặt tách trà lên bàn: “Thật ra chuyện này tôi cũng không rõ, không phải chuyện quan trọng nên không bị truyền ra ngoài, công ty tôi vừa mới mở hội nghị xong thì Giang thiếu gia đã điện cho tôi rít gào, nói vợ hắn bị tai nạn trong đoàn phim, lúc ấy tôi rất hoảng sợ, có thể làm cho Giang thiếu gia hung dữ như vậy thì phải nặng đến cỡ nào, cho nên tôi vội vàng chạy đến đây, còn đem bác sĩ theo, kết quả khi tới lại thấy Tiểu Thẩm ôm chăn ngủ ngon lành, bác sĩ kiểm tra rồi nói không sao hết, lại mở mị trở về.”

Gương mặt mập mạp của Tôn Đạo có chút co rút: “Này, rất ân ái.”

Lý tổng ngồi xuống rót trà cho mình: “Tuy tôi không phải loại tổng tài một ngày phải giải quyết trăm công nghìn việc nhưng cũng rất bận rộn, vậy mà ngày nào cũng bị hắn kéo đi tìm vợ, có lẽ là tôi phải hung hăng bắt chặt hắn một số tiền lớn thôi.”

Hôm sau Thẩm Thư Kiệt tỉnh lại thì cảm thấy cả người khỏe hơn rất nhiều, cậu nhắm mắt sờ sờ bên cạnh, ngón tay đụng phải thân thể Giang Hạo Phong, sau đó chậm rãi chui vào lòng anh: “Anh đang làm gì vậy?”

“Giảo quyết công việc.” Giang Hạo Phong tạm thời bỏ văn kiện sang bên cạnh: “Tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi, hôm nay anh phải về sao?”

“Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt đứng lên cử động cơ thể, tuy rằng vẫn còn đau nhưng mà không còn mãnh liệt như hôm qua nữa, Giang Hạo Phong thấy cậu không sao thì lén lút thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị ăn sáng rồi bỏ chạy lấy người.

Đúng lúc gặp được Lý Minh, Tôn Đạo và Trần Dật, Lý tổng đến hỏi tình hình của Thẩm Thư Kiệt, lại nói với Giang Hạo Phong: “Ăn sáng xong rồi mới đi à?”

“Ừ.”

Trần Dật đứng phía sau chủ động đi lên chào hỏi Giang Hạo Phong: “Giang thiếu.”

Giang Hạo Phong nhìn hẩn, cảm thấy có hơi quen mắt.

Trần Dật thấy Giang Hạo Phong không có ý muốn nói chuyện thì không nói thêm, quay đầu hỏi han Thẩm Thư Kiệt.

Thẩm Thư Kiệt có hơi kính trọng Trần Dật, thấy hẩn hỏi thì vội vàng lắc đầu: “Không sao đâu anh Dật, em sẽ không làm chậm trễ tiến độ đâu.”

Trần Dật vỗ vai cậu: “Nghỉ ngơi quan trọng hơn.”

Nếu đã gặp thì Thẩm Thư Kiệt liền mời ba người ăn cơm, ngoại trừ Giang Hạo Phong, những người còn lại đều ở trong giới giải trí cho nên đề tài rất nhiều, bữa ăn không hề nhạt nhẽo, Thẩm Thư Kiệt ôm tâm tình học tập mà hỏi bài Trần Dật, sau khi ăn cơm xong, Trần Dật thấy cậu ham học hỏi thì cũng muốn chỉ dạy thêm: “Buổi tối có rảnh thì tôi với cậu tâm sự, thật ra diễn xuất không khó, chỉ là cậu chưa tìm được hướng đi đúng mà thôi.”

Thẩm Thư Kiệt nói cảm ơn.

Sau khi ăn xong, ba người rời đi, Thẩm Thư Kiệt muốn kéo Giang Hạo Phong đi cùng nhưng Giang thiếu gia lại ngồi yên.

Thẩm Thư Kiệt thấy vẻ mặt anh mất hứng thì đột nhiên nhớ đến lúc ăn cơm người này không nói lời nào, bình thường anh cũng nói rất ít nhưng hôm nay cậu đã lạnh nhạt Giang thiếu gia, cậu kéo tay Giang thiếu gia lấy lòng, muốn dỗ dành anh, kết quả Giang thiếu gia lại lạnh lùng nhìn cậu: “Anh đi đây.”

Sau đó đứng dậy định đi.

Thẩm Thư Kiệt hiểu tính tình của anh, vội vàng chạy theo nắm tay anh kéo đến một góc, vẻ mặt Giang thiếu gia vẫn lạnh lùng như trước, Thẩm Thư Kiệt ôm anh cười: “Anh giận à?”

“Không có.”

“Vậy là ghen tị rồi.”

Giang thiếu gia mặt đơ phản bác: “Không có.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của anh thì cười ha ha, sau đó ôm mặt anh hôn cái chốc: “Em sai rồi, anh không giận được không?”

Giang thiếu gia vẫn đứng yên, hừ lạnh: “Buổi tối không cần diện cho anh.”

“Vì sao?”

“Chẳng phải em muốn tâm sự với Trần Dật sao?”

Thẩm Thư Kiệt bị dáng vẻ ghen tuông nghiêm túc của anh chọc cho ngứa ngáy, cậu ôm mặt Giang thiếu gia, đẩy hàm răng đang cắn chặt của anh, bắt đầu hôn sâu.

“Trò chuyện ban ngày thôi, em cam đoan.”

Giang Hạo Phong đi rồi, Tôn Đạo kêu cậu tiếp tục nghỉ ngơi, không biết thân phận thì còn tốt, sau khi biết rõ thân phận, thái độ của Tôn Đạo lập tức có chút cảm giác kính cẩn, Thẩm Thư Kiệt bị ông làm cho dở khóc dở cười, trò chuyện rất lâu mới khôi phục lại thái độ giống như lúc trước.

Trở lại phòng nghỉ ngơi đến giữa trưa, điện thoại phòng đột nhiên vang lên, cậu tưởng là phục vụ phòng, sau khi bắt máy mới biết là Trần Dật hẹn ăn cơm. Trần Dật không hề kiêu ngạo cho nên cậu có thể nói chuyện với hắn ở rất nhiều chủ đề.

Cho đến cuối bữa ăn, hắn đột nhiên nói: “Giang thiếu gia rất thương cậu.”

Bàn tay cầm đũa của Thẩm Thư Kiệt thoáng dừng lại: “Ừ.”

“Hắn vẫn chưa dẫn cậu đến nhà cũ sao?”

Thẩm Thư Kiệt nghi ngờ nhìn hắn: “Anh Dật, anh?”

Trần Dật cười trả lời: “Quản gia nhà cũ Giang gia họ Trần, là cha của tôi.” Nói xong liền thấy vẻ mặt đề phòng của Thẩm Thư Kiệt, hắn vội vàng xoa tay: “Đừng lo, tôi không có ý xấu.”

“Tôi nhận bộ phim này cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, có lẽ là Giang thiếu gia không nhớ rõ tôi, nếu không thì tôi đã bị hắn tìm cách đuổi đi rồi.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn Trần Dật chứ không nói gì.

Đột nhiên Trần Dật cảm thấy mình biến thành nhân vật phản diện mất rồi, hắn chỉ có thể giải thích: “Cậu không cần đề phòng tôi, Giang thiếu gia bảo vệ cậu rất kỹ, tôi không dám, cũng sẽ không làm gì cậu, huống chi cha tôi còn làm quản gia ở Giang gia vài chục năm, nếu phải phân rõ thân phận thì cậu là chủ của tôi.”

Thẩm Thư Kiệt quan sát vẻ mặt và động tác của Trần Dật, xác định hắn không có ác ý mới nói: “Anh Dật, anh đừng nói như vậy.”

“Ha ha, tôi thích nói giỡn mà, tôi và mẹ không có cống hiến gì cho Giang gia, thế nhưng cũng giống như ba ba cổ hủ xem mình là người làm, những người ở thế hệ đó rất xem trọng trên dưới, nhưng mà tôi không ngờ lại trùng hợp như vậy, còn gặp Giang thiếu gia ở đây, nói thật, tôi rất sợ, lúc Giang thiếu gia kết hôn chỉ thông báo cho mọi người trong nhà cũ biết, cho nên ai cũng biết đến sự tồn tại của một người như cậu, nhưng chưa ai nhìn thấy.”

Thẩm Thư Kiệt lẳng lặng lắng nghe, vẫn không nói gì như trước.

“Thật ra tôi có thể hiểu được cách làm của Giang thiếu gia, khi hắn và cậu kết hôn, tuy rằng đã quản lý Giang gia nhưng vẫn còn nhiều chú bác như vậy, nếu để lộ cậu ra, chắc chắn là sẽ đem đến rất nhiều phiền phức và nguy hiểm, nhưng mà bây giờ thì không sao rồi, ba tôi nói đạo trước lão tiên sinh đã không còn kiên trì nữa rồi.”

Thẩm Thư Kiệt nghe Trần Dật nói như thế thì ngày càng cảm thấy khó hiểu, cậu im lặng một lát rồi hỏi: “Anh Dật, em muốn biết, Giang Hạo Phong tiếp quản Giang gia lúc nào?”

“Hả? Ít nhất cũng được năm năm rồi, Giang thiếu gia rất lợi hại, sau khi về nước không lâu thì liền sửa trị mấy chú mấy bác cho dễ bảo, lão tiên sinh còn tưởng rằng Giang thiếu gia không muốn tiếp quản sự nghiệp, nhưng mà không biết sao lại như vậy, lại đột nhiên muốn tranh giành quyền lực.”

Năm năm.

Nhưng bọn họ kết hôn, mới hơn ba năm mà thôi.

Vậy nội dung của hợp đồng kia...

“Anh... Anh Dật, người nhà của Giang Hạo Phong, có phải đều phản đối việc kết hôn của bọn em không?”

“Đương nhiên sẽ phản đối rồi, sự nghiệp của Giang gia lớn như vậy, đều phải để cho con cháu sau này,

nhưng mà bây giờ phản đối cũng không được rồi, Giang thiếu gia nắm hết quyền lực, không ai dám nói không.”

“Nói đến việc này, Giang thiếu gia đúng là lằng mằng mà. Hắn làm nhiều chuyện như vậy, có phải bởi vì muốn kết...”

“Anh Dật!” Thẩm Thư Kiệt đứng bật dậy, vẻ mặt không dám tin: “Xin lỗi anh Dật, em có việc, không thể nói chuyện với anh được, xin lỗi.”

Nói xong liền vội vàng rời đi, đầu óc cậu hơi loạn, không biết vì sao những lời Trần Dật nói lại không giống với những gì mà cậu biết.

Cậu cố gắng nhớ lại những lời Giang Hạo Phong nói trước khi kết hôn, cảm thấy hình như thời gian sai lệch mất rồi.

“Tôi có chuyện khó khăn, cần cậu giúp đỡ.”

“Tranh đấu gia đình, cậu kết hôn với tôi, có thể giúp tôi ngăn chặn một ít phiền phức không cần thiết.”

“Cậu không cần làm gì hết, chỉ cần kết hôn với tôi là được rồi.”

“Năm năm thôi, chờ tôi nắm quyền, cậu có thể rời đi.”

“Không phức tạp như vậy đâu, chỉ là tôi cứu cậu, cậu giúp đỡ tôi, đơn giản vậy thôi.”

Cậu không dám nghĩ nữa, cậu vẫn cho rằng khi bọn họ kết hôn, Giang Hạo Phong mới bắt đầu tranh đấu gia đình mà anh nói, nhưng Trần Dật lại nói như thế, cũng là bác bỏ tất cả những điều mà Giang Hạo Phong từng nói. Nhưng mà không đúng, Giang Hạo Phong không thể biết trước, anh cũng không thể biết cậu sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không có lần đó thì hai người không thể kết hôn, vậy những lời mà Trần Dật nói cũng không được thành lập. Cậu biết Giang Hạo Phong thích mình, cho dù Giang thiếu gia vẫn luôn che giấu và chưa từng thổ lộ, nhưng cậu có thể biết được qua ánh mắt và sự quan tâm của anh, cậu cứ nghĩ bọn họ kết hôn rồi mới có tình cảm với nhau, nhưng nếu giống như Trần Dật nói...

Cậu không dám tự mình đa tình đến thế.

Cậu muốn điện hỏi Giang Hạo Phong, thế nhưng mới vừa đi tới khách sạn thì đã thấy Giang thiếu gia đứng trước cửa phòng chờ cậu.

Cậu kinh ngạc, vội vàng đi đến trước mặt Giang Hạo Phong: “Sao anh trở lại rồi?”

Hình như Giang thiếu gia có hơi khấn trương, anh nắm chặt tay, mày nhú thành hình chữ , sau đó ôm Thẩm Thư Kiệt vào lòng: “Trần Dật.”

Thẩm Thư Kiệt cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cậu nuốt hết lời muốn hỏi xuống bụng, nhếch môi cười hỏi: “Trần Dật làm sao?”

“Hắn, có nói gì với em không?”

“Không có.” Vừa dứt lời liền cảm thấy thân thể đối phương thả lỏng, Thẩm Thư Kiệt vuốt lưng anh hỏi: “Anh Dật phải nói gì cho em biết sao?”

Cả buổi sáng Giang thiếu gia bị ghen tuông chiếm hết đầu óc, thế nhưng lúc đến sân bay lại nhớ đến việc vì sao anh lại cảm thấy Trần Dật có chút quen mắt. Cha Trần Dật là quản gia của nhà cũ, bây giờ Trần Dật đã biết Thẩm Thư Kiệt là ai, có lẽ hắn sẽ nói vài chuyện của Giang gia cho Thẩm Thư Kiệt nghe, tâm sự cũng không sao, nhưng Thẩm Thư Kiệt thông minh, nhất định sẽ để lộ chuyện anh muốn giấu, anh nhẹ nhàng thở ra, lạnh lùng nói: “Không có, hắn không phải người tốt, em cách xa hắn một chút.”

Thẩm Thư Kiệt cười tủm tỉm ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy anh nói cho em biết, hôm nay anh có phải ghen hay không?”

Giang thiếu gia nhún mày, rất không tình nguyện mà “Ừ”, thừa nhận ghen còn tốt hơn thừa nhận việc mình thâm mến nhiều năm, còn bịa lý do để kết hôn với cậu, đúng không?

34. Chương 34

Dựa theo kế hoạch lúc trước, quay xong bộ phim này Thẩm Thư Kiệt liền cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, trong lòng cậu có nghi ngờ, cậu muốn chậm rãi tìm kiếm đáp án.

Vương Bằng bận rộn dẫn dắt nghệ sĩ mới nên không thể quan tâm tới cậu nhiều, nhưng mà hắn vẫn nhắc nhở cậu phải thường xuyên đăng bài lên Weibo, tương tác với fan.

Thẩm Thư Kiệt khó có khi rảnh rỗi, ở nhà không có gì làm liền học diễn xuất, hoặc là cắt hoa với quản gia, hoặc là nấu cơm với dì Vương.

Thừa dịp cuối tuần Giang Hạo Phong nghỉ ngơi, sáng sớm Thẩm Thư Kiệt liền kéo anh vào phòng bếp, hai tay Giang thiếu gia ôm ngực, đứng trước tủ bát nhún mày: “Anh không biết.”

Thẩm Thư Kiệt tìm tạp dề cho anh, vừa đeo cho anh vừa nói: “Không biết thì học.”

Giang thiếu gia cúi đầu nhìn tạp dề trên người, chân mày nhíu đến nỗi sắp biến hình: “Đây là tạp dề của dì Vương.”

Thẩm Thư Kiệt nhin cười đeo tạp dề cho mình rồi cười tít mắt nói: “Không có dư mà.” Sau đó nghĩ: “Dạy anh làm bánh quy được không?”

Giang thiếu gia mặc tạp dề hoa xanh cả mặt: “Tuỳ em.”

Thẩm Thư Kiệt thấy anh không muốn thì nhéo mũi anh: “Bạn học Giang Hạo Phong, chủ yếu là thái độ, phải nghiêm túc học tập đó biết chưa?”

Sau đó chỉ những nguyên liệu đã chuẩn bị xong: “Bơ, trứng gà, đường cát, còn có bột mì, rất đơn giản, anh đập trứng vào chén trước đi.”

Giang thiếu gia mặt đơ cầm hai cái trứng gà đập bỏ vào chén, sau đó đứng im. Thẩm Thư Kiệt kiểm tra một lần, dùng thìa vớt bỏ vỏ trứng ra ngoài rồi đưa bơ mà cậu đã đun chảy cho anh: “Cái này phải khuấy đều.”

Giang thiếu gia nhận bơ, lấy thìa khuấy vài cái rồi nhìn xung quanh.

Thẩm Thư Kiệt nghiêng đầu nhìn anh: “Tìm gì đó?”

“Dụng cụ đánh trứng.”

Thẩm Thư Kiệt chấp tay sau lưng giả vờ giật mình: “Giang thiếu gia thật là lợi hại, vậy mà biết dụng cụ đánh trứng luôn.”

Giang Hạo Phong bỏ thìa xuống bàn: “Anh là đồ ngốc hả?”

“Đưa anh.”

“Không có ở chỗ em.”

“Vậy vì sau em lại chấp tay sau lưng?”

“Thật ra nếu khuấy bằng thìa thì sẽ ăn ngon hơn.”

“...”

Giang thiếu gia chớp mắt, tin là thật, sau đó cầm đũa tiếp tục khuấy đều.

Thẩm Thư Kiệt nhin cười, nhìn anh làm một lát mới quơ quơ dụng cụ đánh trứng trước mặt anh: “Gạt anh thôi, thật ra mùi vị cũng giống nhau, ha ha ha.”

Sau khi khuấy đều bột mì và trứng với bơ thì Thẩm Thư Kiệt lại lấy đường cát đưa cho Giang Hạo Phong: “Dựa theo khẩu vị của mình mà bỏ vào nhiều hay ít.”

Giang thiếu gia không có khái niệm đó, anh rất hào phóng đổ hơn nửa hộp đường vào, Thẩm Thư Kiệt vội vàng giải cứu, dùng thìa mức đường dư ra: “Anh đổ nhiều quá rồi, như vậy không ăn được.”

Giang thiếu gia nhú mày nói: “Anh cố ý.”

“ ... ”

Xử lý bột mì xong lại lấy hai cái túi nilong, Thẩm Thư Kiệt đưa cho Giang Hạo Phong một cái, nói cho anh nghe mấy điều chủ yếu: “Chúng ta đấu đi, nhìn xem trong vòng 10 phút ai làm được nhiều và đẹp nhất, thế nào?”

Giang thiếu gia chưa từng bị ai bắt nạt như thế, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm Thẩm Thư Kiệt, hỏi nghiêm túc: “Thầy Thẩm, thầy luôn bắt nạt học sinh như vậy sao?”

Thẩm Thư Kiệt lè lưỡi: “Đúng vậy.”

Mười phút sau, đĩa bàn của Giang thiếu gia chật ních một đồng thứ có hình dáng kỳ lạ, anh đứng thẳng dậy cau mày, rất không vừa lòng với tác phẩm của mình.

Thẩm Thư Kiệt quay đầu nhìn thoáng qua tác phẩm của anh, phê bình thẳng thắn: “Xấu quá đi.”

“ ... ”

“Nếu không thì em tặng cho anh.” Nói xong liền cầm đĩa bánh quy hình trái tim đầy mâm của mình, hỏi: “Muốn không?”

Hai mắt Giang thiếu gia sâu không thấy đáy: “Muốn cái gì?”

“Trái tim đó.”

“Của ai?”

“Em.”

Bánh quy màu vàng quay vòng vòng trong lò nướng 10 phút, “Đinh” một tiếng rồi mở ra, mùi vị ngọt ngào tràn ngập phòng bếp, Thẩm Thư Kiệt lấy hai cái bánh quy, cầm một cái đút cho Giang thiếu gia: “Ăn thử bánh mà anh làm đi.”

Giang thiếu gia nhìn lướt qua, từ chối: “Không ăn cái này.”

“Đồ của mình làm mà cũng ghét hả?”

“Sao không?”

Cam chịu.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh không ăn thì liền bỏ vào miệng mình thưởng thức, tuy rằng đáng vẻ không đẹp nhưng mùi vị lại ngọt ngào, vừa vào miệng liền tan chảy, cậu liếm mảnh vụn còn sót lại ở khoé miệng, nghiêm túc đánh giá: “Vẫn rất ngọt.”

Giang thiếu gia mặt đơ nhìn đôi môi mới được liếm qua, hầu kết lên xuống: “VẬY Ạ?”

“Anh ăn thử là biết.” Nói xong liền muốn lấy bánh quy cho Giang thiếu gia, nhưng mà còn chưa lấy được thì thân thể đã bị anh ôm đặt lên bệ bếp.

Một tay Giang thiếu gia giữ mặt cậu, trán dựa vào trán cậu, giọng nói khàn khàn: “Để anh nếm thử xem.”

Hơi thở tràn ngập mùi bánh quy, nước bọt ngọt ngào, đầu lưỡi triền miên quyến luyến, giống như muốn thật sự nhấm nháp cái bánh quy mà Thẩm Thư Kiệt vừa mới nuốt xuống, hai tay Thẩm Thư Kiệt đặt lên vai Giang Hạo Phong, cậu muốn thở, hôn sâu như thế làm cậu không cịn nổi.

Cậu rên rỉ rất nhỏ: “Đây là chỗ của dì Vương...”

Giang thiếu gia cởi tạp dề của mình ném sang bên cạnh: “Đều là của anh.” Sau đó kéo tạp dề cậu ra, bàn tay to lớn với khớp xương rõ ràng chui vào trong quần áo cậu, dọc theo đường đi còn tiện tay bắt lấy đầu vú của cậu, chậm rãi vuốt ve.

Thẩm Thư Kiệt bị anh hôn đến nổi yếu ớt, chỉ có thể chống hai tay về phía sau, quần áo bị vén lên, Giang thiếu gia cởi ra rồi đưa cho cậu cắn.

Phòng bếp nhận được rất nhiều ánh sáng, ánh nắng ngoài cửa nhẹ nhàng chiếu vào người Thẩm Thư Kiệt, Giang thiếu gia nhìn đầu vú bị mình vuốt ve đến sưng đỏ, nhẹ nhàng liếm lên, đầu vú dính nước nhẹ nhàng

run rẩy, sau đó vừa thẹn thùng lại gan dạ đứng thẳng lên, anh cảm thấy rất đáng yêu nên đùa giỡn một lát mới vươn đầu lưỡi ra ngậm cả đầu vú vào miệng liếm mát.

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ thoả mãn không hề che giấu, anh dùng răng nanh cọ xát đầu vú, lập tức nghe thấy tiếng rên rỉ kéo dài thay đổi, sau đó là tiếng kháng nghị: “Giang Hạo Phong... Anh nhẹ một chút...”

Tạp dề của Thẩm Thư Kiệt bị kéo xuống, quần cũng bị kéo đến mắt cá chân, cặp mông lập tức dán lên bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo làm cậu run rẩy, Thẩm Thư Kiệt vùng vẫy đẩy quần xuống, hai chân được giải phóng lập tức vòng qua người Giang Hạo Phong: “Bên dưới lạnh...”

Giang thiếu gia lập tức ôm cậu đứng dậy, sau đó lấy quần áo che lên kệ bếp rồi đặt người lên, cả người Thẩm Thư Kiệt trần trụi, một chân gác ở thắt lưng anh cọ cọ vài cái, sau đó liếm môi, cười hỏi: “Có phải rất ngọt hay không?”

Giang thiếu gia vuốt ve dương vật thoáng ngẩng đầu của cậu: “Không biết.”

“Vậy lại ném thử đi?” Nói xong liền chủ động hôn lên môi anh, quần quít lấy đầu lưỡi anh.

Khoang miệng bị quấy nhiễu, dương vật lại được vuốt ve nhẹ nhàng, từng cơn khoái cảm len lỏi trong người, cậu muốn tay người nọ làm nhanh một chút, nhưng mặc kệ cậu cầu xin thế nào, Giang thiếu gia vẫn làm theo ý mình.

Cậu bị anh vuốt đến khó chịu, chỉ có thể đứng đưa chủ động lên xuống vài cái: “Giang Hạo Phong... Xin anh...”

Giang thiếu gia thấy hai mắt cậu bị đùa giỡn đến nổi đỏ lên thì lập tức vui vẻ hôn vào khoé mắt cậu, nụ hôn một đường đi thẳng xuống, sau đó dừng lại ở bụng một lát, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy đầu lưỡi của anh ngày càng đi xuống, vừa định ngăn lại thì đầu dương vật hồng nhật đang chảy ra chất lỏng trong suốt đã bị nơi nào đó rất mềm rất nóng và ẩm ướt bao lấy.

Cậu sợ hãi muốn trốn tránh nhưng cánh tay của người đó lại giữ chặt mông cậu, làm cậu không thể cử động: “Giang Hạo Phong... Không được... A...” Cậu bị liếm đến nổi tay chân mềm nhũn không thể chống đỡ: “Dơ... Không được...”

Giang thiếu gia làm như không nghe thấy, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích lỗ sáo, lúc đầu anh rất vụng về, thế nhưng khi tiếng rên rỉ bên tai dần dần thay đổi thì anh cũng dần linh hoạt hơn, đầu lưỡi từ thân dương vật đi lên liếm chất lỏng trong suốt rỉ ra từ lỗ sáo, lại từ đỉnh trượt xuống bao lấy hai tinh hoàn, dương vật hồng nhật chưa từng bị kích thích như vậy, cả người Thẩm Thư Kiệt căng cứng, cảm giác kích thích vừa mới rồi đi thì bàn tay to lớn của anh lại bao lấy dương vật, đầu lưỡi cũng không buông tha mà không ngừng trêu ghẹo hai tinh hoàn rồi trở lại ngậm lấy đầu dương vật. Sau đó tốc độ trên tay đột nhiên nhanh hơn, đầu lưỡi thô ráp không ngừng liếm chất lỏng rỉ ra.

Thẩm Thư Kiệt chịu không nổi, cậu nắm chặt tay Giang thiếu gia, không ngừng cầu xin: “Chậm một chút, xin anh, Giang Hạo Phong anh chậm một chút, a a...”

“Sắp... Sắp ra rồi... Giang Hạo Phong... Anh buông...”

“Anh buông ra đi... A...” Còn chưa nói xong thì tinh dịch đậm đặc đã bắn đầy miệng Giang thiếu gia, Giang thiếu gia nhướng mày tựa đầu vào đầu cậu, khàn khàn nói: “Thầy Thẩm đúng là rất ngọt mà.”

Thẩm Thư Kiệt vừa mới bắn tinh nên cả người yếu ớt, hai mắt đỏ ngầu ngập nước, nhìn thấy bên miệng Giang thiếu gia vẫn còn tinh dịch thì cẩn thận đưa đầu lưỡi ra liếm, sau đó hôn đến gáy anh, mở miệng: “Giang Hạo Phong, mùi vị của anh giống em không?”

Nơi đó của Giang thiếu gia trướng đau, cứng ngắc nói: “Không biết.” Vừa dứt lời liền cảm thấy có người ghé vào tai anh, hơi thở nóng bỏng, lén lút nói: “Vậy lần sau cho em nếm thử được không?”

Giang thiếu gia không có trả lời vấn đề này mà trực tiếp cúi thắt lưng, mở hai chân cậu ra cắm vào, lập tức vận động ra vào quy luật.

Cho đến buổi chiều hai người mới từ phòng bếp đi ra, Giang thiếu gia ôm người lên lầu, Thẩm Thư Kiệt nằm trong lòng anh lo lắng nhìn phòng bếp hỗn loạn: “Sau này dì Vương phải nấu cơm thế nào đây?”

“Đổi phòng bếp.”

“Hả?”

Giang thiếu gia nghiêm túc nhìn phía trước: *Phòng bếp này để cho anh làm em là được rồi.*

35. Chương 35

Ngày hôm sau Giang Hạo Phong đi làm, Thẩm Thư Kiệt dậy sớm chuẩn bị tây trang cho anh, cũng lấy thứ mà hôm qua đã giấu đi vào nhà vệ sinh.

Giang thiếu gia nhíu mày tìm kiếm xung quanh, thấy cậu đi vào thì liền hỏi: “Dao cạo râu của anh đâu?”

Thẩm Thư Kiệt lập tức đưa ra rồi cười tí mắt nói: “Em muốn cạo râu cho anh.”

Về mặt Giang thiếu gia nghiêm túc nhưng trong mắt lại có chờ mong.

Thẩm Thư Kiệt thấy anh cam chịu thì lập tức bôi bột cạo râu lên mặt anh, sau đó ngừng lại vài giây để tìm nơi xuống tay. Đây là lần đầu cậu cạo râu cho người ta, đưa dao cạo râu qua phải qua trái rồi cuối cùng ôm cổ Giang Hạo Phong: “Ôm em lên.”

Nói xong liền bị ôm lên bồn rửa mặt, dưới mũi Giang thiếu gia bị cậu bôi loạn giống như ông già râu bạc, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy đáng vẻ của anh rất buồn cười liền vươn tay chấm miếng bột cạo râu bôi lên mũi Giang thiếu gia, còn chưa thưởng thức xong thì đầu đã bị bàn tay to lớn của Giang thiếu gia giữ chặt, sau đó sườn mặt sạch sẽ lập tức bị dính bột giống như anh.

Thẩm Thư Kiệt tránh khỏi tay anh, trán tựa trán anh, cười: “Đồ ngốc.” Sau đó một tay giữ mặt anh một tay cạo râu cho anh.

Tiền Giang thiếu gia đi làm, Thẩm Thư Kiệt dọn dẹp đơn giản rồi làm bánh quy hình trái tim, phòng bếp không có lọ đựng, cậu lấy chìa khoá phòng giữ đồ từ chỗ quản gia rồi đi tìm.

Trên đất nhà kho bày biện rất nhiều hộp bánh ngọt, quản gia nói cho cậu biết đó là cổ ý nhờ người làm, còn có một ít là do Giang Hạo Phong cảm thấy đẹp nên giữ lại, Thẩm Thư Kiệt cảm thấy rất kinh ngạc, Giang Hạo Phong mà cũng lưu giữ những thứ này sao?

Cậu chọn một cái có vẽ bình thường, vừa định đi ra ngoài thì phát hiện bên ngoài hộp sắt là một cái logo quen thuộc.

Cậu nhìn những chữ trên đó, lập tức có chút hoảng hốt.

Tên cửa tiệm này rất quen, giống như cửa tiệm lúc trước mà cậu làm công. Cậu giật mình một lát rồi lật đáy hộp, phía dưới là địa chỉ và cách liên lạc, cũng giúp cậu xác định nằm làm ra nó.

Giống như là sắp tìm được đáp án, cơ thể cậu căng cứng, bỏ hộp sắt trong tay sang bên cạnh rồi bắt đầu tìm kiếm.

Trong mấy trăm cái hộp to nhỏ đó, hơn phân nửa có logo của cửa tiệm kia.

Cậu nhớ Giang Hạo Phong đã tự mình đến tiệm mua vài lần, nhưng số lượng lại không lớn như vậy.

Còn nữa, cửa tiệm kia đã không còn từ trước khi bọn họ kết hôn, bàn tay cậu run rẩy, bắt đầu tìm ngày sản xuất.

19 tuổi...

21 tuổi...

18 tuổi...

Không có nhiều hộp có ghi ngày lễ, nhưng năm tháng lại rõ ràng, thời gian đều là sau khi bọn họ quen biết, trước khi kết hôn.

Trong đầu cậu hiện lên vô số hình ảnh, gặp gỡ rồi kết hôn, hình ảnh vụn vặt, cuối cùng lại dừng ở vẻ mặt của Giang Hạo Phong khi nói: “Cậu không thích tôi cũng không sao, dù sao thì tôi cũng không thích cậu.”

Trước kia cậu không quen Giang Hạo Phong, cứ tưởng rằng anh nói không thích, chính là thật sự không thích.

Trong lòng cậu đã có đáp án khẳng định, mới vừa lấy điện thoại thì nhận được điện thoại của Lý Minh, cậu điều chỉnh tâm trạng rồi mở miệng: “Lý tổng tìm tôi sao?”

“Gần đây có phải Tiểu Thẩm không nhận việc nữa không?”

“Dạ.”

“Đúng lúc, chỗ tôi có một chương trình thực tế, bên đó rất muốn mời cậu tham gia, họ đã điện thoại cho tôi vài lần rồi, cậu có thể tham gia được không?”

Nếu không phải bên đó cứ mời mãi thì Lý Minh cũng sẽ không chủ động liên hệ với Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ vài giây rồi đồng ý, cậu không thể vứt bỏ mặt mũi của Lý tổng.

“Được rồi, đi chung với hai người mới, cậu nhớ chăm sóc bọn họ.”

“Lý tổng nói sao thì cứ vậy đi.”

Ngất máy, Thẩm Thư Kiệt do dự một lát, cuối cùng vẫn không điện cho Giang Hạo Phong. Cậu nghĩ, nếu là thật, Giang Hạo Phong bị vạch trần như vậy cũng sẽ không được tự nhiên.

Khi Giang thiếu gia về nhà thì Thẩm Thư Kiệt đang thu dọn quần áo, anh nghi ngờ hỏi: “Có việc?”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu: “Nhận chương trình thực tế.”

Giang Hạo Phong vừa nghe thì lập tức có chút mất hứng: “Chẳng phải em không nhận loại này sao?”

“Lý tổng kêu em dẫn người mới.”

Giang thiếu gia nhú mày: “Lý Minh ép em làm?” Nói xong liền lấy di động.

Thẩm Thư Kiệt đang ngồi trên giường nhưng thấy anh làm như vậy thì lập tức đứng lên nhảy vào người anh, Giang Hạo Phong bị cậu làm cho giật mình, vội vàng nâng mông cậu để chân cậu vòng quanh eo mình, Thẩm Thư Kiệt giống như gấu túi ôm anh cười: “Em cũng muốn thử, dù sao thì công ty sắp xếp công việc thì vẫn phải đi mà.”

Giang Hạo Phong ôm cậu lên giường, vẻ mặt mất hứng: “Em đi công tác lúc này là chiếm dụng thời gian của anh.”

Hai tay Thẩm Thư Kiệt nâng mặt Giang Hạo Phong, cười tủm tỉm hôn anh: ‘Chiếm dụng bao giờ?’

Giang Hạo Phong có chút không được tự nhiên, lập tức nói sang chuyện khác: “Muốn đi bao lâu?”

“Quay ngoài trời, hai ba tuần sẽ xong.”

Giang thiếu gia “À” một tiếng, vẫn bất mãn như trước.

Thẩm Thư Kiệt cười tít mắt: “Nói nhanh, em chiếm dụng thời gian của anh bao giờ?”

Sắc mặt Giang thiếu gia không tốt nhìn cậu: “Em biết.”

“Em biết là chuyện của em, anh không nói cho em biết lại là chuyện của anh.”

“ ... ”

Thẩm Thư Kiệt hỏi Giang Hạo Phong: “Giang Hạo Phong, anh nói xem, chúng ta bây giờ có được xem là đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt không?”

Giang thiếu gia nghiêm túc nói: “Cái gì mà tình yêu cuồng nhiệt, kết hôn lâu vậy rồi.”

“Vậy anh thích em sao?”

“Em nói đi?”

“Anh chưa từng nói thích em, cho nên em không biết.”

“ ... ”

Thẩm Thư Kiệt ôm cổ anh hôn vài cái: “Em thích anh như vậy, anh có thích em không?”

Cậu hỏi rất chân thành, trong đôi mắt trong suốt ấy, ngoại trừ tình cảm sắp tràn ra thì không còn gì khác: “Giang Hạo Phong, em thích anh, anh thích em không?”

Giọng nói chân thành của cậu làm anh mở miệng trong vô thức: “Không thích em, cưới em...” Còn chưa nói xong thì Giang thiếu gia đã nhớ ra gì đó, vội vàng dừng lại.

Trong đôi mắt vẫn luôn giả vờ cứng rắn của Thẩm Thư Kiệt xuất hiện một tầng nước, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, trong lòng ề ề trướng trướng, không biết là đau hay là vui mừng.

Giang Hạo Phong thấy cậu như vậy thì lập tức biết mình bại lộ, anh quay đầu sang hướng khác, dự định mặc kệ Thẩm Thư Kiệt hỏi gì thì có chết cũng không thừa nhận.

Đợi một lát lâu, Thẩm Thư Kiệt vẫn không nói chuyện, cậu chậm rãi dựa đầu vào cổ Giang Hạo Phong, im lặng ôm anh, cho đến khi bên cổ có chút ẩm ướt ẩm áp, bên tai mới truyền đến giọng nói rất khê: “Vậy anh thích em bao lâu rồi?”

36. Chương 36

Thẩm Thư Kiệt tham gia chương trình thực tế rất nổi tiếng hai năm gần đây, vừa có tiểu thịch tươi vừa có cuộc sống dã ngoại, lại không có kịch bản mà là tính cách thật sự của người tham gia, cho nên chương trình này vừa có fan vừa có antifan, nhưng mặc kệ thế nào thì sức hút cũng sẽ tăng cao, dù sao thì antifan cũng là người mà.

Lý tổng ngoài miệng nói cậu dẫn người mới. Nhưng thật ra hai người đó cũng không phải là người mới, chính là hai cậu trai trẻ gần đây rất nổi tiếng trong công ty, Từ Dịch và Trương Lộ Nghiêu.

Hai người này vào công ty không lâu, bởi vì bộ phim đầu tiên nổi tiếng mà cũng kéo theo bản thân nổi tiếng sau một đêm, nếu so về sự từng trải thì Thẩm Thư Kiệt già hơn hai người đó, nhưng so về độ nổi tiếng thì Thẩm Thư Kiệt lại không bằng số lẻ của bọn họ.

Lần đầu gặp mặt Thẩm Thư Kiệt liền thăm dò tính tình của hai người, từ trước đến nay cậu đều thông minh, biết cách nhìn sắc mặt người khác.

Tuổi của Từ Dịch không lớn nhưng mà rất kiêu ngạo, lúc nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt thì còn ngẩng cao đầu, ngay cả chào hỏi cũng không có.

Trương Lộ Nghiêu không kiêu ngạo như thế, nhưng cũng không có chào hỏi ân cần khi nhìn thấy tiền bối, chỉ đơn giản là giới thiệu bản thân với Thẩm Thư Kiệt mà thôi.

Thẩm Thư Kiệt kéo hành lý đi theo mọi người, trong sân bay có rất nhiều fan, cậu đứng phía sau chụp ảnh cho Giang Hạo Phong xem: “Người mới của công ty em rất nổi tiếng.”

Hình như Giang Hạo Phong đang bận, một lát sau mới trả lời: “Chú ý an toàn, đừng chen lấn.”

Chỗ ngồi của Thẩm Thư Kiệt bên cạnh hai người đó, cậu vừa định lấy bật mắt chuẩn bị ngủ thì Từ Dịch quay qua nhìn cậu cười, nụ cười kia không thể nói rõ, vừa vô hại lại có chút khinh thường: “Anh Thẩm, chưa từng thấy nhiều fan ở sân bay như vậy đúng không?”

Thẩm Thư Kiệt cười gật đầu: “Đúng là có hơi hoảng sợ.”

Từ Dịch thấy Thẩm Thư Kiệt không xấu hổ thì tự cảm thấy mất mặt, hấn thu lại nụ cười: “Nghe nói anh Thẩm vào công ty đã nhiều năm, sao trước đây em chưa từng xem bộ phim nào mà anh diễn?”

“Đều là vai phụ, diễn xuất của anh không tốt, không lợi hại như tụi em.”

Từ Dịch cười khinh thường, nói khiêu khích: “Đúng vậy, có người trời sinh nên ăn chén cơm này, cũng có người dù làm thế nào cũng không ăn được.”

Thẩm Thư Kiệt không biết vì sao mình lại trêu chọc hấn, nhưng cậu cũng không phải loại người ngồi im cho người ta bắt nạt, cậu cười tủm tỉm nhìn mặt Từ Dịch rồi gật đầu hào phóng: “Đúng vậy, anh không có ưu điểm gì khác, chỉ là lớn lên coi được mà thôi, xem như chén cơm mà ông trời thưởng đi.”

“Anh!” Từ Dịch tức giận muốn đứng lên.

Trương Lộ Nghiêu vội vàng kéo áo hấn ngăn lại: “Đừng nói nữa.”

Gương mặt vẫn là cái gai trong lòng Từ Dịch, chuyện này mọi người đều biết, hấn nổi tiếng chủ yếu là nhờ vào khí chất, vai diễn trong bộ phim đầu tiên của hấn là một nhạc sĩ lang thang có khí chất u buồn, Từ Dịch xuất thân từ người mẫu, tỉ lệ đáng người không thể xoi mói, cùng với khí chất cao ngạo lạnh lùng có thể làm cho người ta xem nhẹ gương mặt mà cảm thấy hấn cũng rất mê người, diện mạo không xuất chúng vẫn luôn là nỗi đau trong lòng hấn, nhưng cũng không ngăn cản được danh tiếng của hấn, cho nên cho dù diện mạo bình thường cũng có nổi tiếng cả một góc trời.

Từ Dịch không kiên nhẫn hất tay Trương Lộ Nghiêu, nhỏ giọng nói thầm: “Vì sao lại bắt chúng ta dẫn con ghê theo chứ? Rõ ràng là công ty không bồi dưỡng được nên đưa đến đây cọ nhân khí của chúng ta mà.”

“Quên đi, đừng nói nữa.”

Thẩm Thư Kiệt mặc kệ bọn họ nói gì, cậu đeo bật mắt rồi ngủ.

Đêm khuya mới tới nơi cần đến, mọi người tản ra nghỉ ngơi chuẩn bị cho việc quay phim ngày mai.

Thẩm Thư Kiệt rửa mặt rồi điện cho Giang Hạo Phong: “Đang làm gì đó?”

“Làm việc.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn đồng hồ: “Khuya vậy mà còn làm việc.”

“Rất nhiều chuyện cần phải xử lý.”

“Lúc em ở nhà, vì sao không thấy anh bận rộn như vậy?”

“...”

“Vì muốn ở cùng với em sao?”

Giang thiếu gia vẫn mạnh miệng như trước: “Không phải.”

Thẩm Thư Kiệt cười ha ha: “Không nói em cũng biết.”

Hôm sau quay phim chia thành sáu tổ, đương nhiên là ba người cùng một tổ, Từ Dịch rất thù dai, rất nhiều biểu hiện xấu xí điều bị quay được, Thẩm Thư Kiệt nghĩ nếu chương trình này phát sóng thì lượng fan của Từ Dịch sẽ dao động không ít cho coi, ba người nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên là ngủ lại một đêm ở nhà tranh trên núi, còn phải tự giải quyết vấn đề bữa tối.

Trên núi không khó kiếm thức ăn, tuy rằng Thẩm Thư Kiệt chưa từng trải qua nhưng trước đây cũng đã chịu khổ, hoàn toàn có thể chịu được, thế nhưng Từ Dịch lại oán giận rất nhiều, Thẩm Thư Kiệt đoán hẳn giống như Hồ Sơn, đều có bối cảnh, là loại thiếu gia nhà giàu.

Khi được phân công nhiệm vụ thì Từ Dịch đã kéo Trương Lộ Nghiêu đi tìm nguyên liệu nấu ăn, Thẩm Thư Kiệt phải ở nhà tranh nhóm lửa nấu nước, chương trình cung cấp đá đánh lửa, diêm, bật lửa, rơm rạ và xăng, kêu cậu chọn hai thứ trong đó, đá đánh lửa có thể sử dụng lâu dài, nhưng mà diêm và bật lửa là thì không thể tái sử dụng, Thẩm Thư Kiệt không chút suy nghĩ đã chọn đá đánh lửa và rơm rạ, xăng nguy hiểm, ở tình huống sinh tồn dã ngoại thế này, nếu có thể không dùng thì không nên dùng.

Từ Dịch và Trương Lộ Nghiêu từ trên núi xuống, Thẩm Thư Kiệt vừa mới bắt đầu đánh lửa, tuy rằng chỉ có một đốm lửa nhỏ nhưng cậu vẫn có cảm giác thành công, Từ Dịch trở lại thấy cậu chưa đốt lửa được thì cười nhạo, tránh máy quay nhỏ giọng nói: “Đúng là làm gì cũng không xong.”

Thẩm Thư Kiệt không để ý đến hắn, cậu vẫn tiếp tục đánh lửa, Từ Dịch lại thay đổi vẻ mặt rồi đi vào bên

trong máy quay: “Anh Thẩm, vì sao không lấy xăng, cái đó tiện hơn.”

Thẩm Thư Kiệt lắc đầu: “Dùng xăng ở đây không an toàn.”

Từ Định không cho là đúng: “Có gì mà không an toàn, chỉ là dẫn lửa thôi mà.”

“Nếu có thể không cần dùng thì không nên dùng, chúng ta đang ở nhà tranh, trên núi cũng khô hanh, xảy ra chuyện gì thì cứu viện đến không kịp.”

Từ Định thấy Thẩm Thư Kiệt thật sự nghiêm túc giải thích thì có chút không kiên nhẫn, hắn không đồng ý với an bài của công ty, nói là tiền bồi dẫn người mới tham gia chương trình nhưng mà tiền bồi lại là người cò ngược lại nhân khí của người mới, hắn tức giận nhưng không biết làm gì, cho nên đá thùng xăng bên cạnh nhà tranh.

Ban đêm, sau khi ba người nghỉ ngơi, nhân viên đoàn phim cũng vào lều của mình, Thẩm Thư Kiệt sắp ngủ thì ngửi thấy mùi khói, cậu vội vàng lay Từ Định và Trương Lộ Nghiêu, Từ Định cảm thấy Thẩm Thư Kiệt lay mình thì không kiên nhẫn rống lên: “Anh làm gì!” Sau đó một cơn khói lửa vào cổ họng hắn, hắn lập tức ho khan mãnh liệt.

Thẩm Thư Kiệt che mũi, kéo hắn đứng lên: “Nhanh ra ngoài, có lẽ cháy rồi.”

Trương Lộ Nghiêu vội vàng nhảy xuống giường, Từ Định vẫn còn ngồi trên giường trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, Thẩm Thư Kiệt thấy hắn còn ngẩn người thì cố sức kéo hắn ra ngoài.

Khi ba người chạy khỏi nhà tranh thì căn phòng đã bị thiêu cháy, Thẩm Thư Kiệt vội vàng đánh thức nhân viên đoàn phim, trên núi không tiện cứu viện cho nên trong thời gian chờ đợi, mọi người chỉ có thể nhìn ngọn lửa nuốt hết nhà tranh.

Trương Lộ Nghiêu nói: “Anh Thẩm, cảm ơn anh, em và Từ Định đối xử với anh như vậy, anh còn gọi bọn em đây.”

Thẩm Thư Kiệt cười khê: “Mạng người quan trọng hơn.”

Đây không phải là lần đầu cậu trải qua hoả hoạn, vài năm về trước cũng như thế, mỗi lần nghĩ đến đều làm cậu cảm thấy sợ hãi, cậu nhìn ngọn lửa lan đến bầu trời như muốn nuốt lấy tất cả, không biết là nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên rất muốn điện cho Giang Hạo Phong.

Rạng sáng, vốn là thời gian nên ngủ say, thế nhưng sau khi điện thoại đổ một hồi chuông thì đối phương liền bắt máy: “Sao vậy? Sao trễ rồi mà còn gọi?”

Giọng nói bên kia điện thoại rất là lo lắng, vẻ mặt Thẩm Thư Kiệt xuất hiện một chút đau lòng, cậu hỏi:

“Giang Hạo Phong, năm đó khi anh công em từ trong tiệm ra, lửa lớn như vậy, anh không sợ sao?”

Khi Giang Hạo Phong tổ chức tiệc tối ở nhà, khi anh nhìn thấy Thẩm Thư Kiệt.

Chỉ cần liếc mắt một cái, anh đã nghĩ tới cả đời rồi.

Giang thiếu gia chỉ biết thích người chứ không biết theo đuổi, anh cũng đã viện cớ cho mình rất nhiều lần.

Giang gia lớn như vậy, anh không thể thổ lộ mù quáng, sau khi thổ lộ, người lớn trong nhà cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ ở cùng nhau, vì vậy Giang thiếu gia bắt đầu chậm rãi nắm giữ Giang gia, anh nghĩ, chỉ có nắm giữ quyền lực trong tay mới không trở ngại không buồn rầu.

Cho dù anh chưa thổ lộ, cho dù không biết kết quả thế nào, nhưng anh cũng muốn cố gắng vì tình cảm này.

Anh lẳng lặng thích Thẩm Thư Kiệt rất lâu, trong lúc đó cũng tìm vài cơ hội, tổ chức vài bữa tiệc.

Thỉnh thoảng còn giả giọng gọi giao bánh ngọt, hoặc là đến mua này nọ.

Thời gian trôi qua một năm rồi lại một năm, Giang thiếu gia dần dần nắm giữ quyền lực Giang gia, nhưng anh vẫn không biết nên thổ lộ thế nào.

Anh muốn chờ thêm một lát, tuy rằng không còn ai trong Giang gia dám cãi anh, nhưng tình thế chênh vênh, ai biết bọn họ có đem đến phiền phức và nguy hiểm cho Thẩm Thư Kiệt hay không.

Cái ngày Thẩm Thư Kiệt xảy ra chuyện không may, Giang Hạo Phong đúng lúc tìm cớ đến cửa tiệm nhìn cậu, anh gọi điện mua bánh ngọt, Thẩm Thư Kiệt nói thời gian đến lấy rồi ngáp một cái: “Ba giờ sáng phải làm cái bánh ngọt cho lễ cưới rất lớn, bây giờ buồn ngủ muốn chết, Giang Hạo Phong anh đến đây đợi tôi đi.”

Giang thiếu gia cầu còn không được, anh vội vàng giải quyết xong công việc rồi đi tìm Thẩm Thư Kiệt.

Xe Giang Hạo Phong vừa mới quẹo vào con phố có tiệm bánh ngọt kia thì liền nhìn thấy nơi Thẩm Thư Kiệt làm công không ngừng tuôn ra khói đen, Giang thiếu gia vội vàng xuống xe, còn chưa kịp đóng cửa xe thì đã chạy qua, trên đường có rất nhiều người vây xem, anh nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Thẩm Thư Kiệt nhưng không tìm thấy, gọi điện cho cậu cũng không có ai bắt máy, Giang Hạo Phong còn chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân thì đã vọt vào trong tiệm, ở trên bàn có một người đang ngủ say, Giang Hạo Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lay cậu dậy, Thẩm Thư Kiệt mơ màng mở mắt nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Giang Hạo Phong, cậu còn chưa kịp hỏi thì đã bị Giang Hạo Phong kéo lên lưng.

Vừa mới tỉnh táo thì khói đen đã vọt vào miệng mũi, nước mắt Thẩm Thư Kiệt chảy ròng ròng: “Sao... Sao vậy?”

Giang Hạo Phong không có trả lời, công cậu chạy ra ngoài, vừa mới chạy ra đường, còn chưa đặt người xuống thì trong tiệm đã vang lên tiếng nổ.

Thẩm Thư Kiệt sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu không biết phải làm sao.

Bọn họ đã tìm ra nguyên nhân đám cháy, là do sau khi Thẩm Thư Kiệt nấu ăn đã quên tắt lửa.

Tuy rằng chủ quán Vương rất chăm sóc Thẩm Thư Kiệt, nhưng tổn thất thì vẫn nên bồi thường, mẹ Thẩm Thư Kiệt mất sớm, ngoại trừ căn phòng nhỏ thì không còn gì hết, cho dù bán phòng thì vẫn thiếu tiền bồi thường, chủ quán Vương không ép cậu phải trả sớm nhưng Thẩm Thư Kiệt vẫn không dám lơ lỏng, cậu làm rất nhiều việc nhưng vẫn là muốn bỏ biển.

Khi Giang Hạo Phong tìm được Thẩm Thư Kiệt, Thẩm Thư Kiệt đang đứng trong cửa tiệm bánh ngọt rách nát mà ngăn người, cậu thấy Giang Hạo Phong đi tới thì lén lút xoa đôi mắt đã đỏ, sau đó cười với anh: “Không sao đâu, người còn sống là có thể kiếm tiền, tôi rất may mắn, sau này chậm rãi bồi thường cho chủ quán là được rồi.”

Giang Hạo Phong nhìn thấy dáng vẻ kiên cường của cậu thì cảm thấy đau lòng, anh cứng rắn nói: “Thẩm Thư Kiệt, tôi có chút khó khăn, cần cậu giúp, được không?”

“Hả?”

“Tôi có thể giúp cậu giải quyết vấn đề này, cậu kết hôn với tôi đi.”

“Hả?” Thẩm Thư Kiệt trừng lớn hai mắt nhìn Giang Hạo Phong.

Giang Hạo Phong suy nghĩ rồi nói nghiêm túc: “Cậu không thích tôi cũng không sao, dù sao thì tôi cũng không thích cậu. Chúng ta kết hôn theo hợp đồng, cậu giúp tôi ngăn chặn một ít phiền phức không cần thiết.”

Giang thiếu gia những năm sau khi kết hôn nhìn hợp đồng mà ngăn người, anh cảm thấy hình như mình đi nhầm bước rồi, rõ ràng là trong lòng rất thích, lại dùng cách này để đến bên nhau, nhưng anh lại đau lòng, anh không muốn một mình Thẩm Thư Kiệt phải sống cuộc sống vất vả như thế.

Nhưng thời hạn năm năm đã đến rồi, phải làm sao bây giờ? Nếu không thì lén đốt hợp đồng? Có phải như vậy là có thể giữ người ở bên cạnh mình vĩnh viễn hay không?

37. Chương 37

Thẩm Thư Kiệt thêm trà cho Hồ Sơn, Hồ Sơn nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc khi nhắc tới Giang Hạo Phong của Thẩm Thư Kiệt thì thở dài: “Đừng ngược đãi tôi, đã lâu rồi tôi đều cô đơn.”

“Vậy thì cũng tìm một người đi.”

Hồ Sơn vội vàng lắc đầu: “Lại chơi thêm vài năm, đúng rồi, cái chương trình thực tế mà cậu quay đã phát sóng rồi kìa, cuối cùng thì Thư Thư của chúng ta cũng nổi tiếng rồi.”

Thẩm Thư Kiệt cười cười: “Nổi tiếng hay không cũng không quan trọng.”

“Tôi không tin là cậu không vui.”

“Vui chứ, nhưng mà tôi không nhận chương trình như vậy nhiều lắm, cũng không có tác phẩm tiêu biểu, nổi tiếng cũng chỉ là nhất thời mà thôi.”

“Nếu cậu muốn nổi tiếng lâu dài, cũng không phải không được.”

“Tôi thấy như bây giờ cũng rất tốt.”

“Quên đi, biết cậu không để ý cái này mà, đúng rồi, tháng sau ông nội tôi tổ chức lễ mừng thọ, uống rượu với mấy ông già rất là khó chịu, cậu đi theo tôi đi, còn có thể tâm sự với tôi.”

“Được.”

Hai mươi phút sau Giang Hạo Phong xuất hiện trong quán trà, ông chủ Lâm chạy ra nghênh đón: “Giang thiếu đến uống trà sao không báo một tiếng, tôi có thể chuẩn trà trước.”

Bước chân của Giang Hạo Phong không dừng lại: “Tôi tới đón vợ.”

Ông chủ Lâm thấy Giang Hạo Phong vội vã đi vào bên trong thì cười ha ha: “Chờng nào cậu mới cho Tiểu Thẩm nghe tiếng vợ này hả?”

Giang Hạo Phong dừng lại nhìn hắn: “Lâm Tiên Sâm, cậu không bận à?”

Ông chủ Lâm gật đầu: “Không bận, lâu rồi không gặp Tiểu Thẩm, tôi cũng muốn đi chào hỏi.”

“Lần sau đi.”

“Vì sao?”

“Cậu đến là sẽ tán gẫu rất lâu, tôi muốn dẫn em ấy về nhà.”

“Giờ mới buổi chiều, gấp cái gì.”

Giang Hạo Phong bày ra vẻ chính trực: “Thế giới hai người.”

Gõ cửa phòng, Giang Hạo Phong chào Hồ Sơn một tiếng, tuy rằng bối cảnh của Giang thiếu gia làm cho người ta rất muốn chửi bậy nhưng Hồ Sơn vẫn không dám quá bất kính, đơn giản trò chuyện vài câu về tình hình gần đây, Giang thiếu gia giả vờ nhìn đồng hồ rồi nói với Thẩm Thư Kiệt: “Về chưa?”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu: “Em đi vệ sinh đã.”

Trong phòng chỉ còn lại Giang thiếu gia và Hồ đại ca, không khí lập tức thay đổi, Hồ Sơn không phải người thích giả vờ, hắn nhìn Giang Hạo Phong, ngón tay gõ bàn hai cái: “Tôi và Thư Kiệt là bạn bè nhiều năm, anh cũng biết rõ mà, nhìn chăm chăm người như vậy, anh rất không tin tưởng cậu ấy sao?”

Giang thiếu gia không thèm nhìn Hồ Sơn, cầm tách trà lên uống: “Tôi tin tưởng em ấy và tôi không thích hai người ở chung không liên quan.”

“Vợ của tôi làm bạn với ai, tôi không quản được cũng không định can thiệp, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thích, tôi tôn trọng bạn bè của em ấy, nhưng tôi cũng có nghĩa vụ đón em ấy về nhà.”

Đây là lần đầu Hồ Sơn nghe Giang Hạo Phong nói nhiều như vậy, lập tức không biết nên phản bác thế nào, chỉ có thể cảm thán một chữ “Má”.

Thẩm Thư Kiệt trở về liền cảm thấy không khí trong phòng kỳ lạ, cậu cười nói: “Hồ Sơn, bọn tôi đi trước, hôm nào lại gặp.”

Đi theo Giang Hạo Phong lên xe, Thẩm Thư Kiệt ngồi ở ghế phụ quay đầu nhìn Giang thiếu gia vài giây rồi dựa cả người vào người anh, nhỏ giọng hỏi: “Giang Hạo Phong, mỗi khi anh bắt nạt người khác thì đều gọi em là vợ sao?”

Giang Hạo Phong vừa mới đạp chân ga nhưng đã lập tức phanh lại, anh cố gắng bình tĩnh, giọng nói cứng ngắc: “Em nghe nhầm rồi.”

Thẩm Thư Kiệt biết anh mạnh miệng nên hôn lên sườn mặt anh, sau đó thổi khí vào tai anh: “Vậy em gọi anh là chồng được không?”

Lỗi tai Giang Hạo Phong bị cậu làm cho tê dại, anh ra về nghiêm túc: “Ngồi yên.”

Thẩm Thư Kiệt nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của anh thì cười ha ha ngồi trở lại chỗ của mình, không chọc anh nữa.

Năm trước, chương trình thực tế kia quay tổng cộng sáu phần, gần đây mỗi tuần đều phát một tập, Thẩm Thư Kiệt biết cách đối xử với mọi người, cũng rất tích cực với các hạng mục sinh tồn dã ngoại, tính cách lại hào phóng, xử lý mọi chuyện rất bình tĩnh, cho nên sau khi phát sóng mấy phần thì đã có thêm rất nhiều fan.

Thẩm Thư Kiệt vào giới năm năm, tác phẩm tiêu biểu không có nhưng lại nổi tiếng nhờ chương trình thực tế, sau khi quay xong thì thái độ của Từ Dịch dành cho cậu đã tốt lên rất nhiều, trong lúc phát sóng cũng thường xuyên khen ngợi thái độ làm người của Thẩm Thư Kiệt trên Weibo, mỗi lần như thế thì khu vực bình luận đều hỗn loạn vì fan và antifan.

Từ Dịch: Rất cảm ơn @Thẩm-Thư-Kiệt đã chăm sóc, anh Thẩm rất tốt, hy vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác.

Còn dính kèm ảnh chụp chung của ba người, cánh tay Từ Dịch khoát lên vai Thẩm Thư Kiệt, Trương Lộ Nghiêu lại ngồi xổm bày tay chữ V, Thẩm Thư Kiệt cười lộ răng nanh rất vui vẻ.

“Trời ơi!!!! Từ Dịch và Thư Thư ở chung một tấm hình!!!! Má của con ơi, tôi phải xuống lầu chạy một vòng đây!!!!”

“A a a a a Từ Dịch Từ Dịch!!! Từ Dịch thật là đẹp trai!!!”

“Trời ơi, vậy mà lại thấy Thẩm Thư Kiệt, rất thích gương mặt của anh ấy!”

“Mẹ của con ơi, Thư Thư và Nghiêu Nghiêu kìa!!”

“ A a a a a a a a a mùa xuân của CP!! Ngọt Thư Thư và khốc Dịch Dịch!!!”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Từ Dịch xấu như vậy, sao có thể trở thành ngôi sao được thế?

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, Em gái muốn bị chửi sao, antifan cút đi.”

“@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét, MN đây là fan của Thẩm Thư Kiệt, không thấy idol mà cười vui vẻ như vậy sao, mà có bệnh hả?”

“MN!!! Antifan cút đi!! Đúng là cái đồ không có tố chất đi công kích thân thể người khác!! Đồ bệnh!”

“Ôm Thư Thư, nhà của tôi không chấp nhận loại fan này.”

“Cô ta không phải người nhà chúng tôi, cô ta luôn luôn anti Thư Thư.”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Có rãnh chửi tôi thì quỳen tiền cho Từ Định phẫu thuật thẩm mỹ đi.

Thẩm Thư Kiệt không chú ý tin tức trên mạng, gần đây Tôn Đạo lại kêu cậu nhận vai diễn cho nên cậu đang ở nhà nghiên cứu kịch bản. Từ ngày trở về từ quán trà của ông chủ Lâm, ánh mắt Giang Hạo Phong nhìn cậu rất kỳ lạ.

Cụ thể kỳ lạ thế nào thì cậu không hình dung được.

Trước kia, mỗi khi chuẩn bị ngủ thì đều là Thẩm Thư Kiệt chủ động lặn vào trong lòng Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia sẽ nghiêm túc ôm cậu vào ngực, nhưng mà gần đây, cậu vừa mới nằm xống đã bị Giang thiếu gia kéo vào lòng.

Thẩm Thư Kiệt ngẩng đầu lên: “Giang Hạo Phong, gần đây anh sao vậy?”

Giang thiếu gia bình tĩnh như thường: “Không sao.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Thẩm Thư Kiệt cười cọt cọt trong lòng anh: “Nhưng mà em không thở được.”

Hai tay Giang thiếu gia thả lỏng một chút, cứng ngắc nói: “Ngủ.”

Vài ngày sau, Giang thiếu gia vẫn luôn như thế, cuối cùng Thẩm Thư Kiệt cũng nhìn thấy trong mắt Giang Hạo Phong một chút, đề phòng?

Cậu không biết nguyên nhân, lấy di động xem một lát mới hoàn toàn tỉnh táo, nhớ lại hành động của Giang thiếu gia mấy ngày gần đây, suýt nữa thì Thẩm Thư Kiệt cười ra tiếng.

Buổi tối, Giang thiếu gia đang làm việc, Thẩm Thư Kiệt gõ cửa đi vào, hỏi: “Giang Hạo Phong, anh có nhìn thấy túi văn kiện mà em để bên trong ngăn tủ không?”

Ngón tay Giang thiếu gia cứng đờ, nhanh chóng mở miệng: “Không thấy.”

“Kỳ lạ, sao lại không thấy, em đi tìm lần nữa.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Về mặt Giang thiếu gia vẫn đờ như trước, thế nhưng trong lòng lại hốt hoảng: *Vợ còn nhớ đến hợp đồng, có phải là định dựa theo hợp đồng không? Nhưng mà chẳng phải đã thích nhau rồi sao? Nếu thích thì không đi mới đúng chứ? Nhưng mà hợp đồng đã viết rõ ràng như thế, nếu vợ đi thì phải làm sao bây giờ? Có nên đốt hợp đồng rồi đánh chết cũng không nhận không đây?*

Làm sao bây giờ, thời hạn năm năm sắp đến rồi.

38. Chương 38

Giang thiếu gia đợi vài ngày nhưng không thấy Thẩm Thư Kiệt hỏi lại chuyện này, trong lòng anh rất lo lắng, suy nghĩ rất nhiều phương pháp nhưng đều tự mình bác bỏ.

Đến gần ngày mừng thọ Hồ gia, quản gia đưa thiệp mời cho anh, những năm trước anh đều để quản gia chọn quà rồi gửi đến đó, năm nay cũng định như thế, nhưng trước bữa tiệc một tuần thì lại bị Thẩm Thư Kiệt kéo đến sô pha tham khảo kiểu dáng tây trang.

Đây là lần đầu Thẩm Thư Kiệt tham gia tiệc mừng thọ chính thức với thân phận khách mời, cậu chọn kiểu dáng tây trang trên tạp chí rồi hỏi Giang Hạo Phong: “Anh cảm thấy em mặc bộ này có được không?”

Giang thiếu gia nhìn lướt qua: “Em phải mặc tây trang?”

“Đúng vậy, mừng thọ của ông nội Hồ Sơn, Hồ Sơn mời em qua chơi.” Nói xong liền lật tạp chí: “Anh có biết chuyện mừng thọ không?”

“Ừ.”

“Vậy anh đi không?”

“Không đi.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu, sau đó chỉ vào tạp chí: “Cái này thì sao?”

“Không đẹp.”

“Vậy cái này?”

“Không đẹp.”

Thẩm Thư Kiệt đổi vài bộ nhưng đều nhận được đáp án là không đẹp, cậu khó xử ngắc đầu: “Không đẹp thật sao? Vậy anh có đề cử gì không?”

Giang thiếu gia trả lời: “Có thể đặt làm theo yêu cầu.”

“Đến tiệm nhờ làm à?”

Giang thiếu gia trả lời nghiêm túc: “Không cần.”

“Hả?”

“Đưa số đo cho quần gia là được rồi.”

Thẩm Thư Kiệt buông tạp chí đứng lên: “Vậy em đi tìm quần gia đo.”

Giang thiếu gia nhú mày: “Quần gia bận rộn nhiều việc.”

Thẩm Thư Kiệt cười tít mắt: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không biết.”

Cậu giả vờ tự hỏi: “Không bằng làm phiền Giang thiếu gia đo dùm em được không?”

Giang Hạo Phong nghiêm túc gật đầu: “Có thể.”

Thẩm Thư Kiệt hỏi mượn quần gia thước dây rồi đưa cho Giang Hạo Phong, Giang thiếu gia nghiêm túc đánh giá cơ thể cậu, sau đó kêu cậu giơ hai tay ra, anh bắt đầu đo cho cậu.

Lúc đầu còn tốt, Giang thiếu gia rất nghiêm túc đo và ghi chép vào sổ, nhưng chậm rãi, hai người ngày càng đến gần, cho đến khi dính vào nhau. Thẩm Thư Kiệt cảm thấy có bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve bên eo ậu, cậu thoải mái ôm cổ anh: “Giang tiên sinh vẫn luôn đùa giỡn khách hàng như vậy hả?”

Giang Hạo Phong tựa trán vào trán cậu, hai tay đem theo thước dây đi vào bên trong quần áo rộng rãi, không có quần áo cản trở, cậu càng cảm nhận rõ ràng sự thô ráp của thước dây hơn, ma xát đến nỗi làm

cậu ngứa ngáy, Giang Hạo Phong dừng ở eo một lát rồi chậm rãi dời xuống, sau đó cặp hông chột lạnh, quần lập tức bị cởi xuống tới đùi, cặp hông cong vênh hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Thẩm Thư Kiệt vươn đầu lưỡi liếm môi Giang Hạo Phong: “Khi đo đạc cho khách hàng đều cởi quần áo như vậy sao?”

Giang thiếu gia trả lời nghiêm túc: “Đo hông.” Nói xong liền ôm cậu, đầu lưỡi nghịch ngợm không ngừng cướp lấy nước bọt trong miệng cậu.

Thước dây đã rơi xuống đất, Thẩm Thư Kiệt bị đè lên tường thừa nhận cái hôn vừa ôn nhu lại vừa mạnh mẽ của anh.

Thẩm Thư Kiệt không phải con giun trong bụng Giang Hạo Phong, tuy rằng có thể đoán được anh nghĩ cái gì nhưng cậu không thể khẳng định chắc chắn, khoảng cách đến kỳ hạn ngày càng gần, biểu hiện của Giang Hạo Phong lại càng bất an, cậu có thể nói với Giang Hạo Phong, anh không cần lo, em sẽ không đi.

Nhưng cậu lại muốn biết, đến cuối kỳ hạn hợp đồng, Giang Hạo Phong sẽ giải quyết vấn đề này thế nào.

Cậu nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng Giang Hạo Phong, đầu lưỡi liếm mọi chỗ trong khoang miệng anh, động tác nhu hoà như đang vỗ về trái tim bất an của anh.

Bàn tay Giang thiếu gia vừa định nắm lấy dương vật của Thẩm Thư Kiệt thì đã bị cậu giơ tay ngăn lại, cậu liếm vành tai Giang Hạo Phong, nhỏ giọng nói: “Để em giúp anh được không?”

Giang thiếu gia sững sờ một lát thì thất lưng đã bị Thẩm Thư Kiệt tháo ra, cậu hôn lên miệng Giang Hạo Phong rồi quỳ một gối cởi quần anh.

Giang Hạo Phong vừa định kéo cậu lên thì cậu đã ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Cho em ăn được không?”

Dương vật của Giang thiếu gia trưởng đến đâu, thế nhưng vẫn cứng rắn ôm cậu thả lên giường: “Dưới đất không thoải mái.”

Sau khi lên giường, Thẩm Thư Kiệt đè lên người Giang thiếu gia hôn một lúc rồi cởi nút áo sơ mi của anh, học theo động tác lúc trước của Giang Hạo Phong, hôn lên ngực và cơ bụng anh.

Ngón tay di chuyển xuống dưới, thả dương vật bị trói buộc từ nãy đến giờ ra ngoài.

Dương vật rất lớn lắc lư trước mắt cậu, cậu vươn đầu lưỡi thử liếm thân dương vật, từ từ hướng lên trên ngậm lấy đỉnh đầu, khoang miệng quá nhỏ, chỉ có thể ngậm được một khúc, cậu nằm giữa dương vật, học theo cử động lúc trước của Giang Hạo Phong, đầu lưỡi vụng về liếm mát cho đến khi bên tai truyền đến tiếng thở dốc vừa thoải mái vừa gợi cảm mới giống như được cổ vũ mà cố gắng hơn.

Cho đến khi cổ tay mỗi nhừ, đầu lưỡi run rẩy, dương vật của Giang Hạo Phong chỉ có càng ngày càng cứng chứ không có dấu hiệu muốn cho cái gì đi ra.

Cậu tủi thân ngẩng đầu: “Giang Hạo Phong, sao anh còn chưa ra?”

Giang Hạo Phong xoa đầu cậu, trong mắt là dự vọng rõ ràng, anh nhìn thấy một chút tinh dịch bên ngoài khoe môi hồng hào của cậu thì khàn khàn lên tiếng: “Ngồi lên.”

Thẩm Thư Kiệt chủ động cởi quần, tiện tay lấy dầu bôi trơn ở đầu giường đưa cho anh: “Anh giúp em.”

Ngón tay đầy dầu bôi trơn đi vào bên trong hậu huyệt ướt át cẩn thận khếch trương.

Ngón tay vô tình đụng vào điểm G làm toàn thân Thẩm Thư Kiệt nhũn ra, Giang thiếu gia cảm thấy hậu huyệt ướt át không sai lắm thì mới đỡ eo Thẩm Thư Kiệt, để cậu chậm rãi ngồi xuống.

Tư thế cưỡi ngựa làm cho dương vật đi vào độ sâu chưa từng có, Thẩm Thư Kiệt chủ động lắc lư thất lưng yếu ớt, gan dạ lay động lên xuống.

Cậu cố gắng co chặt hậu huyệt, thế nhưng lại làm mình càng thêm ngứa ngáy, khoe miệng tràn ra tiếng rên rỉ cầu xin: “Giang Hạo Phong, anh có thể động một chút không?”

Giang thiếu gia rất nghe lời, cử động một chút, trực tiếp đâm vào điểm G của cậu, Thẩm Thư Kiệt rên rỉ, thế nhưng Giang thiếu gia lại dừng lại.

Cậu nằm lên người Giang thiếu gia lấy lòng: “Giang Hạo Phong, anh động đi.”

Giang thiếu gia vẫn nằm im: “Không phải là em động sao?”

Thẩm Thư Kiệt hôn vào miệng anh, uỷ khuất lên tiếng: “Nhưng mà em không có sức, anh làm được không?”

Thế nhưng Giang thiếu gia vẫn không quan tâm như trước, cậu chỉ có thể chủ động quăn quít lấy lưỡi anh, mềm mại lên tiếng: “Chồng à, anh động một chút được không?”

Vừa dứt lời, dương vật bị hậu huyệt bao vây giống như lớn thêm một chút, Giang thiếu gia ngồi dậy ôm người đang xụi lơ trên người mình, vội vàng cử động lên xuống.

Thước dây lạnh lẽ nằm dưới đất cả đêm, không còn chút tác dụng nào nữa.

39. Chương 39

Hôm nay là ngày mừng thọ của ông nội Hồ Sơn, Thẩm Thư Kiệt mặc tây trang mà Giang thiếu gia đích thân đo cho cậu để tham gia.

Bối cảnh gia đình của Hồ Sơn đúng là không phải khoác lác, cậu nhìn chỗ nào cũng thấy người thành công, Hồ Sơn cầm ly rượu đi tìm Thẩm Thư Kiệt: “May mà cậu đến đây chơi với tôi, nếu không tôi cứ đứng ngốc ở đây uống rượu chắc là buồn chết luôn quá.”

Thẩm Thư Kiệt chạm ly với hắn: “Những người đó đều đã lên báo tài chính và kinh tế rồi đúng không?”

“Ừ, đều là người thành công.”

Thẩm Thư Kiệt gạt đầu: “Thì ra bối cảnh nhà cậu thật sự sâu như vậy.”

“Còn kém Giang gia.”

“Đâu có đâu có.”

Hai người nịnh hót lẫn nhau một lát rồi cười ha ha, nói chuyện phiếm vài câu thì Hồ Sơn bị người lớn kêu đi, Thẩm Thư Kiệt một mình dựa vào lan can đứng chờ hắn, năm phút sau có người đi tới bên cạnh, Thẩm Thư Kiệt ngẩng đầu, thì ra là Từ Định.

Lúc này nhìn thấy Từ Định đứng ở xa xa nên cậu không dám xác định, Từ Định không biết vì sao Thẩm Thư Kiệt lại ở đây nên chủ động chào hỏi: “Anh Thẩm?”

Thẩm Thư Kiệt gạt đầu: “Từ Định, đã lâu không gặp.”

“Sao anh Thẩm lại ở đây? Anh quen ông Hồ hả?”

“Tôi là bạn của Hồ Sơn.”

Từ Định lập tức hiểu rõ: “Hèn chi, em theo ba đến đây.”

Thẩm Thư Kiệt chạm ly với hắn, sau đó cười nói: “Thay tôi chào hỏi ba cậu.”

Từ Định không vừa lòng với câu trả lời của Thẩm Thư Kiệt cho lắm, chẳng phải bình thường đều hỏi ba

cậu là ai sao? Sau khi quay xong chương trình thực tế cậu đã có hảo cảm với Thẩm Thư Kiệt, lúc đầu định đến công ty rửa sạch hành vi ác ôn của mình ở lần đầu gặp mặt nhưng Thẩm Thư Kiệt lại không trở lại công ty, cuối cùng hôm nay cũng gặp được, hẳn muốn thể hiện cho tốt, vì vậy tự mình giới thiệu: “Ba em là chủ tịch Danh Đạt.”

Nghe thấy cái tên này, Thẩm Thư Kiệt có chút ngạc nhiên: “Thì ra là Từ thiếu gia.”

Trong lòng Từ Định vui vẻ, hẳn cảm thấy mình có thể gia tăng kiến thức cho một ngôi sao nhỏ như Thẩm Thư Kiệt ở trường hợp này: “Lúc trước anh Thẩm có từng tham gia bữa tiệc nào thế này chưa?”

“Rất ít.”

“Những bữa tiệc thế này đều là người thành công, ông Hồ giống như ngôi sao sáng vậy, cho nên người tham gia cũng là nhân vật tài giỏi.”

Thẩm Thư Kiệt gật đầu nghiêm túc: “Rất nhiều người đã từng thấy trên tạp chí.”

“Đúng vậy, anh Thẩm muốn làm quen ai thì em sẽ dẫn anh đi làm quen.”

Thẩm Thư Kiệt còn chưa trả lời thì đã thấy mọi người tụ lại, ông Hồ chống gậy cười cười đi ra, Thẩm Thư Kiệt nhìn theo, vừa định nói chuyện tiếp với Từ Định thì bị sắc rượu vang, bởi vì cậu nhìn thấy Giang Hạo Phong, còn có quần gia đang ôm hộp quà đi phía sau anh.

Lừa đảo, chẳng phải đã nói là không đến sao??

Giang Hạo Phong đi đến trước mặt ông Hồ, hơi hơi cúi đầu, ông Hồ vội vàng diu anh đứng dậy: “Thế chất có thể đến là vẽ vang cho kẻ hèn này.”

“Sao ông lại nói như vậy.” Anh nhận hộp quà từ trong tay quần gia, tự mình đưa cho người làm của ông Hồ: “Trường bối trong nhà có gửi lời chào tới ông.”

“Được được, vào nhà rồi nói chuyện.”

Từ Định thấy Thẩm Thư Kiệt luôn nhìn đằng trước thì bắt đầu giải thích: “Đó là thiếu gia của Giang Thị, không biết anh Thẩm đã nghe nói về Giang gia chưa, cụ thể thế nào thì em không rõ nhưng mà em nghe ba em nói, bối cảnh của Giang Thị rất lớn, dặm chân một cái cũng có thể làm một vùng rung chuyển, hôm nay nhìn thấy thái độ của ông Hồ thì đúng là không phải giả rồi.”

Từ Định nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thư Kiệt, cảm thấy từ khi Giang thiếu gia xuất hiện thì Thẩm Thư Kiệt mới có chút phản ứng, hẳn có chút khó xử nhưng vì muốn Thẩm Thư Kiệt thay đổi cái nhìn về mình nên vẫn nói: “Nếu anh Thẩm muốn làm quen với Giang thiếu gia, để em xem xem có thể tìm người dẫn

đến giới thiệu được không.”

Thẩm Thư Kiệt có chút xấu hổ, cậu nhìn thấy vẻ mặt không biết nên mở miệng với ai của Từ Định thì lập tức xua tay: “Không, không cần đâu Từ Định, không cần tìm người.”

“Thẩm Thư Kiệt.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy Giang Hạo Phong đứng ở cách đó không xa gọi mình, Thẩm Thư Kiệt quay đầu nhìn lại, không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy hôm nay Giang thiếu gia rất đẹp trai, tây trang được cắt may khéo léo phô bày toàn bộ dáng người hoàn mỹ của anh, mày kiếm mũi cao, ánh đèn xa xa chiếu đến, anh đứng ở nơi đó, vô cùng toả sáng, giống như là đang gánh lấy cả trời sao đêm.

Mà cậu, lại đứng giữa trời sao ấy.

Thẩm Thư Kiệt vẫn không thể giải thích cái gọi là vừa gặp đã yêu. Tình tiết lãng mạn đó, giống như là chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, làm cậu có chút mờ mịt.

Cậu nghĩ, cậu thích Giang Hạo Phong, là sau khi kết hôn, ngày đêm làm bạn rồi sinh ra tình cảm, cậu nghĩ cậu càng ngày càng thích anh, và cũng sẽ kéo dài rất lâu, lâu đến cả đời.

Nhưng mà bất chợt trái tim lại đập rộng ràng như thế, đập nhanh đến nỗi làm cậu cảm thấy hốt hoảng, mặc kệ Giang Hạo Phong kéo tay mình, nghe anh khách sáo chào hỏi người khác, nghe anh giới thiệu với người khác rằng mình là vợ anh, cậu còn không thể để ý đến vẻ mặt khiếp sợ của Từ Định nữa.

Một phút này, cậu hoàn toàn sa ngã, ngã vào tình yêu của Giang Hạo Phong.

Cậu ngẩn ngơ bị Giang thiếu gia dẫn đi, cho đến khi rời khỏi nhà ông Hồ mới phản ứng lại.

Giang Hạo Phong kéo tay cậu đi về phía trước, cậu không biết mình bị đưa đi đâu, cũng không muốn biết.

Cậu chỉ muốn đi theo anh, đi đâu cũng được.

Từ trên xe xuống, kiến trúc quen thuộc trước mắt làm tim cậu đập nhanh hơn, Giang Hạo Phong không nói chuyện mà chỉ đẩy cửa đi vào, bên trong im lặng không một bóng người, Giang thiếu gia dẫn cậu đi từng bước đến trước quầy tính tiền, bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu thì anh mới nói: “Thẩm Thư Kiệt, nhớ nơi này không?”

“Nhớ.”

“Năm năm trước chúng ta đã tới đây.”

“Khi đó đến vội vàng mà đi cũng vội vàng.”

“Thật ra, anh muốn ở lâu thêm một lát.”

Thẩm Thư Kiệt im lặng chờ anh nói tiếp, tình cảm của Giang thiếu gia đã quá lâu và cũng quá sâu đậm, khiến anh không thể nói hết một lần.

Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, giống như lúc đầu nhìn thấy nhau, nghiêm túc nhìn cậu: “Anh còn chưa, còn chưa nói với em.”

“Anh yêu em.”

40. Chương 40

Cuối cùng thì tình cảm giấu giếm mười năm của Giang thiếu gia cũng được đưa ra ngoài ánh sáng, nhưng mà sáng hôm sau vợ đã kéo hành lý ra ngoài đóng phim mất rồi.

Về mặt Giang thiếu gia âm trầm, bắt đầu hối hận việc cho Thẩm Thư Kiệt đi làm diễn viên.

Giang thiếu gia tự mình khó chịu hai ngày thì hẹn Lý Minh ra ngoài uống trà.

“Tôi hy vọng sau này cậu đừng có tài lạnh mà ép vợ tôi đi công tác.”

Lý tổng ra vẻ vô tội: “Tôi không có ép Tiểu Thẩm làm việc.”

“Vậy vì sao gần đây em ấy lại bận như vậy hả?”

“Công việc đều do cậu ấy nhận, sao tôi biết được?”

“Ngay cả nghệ sĩ trong công ty mình mà còn không biết, còn kinh doanh làm gì nữa?”

Lý tổng ra vẻ xem thường: “Công ty tôi có hơn trăm nghệ sĩ lớn nhỏ, chẳng lẽ tôi phải để ý hết sao?”

“Vợ của tôi giống bọn họ sao?”

“...”

Thẩm Thư Kiệt quay xong bộ phim của Tôn Đạo cũng không về nhà mà đi tham gia một chương trình phỏng vấn.

Sau khi quay xong, Thẩm Thư Kiệt nhìn đồng hồ rồi đến công ty đón Giang Hạo Phong tan làm. Cậu muốn cho Giang Hạo Phong bất ngờ nhưng thang máy vừa mở ra thì đã thấy Giang thiếu gia cầm áo khoác đứng bên ngoài, Thẩm Thư Kiệt hỏi anh: “Anh muốn đi đâu?”

Giang thiếu gia thấy cậu đến thì có chút kinh ngạc, anh cau mày bình tĩnh đi vào thang máy: “Anh xuống lầu lấy văn kiện, em vào văn phòng chờ anh trước đi.”

Thẩm Thư Kiệt kéo hành lý đi ra, Giang thiếu gia đóng cửa thang máy, tiện tay bấm tầng trệt, chờ thang máy đi xuống dưới lại bấm đi lên.

Khi Thẩm Thư Kiệt vào văn phòng thì thư ký đang dọn dẹp văn kiện trên bàn làm việc, Thẩm Thư Kiệt chào hỏi với cô, thư ký ngạc nhiên nhìn cậu: “Sao Thẩm tiên sinh lại đến đây? Giang tổng vừa mới tan làm rồi.”

Giang tổng đã tan làm chừng ra vẻ mặt khó coi đẩy cửa đi vào, lạnh lùng nói với thư ký: “Cô đi ra ngoài đi.”

Thẩm Thư Kiệt nhin cười chờ thư ký ra ngoài mới nhào vào lòng Giang Hạo Phong ôm anh cười ha ha: “Đồ lừa đảo!”

Về mặt Giang Hạo Phong vẫn khó coi như trước: “Sao lại đến đây?”

“Muốn cho anh bất ngờ.”

Giang Hạo Phong lạnh lùng lên tiếng: “Về nhà.”

Buổi phỏng vấn của Thẩm Thư Kiệt được phát sóng vào chiều thứ năm, hôm đó cậu còn cố ý điện kêu Giang Hạo Phong nhớ xem đúng giờ.

Giang Hạo Phong nhìn đồng hồ rồi mở TV trong văn phòng, chương trình phỏng vấn này cũng có chút danh tiếng, tuy rằng thời gian không được phát sóng vào cuối tuần nhưng danh tiếng vẫn luôn tốt.

MC rất có kinh nghiệm, cô ấy bắt tay với Thẩm Thư Kiệt rồi mời cậu ngồi: “Hoan nghênh Thư Kiệt đã đến đây.”

“Cám ơn chị.”

MC bắt đầu nói chuyện phiếm với cậu: “Thật ra tôi và Thư Kiệt đã quen biết nhau rất lâu, hình như khi đó em mới vừa vào giới giải trí.”

Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt: “Đúng vậy, lúc ấy phải cảm ơn chị Ngụ đã chăm sóc cho em.”

“Nhân duyên của Thư Kiệt rất tốt, thật ra năm nào chị cũng chú ý đến hướng đi của em, bây giờ em ngày càng nổi tiếng rồi, lát nữa nhớ ký tên cho chị đó, nếu không sau này muốn xin chữ ký cũng khó.”

Thẩm Thư Kiệt cười: “Sao chị Ngụ lại nói như vậy, em còn phải cảm ơn mọi người đã ủng hộ.”

“Ha ha, chị biết em không phải xuất thân từ diễn viên, vậy vì sao lúc trước em lại theo đuổi nghề này?”

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ, đột nhiên trả lời: “Bởi vì người yêu của em.”

“Cái gì?” MC có chút kinh ngạc, cô lập tức nhìn kịch bản, hình như hướng đi không đúng.

“Là người yêu của em, giới thiệu công việc này cho em.”

“Trời, Thư Kiệt, tin tức này có thể phát ra không?”

Thẩm Thư Kiệt cười gật đầu: “Không sao, thật ra em đến tham gia chương trình này là vì muốn nói cho mọi người biết, em kết hôn, có lẽ sau này sẽ nghỉ một khoảng thời gian.”

“Chuyện này...” MC sững sờ một lát rồi cười: “Vậy có thể chia sẻ cho mọi người biết em và người ấy quen nhau thế nào không?”

“Ừm, lúc trước em đến nhà anh ấy (*cô ấy*) làm bánh ngọt, sau đó em đụng vào người anh ấy (*cô ấy*).”

“Trời ơi, tình huống hai người gặp nhau thật là... Lãng mạn.”

“Ha ha, không lãng mạn chút nào, lúc đó vẻ mặt anh ấy (*cô ấy*) lạnh như băng làm em giật cả mình.”

“A, là một vị băng sơn mỹ nhân sao?”

Thẩm Thư Kiệt tạm dừng vài giây: “Không, đó là nam.”

“Trời ơi... Em... Có thể nói quá trình hai người yêu nhau không?”

Thẩm Thư Kiệt nháy mắt với máy quay: “Người này có chút không được tự nhiên, ngoài miệng thì không nói gì nhưng trong lòng lại có rất nhiều suy nghĩ kỳ lạ, cho đến giờ anh ấy cũng chưa nói cho em biết là khi nào thì yêu em, nhưng mà em đoán, anh ấy vừa nhìn thấy em thì đã yêu rồi.”

“Em yêu anh ấy trẻ hơn, bọn em quen biết nhau năm mười tám tuổi, hai mươi tuổi thì em gả cho anh ấy, dùng năm năm để thích anh ấy, và yêu anh ấy từng giây.”

“Em đến với chương trình này là muốn nói cho fan biết, có lẽ em phải nghỉ ngơi rồi, em phải ở chung với người yêu, vì anh ấy mà làm bánh ngọt anh ấy thích, còn có thể ra ngoài chơi với nhau.”

“Ngày trở lại chưa biết được, mọi người không cần chờ em.”

Thư ký nhìn thấy Giang thiếu gia chạy khỏi văn phòng thì sững sờ, Thẩm Thư Kiệt tính toán thời gian anh về nhà, cậu bưng bánh ngọt đứng ở bàn ăn chờ anh, nhịp thở của Giang Hạo Phong có chút hỗn loạn, Thẩm Thư Kiệt nghiêng đầu cười với anh: “Gấp như vậy làm gì?”

Giang thiếu gia hít thở sâu, hỏi cậu: “Có ý gì?”

“Bánh ngọt mà anh thích đây, có muốn ăn thử không?” Nói xong còn giúp anh cởi áo khoác đặt lên thành ghế.

Giang thiếu gia nhìn bánh ngọt tinh xảo trên bàn, cầm thìa ăn một ngụm, bơ mềm mại vào miệng liền tan chảy, ngoại trừ ngọt ngào thì đầu lưỡi còn cảm nhận thấy một thứ gì đó.

Giang thiếu gia cảm thấy thứ trong miệng có hình tròn, anh khiếp sợ ngẩng đầu, Thẩm Thư Kiệt ngồi bên cạnh anh, lấy một cái hộp tinh xảo ra rồi cười nói: “Hợp đồng của chúng ta đã tới kỳ hạn rồi.”

“Tiếp theo em muốn ký hợp đồng bằng miệng với anh, thời hạn hôn nhân là cả đời, được không?”

Vừa dứt lời đã bị Giang Hạo Phong ôm vào lòng, giữa những đợt môi lưỡi dây dưa, Thẩm Thư Kiệt nghe thấy giọng nói trầm thấp ôn nhu của người nọ: “Được, lần này là ước hẹn cả đời.”

HOÀN

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1

Thư ký đưa văn kiện vào trong tay Giang Hạo Phong, sau khi ra ngoài liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lại vào cửa báo cáo công việc, Giang thiếu gia lại một lần nữa chủ động đưa tay nhận văn kiện, lúc này thư ký mới bình tĩnh phát hiện vấn đề lớn, lúc trước đều là cô đặt văn kiện lên bàn, khi nào Giang thiếu gia rảnh mới xem. Nhưng mà hôm nay, Giang tổng đã chủ động nhận lấy lần thứ ba rồi.

Chuyện này rất bất thường.

Giang thiếu gia lật vài tờ báo cáo công tác, thấy thư ký còn chưa đi thì ngẩng đầu hỏi: “Còn có việc?”

Thư ký vội vàng lắc đầu: “Không có, nhưng mà cảm thấy chiếc nhẫn trên tay Giang tổng rất đẹp.”

Cố gắng cả ngày của Giang thiếu gia đã không uổng phí, anh nhìn thư ký bằng ánh mắt khen ngợi: “Ừ.”

“Là Thẩm tiên sinh tặng sao?”

“Ừ.”

“Ánh mắt của Thẩm tiên sinh thật tốt.”

“Bình thường.”

Làm xong công việc trong tay, Giang thiếu gia đeo vẻ mặt nghiêm túc ngồi nhìn chiếc nhẫn một lúc lâu rồi mới cầm áo khoác về nhà.

Thẩm Thư Kiệt đã lui giới nhưng độ nóng vẫn còn chưa giảm, việc cậu thổ lộ trong chương trình phỏng vấn, nhìn khắp giới giải trí cũng không tìm thấy người thứ hai, chẳng những độ nổi tiếng không giảm mà còn kéo theo không ít fan.

Giang thiếu gia nhìn xem toàn bộ quá trình, cảm thấy tình địch của mình lại tăng thêm. Gần đây anh không bận lắm, buổi tối sẽ ngồi trong phòng làm việc một lát rồi cầm báo trở lại phòng ngủ, kết quả phòng ngủ lại không có ai.

Giang thiếu gia nhíu mày tìm một vòng, vừa định xuống lầu thì thấy Thẩm Thư Kiệt ôm chồng sách đi vào, thấy anh về phòng sớm như vậy thì có chút kinh ngạc: “Bạn xong rồi?”

Giang Hạo Phong gật đầu, quan sát tiêu đề cuốn sách kia: *Trang hoàng?*

Thẩm Thư Kiệt không đợi anh hỏi mà đã chủ động giải thích: “Em chuẩn bị khai trương tiệm bánh ngọt, anh cảm thấy thế nào?”

Giang thiếu gia đáp ngay: “Có thể.”

“Hôm nay em mới ra ngoài mua vài cuốn sách về trang hoàng, anh muốn xem chung không?”

Giang Hạo Phong quyết đoán từ chối: “Không xem.” Nói xong liền cầm báo ngồi xuống sô pha. Thẩm Thư Kiệt cũng không ép anh, cậu ngồi trên tấm thảm trải trước sô pha.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai nói chuyện, trong phòng chỉ còn lại tiếng lật trang sách và tiếng lẩm nhẩm, Thẩm Thư Kiệt nghiêm túc đọc sách, Giang thiếu gia cũng nghiêm túc đọc sách.

Giang thiếu gia lén lút nhìn trang sách mà Thẩm Thư Kiệt đang đọc: *Chọn lộn sách rồi đồ ngốc, em mở cửa tiệm bánh ngọt, còn phong cách trang hoàng này rất cứng nhắc, là cửa tiệm bánh ngọt đó bảo bối, chứ không phải văn phòng làm việc đâu. Ừ, phong cách này không tệ, nhưng mà đó là quán cà phê mà.*

Giang thiếu gia dùng báo ngụy trang rất lâu nhưng không nghe thấy Thẩm Thư Kiệt hỏi ý kiến mình, trong lòng anh có hơi sốt ruột, vừa định chế tạo ra ít âm thanh để cậu chú ý đến mình thì Thẩm Thư Kiệt đã ngừng đầu, cười tủm tỉm hỏi: “Anh nhìn lên em làm gì?”

Giang thiếu gia bị cậu bắt thóp, tạm dừng vài giây rồi nghiêm túc hỏi lại: “Anh không thể cúi đầu sao?”

Thẩm Thư Kiệt cười tít mắt, tiếp tục lật sách của mình: “Anh cảm thấy cách trang hoàng này có được không?”

Giang thiếu gia trả lời vô cùng lạnh lùng: “Tuỳ em.”

“Hình như cuốn sách em mua không có trang hoàng cửa hàng bánh ngọt thì phải.”

Giờ em mới phát hiện hả?

“Nhưng mà em không có kinh nghiệm, vẫn nên xem nhiều một chút vậy.”

Vậy thì tìm người hỏi đi.

“Giang Hạo Phong, anh cảm thấy cái quán cà phê vừa rồi em xem thế nào?”

Giang thiếu gia nhìn lên rất lâu, cuối cùng cũng đợi được câu hỏi của cậu: “Màu sắc quá tối.” Mới vừa nói xong liền thấy Thẩm Thư Kiệt cười xấu xa ngừng đầu nhìn mình: “Chẳng phải anh nói mình không có nhìn lên sao?”

Giang thiếu gia ngụy trang nửa ngày, cuối cùng cũng thất bại, anh nhú mày bắt đầu nghiêm túc đọc báo, vài giây sau liền cảm thấy có người nhẹ nhàng hôn lên trán mình, người đó vừa cười vừa nói vào tai anh: “Anh xem lâu như vậy rồi, không thể cho em chút ý kiến sao?”

Giang thiếu gia tự hỏi một lát rồi bình tĩnh nói: “Trang hoàng thành thử em thích là được, không cần tham khảo người khác.”

Thẩm Thư Kiệt suy nghĩ, có chút khó xử: “Vây chẳng phải trong tiệm sẽ treo đầy ảnh chụp của anh sao? Em cũng không muốn lắm đâu.”

Vài giây sau Giang thiếu gia mới hiểu được ý của cậu, anh lập tức quay đầu sang hướng khác, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như trước, thế nhưng trái tim lại không ngừng rộn nhịp.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2 – Fan Của Nhau Và Chụp Ảnh Chung

Gần đây Thẩm Thư Kiệt vì bận rộn chọn vị trí cho cửa hàng mà thời gian về nhà trễ hơn.

Giang thiếu gia xử lý công việc xong, rảnh rỗi không có gì làm nên lên Weibo của Thẩm Thư Kiệt xem thử, tuy cậu đã lui giới nhưng sức hút vẫn không giảm, không lên thì tốt, vừa lên liền phát hiện di động đứng vài giây, sau đó có hơn trăm cái @ và bình luận bắn tới.

Anh tiện tay bấm mở một cái @ ra xem, cảm thấy mấy năm nay mình đã chọc giận không ít người.

Trại tập trung Antifan: Nói nghe nè fan nào tàn của Thẩm Thư Kiệt, tuy rằng chương trình thực tế và sự thăng thăng ở tiết mục phỏng vấn làm mọi người thích Thẩm Thư Kiệt nhiều hơn, nhưng cũng ngăn cản được sự thật là Thẩm Thư Kiệt đã lui giới, nếu idol đã lui giới thì fan nào tàn không nên xoát độ tồn tại cho idol của mình mọi lúc mọi nơi được không?

@Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét.

Có thể sẽ có người không biết antifan này là ai, hôm nay tôi sẽ phổ cập kiến thức cho mọi người.

Lời nói đầu tiên xin giới thiệu tôi là fan CP tình bạn – Hồ Sơn và Thẩm Thư Kiệt, tình bạn của hai người bọn họ thật sự là rõ như ban ngày, nhưng chỉ cần trên Weibo của Hồ Sơn xuất hiện ảnh chụp chung với Thẩm Thư Kiệt là nào tàn này sẽ đến để chê bai, không chỉ Hồ Sơn, tôi đã đào lịch sử bình luận của cô ta rồi, ID này đã bắt đầu đăng ký từ mấy năm trước, chỉ cần là người hợp tác với Thẩm Thư Kiệt thì đều bị cô ta anti vài lần, ba năm rồi, tình cảm mà cô ta dành cho Thẩm Thư Kiệt cũng thật là sâu đậm, nhưng mà tôi nghe nói cô ta không chỉ quậy phá dưới Weibo của người khác mà còn chửi nhau với fan của Thẩm Thư Kiệt, loại nào tàn này thật sự xem Thẩm Thư Kiệt là vật sở hữu của mình sao? Nói thật tôi cũng là fan của Từ Dịch, lúc trước cô ta khiêu khích thế nào tôi cũng mặc kệ, bây giờ lại dám chọc đến Từ Dịch nhà chúng tôi, từ trước đến nay bọn tôi cũng không phải là người hiền lành, lần đầu lần hai chúng tôi có

thể xem như cô ta nào tàn, nhưng idol đã lui giới mà fan nào tàn còn dám đến bình luận ra oai dưới Weibo của người khác nữa hay sao?!

Từ Định đăng bài chúc tết cũng bị cô ta khinh thường rồi chửi bới về nhan sắc?? Tuyệt đối không thể nhin!

Tôi có đính kèm ảnh chụp màn hình cô ta anti nhiều năm, nhà ai có thù oán thì hãy cùng nhau chung tay để cô ta lui giới cùng với idol của mình đi, giới fan của chúng ta sẽ trở nên yên bình!

“Chủ PO thật là uy vũ thật là khí phách, Ái Đậu của tôi đã từng hợp tác với Thẩm Thư Kiệt, vì vậy đám fan bọn tôi vẫn luôn không muốn gặp lại Thẩm Thư Kiệt.”

“Ha ha, tôi cũng khắc sâu ấn tượng với ID này, lúc trước Ái Đậu và Thẩm Thư Kiệt quay chung bộ phim đầu tiên, kết quả cô ta còn ở dưới Weibo của Ái Đậu uống dấm chua rất lâu.”

“Ôm Thư Thư đã lui giới chạy đi, nhà chúng tôi chưa bao giờ thu nhận loại fan này.”

“Tôi biết người này, nhưng mà cô ta cũng nói đúng mà, fan của Từ Định không biết chữ ‘Đẹp trai’ viết như thế nào sao?”

“Lầu trên không biết cái gọi là xấu đến nỗi đẹp trai luôn sao? Ha ha ha ha, fan này nói hết lòng tôi rồi.”

“Hai antifan lầu trên cút đi, đã bấm báo cáo.”

“Cuối cùng cũng có người nói lên lòng tôi, người này, ngay cả Trần Dật mà còn có thể anti, tôi cảm thấy ngoại trừ Thẩm Thư Kiệt thì ai trong mắt cô ta cũng là rác rưởi.”

“Nhưng mà Thẩm Thư Kiệt đã tuyên bố mình là gay và kết hôn rồi mà, chẳng lẽ cô ta còn có thể kiên trì đến trình độ này sao?”

“Tôi cảm thấy có lẽ là cô ta ảo tưởng đến điên rồi.”

Giang thiếu gia không xem nội dung bình luận nữa mà mở thông báo 99+ của hộp thư, đa số đều chửi rất khó nghe, anh chọn lựa mấy cái có vẻ ôn hoà để trả lời.

Thẩm Thư Kiệt đã chọn được mấy vị trí cửa hàng thích hợp, cậu định ngày mai sẽ dẫn Giang Hạo Phong đi xem, lúc lên lầu thì thấy Giang thiếu gia không có trong phòng, cậu nhìn đồng hồ, có lẽ là anh chưa làm xong công việc nên rửa mặt rồi pha một tách trà đem đến phòng làm việc của anh, cửa phòng khép hờ, Thẩm Thư Kiệt nhìn thoáng qua thì phát hiện Giang thiếu gia đang đưa lưng về phía cửa, hai mắt Thẩm Thư Kiệt xoay vòng, cậu quyết định sẽ hù dọa Giang thiếu gia.

Giang thiếu gia đang đắm chìm trong màn cãi vã với fan của mọi người, hoàn toàn không biết người ngoài cửa đã đi tới sau lưng mình.

“Mở to mắt chó ra mà nhìn đi, Thẩm Thư Kiệt là gay, dù mày có thích Thẩm Thư Kiệt thì Thẩm Thư Kiệt cũng sẽ không thích mày.”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Cô là fan của ai? Từ Dịch?

“Mày quản được tao sao?”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Từ Dịch cũng là gay.

“Thúi lắm! Dịch Dịch còn thẳng hơn cả ống thép nữa! Đồ gay ghê tởm!”

Nhìn-trộm-vợ-của-người-ta-thật-là-đáng-ghét: Tôi khuyên cô nên đổi idol đi, làm fan của Hồ Sơn, hẳn thật sự thẳng.

“Hả? Từ Dịch là gay hả?”

Giang thiếu gia nghe thấy giọng của Thẩm Thư Kiệt thì run rẩy, sau đó làm rơi di động.

Anh vội vàng quay đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt đầy ý cười của Thẩm Thư Kiệt, hai người đối diện vài giây, đại não Giang thiếu gia không ngừng suy nghĩ nên phủ định thế nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng chỉ có thể quay đầu nhìn hướng khác giả vờ đang ngắm cảnh: *Xong rồi, bị phát hiện rồi, xảy ra tình huống này thì phải làm sao vợ mới có thể cho rằng chưa có gì xảy ra đây??*

Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt nháy di động lên, đưa vào trong tay anh, sau đó chớp chớp hai mắt: “Chờ em một lát.”

Một lát sau, Thẩm Thư Kiệt cầm di động của mình chạy đến, kéo ghế ngồi bên cạnh Giang thiếu gia, mở Weibo của Giang Hạo Phong ra bấm follow, sau đó ngẩng đầu cười với anh: “Xem đi, là fan của nhau rồi.”

Giang Hạo Phong nhìn cậu một lát, đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cậu, sau đó nghiêng đầu sang bên cạnh, nói nghiêm túc: “Em không muốn hỏi gì sao?”

Thẩm Thư Kiệt không ngờ anh sẽ chủ động nhắc tới, cậu ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh hỏi: “Vì sao anh cứ cãi nhau với fan của em?”

Giang Hạo Phong suy nghĩ một lát rồi nói: “Bọn họ rất em thích.”

Chỉ có anh có thể thích em.

“Vậy vì sao anh lại cãi nhau với fan của người khác? Bọn họ đâu có thích em.”

“Anh mất hứng.”

“Sao lại mất hứng?”

Giang thiếu gia hỏi lại: “Em đã từng chụp ảnh chung với anh chưa?”

“Chụp ảnh gì?”

Giang thiếu gia chủ động nói đến đây đã là cực hạn rồi, anh hừ lạnh ôm người vào phòng: “Không có gì.”

Sáng hôm sau, Giang Hạo Phong mở mắt thì phát hiện bên cạnh không có ai, anh cau mày, có chút mất hứng.

Sau khi rửa mặt xong thì xuống lầu, cầm tờ báo lật hai cái rồi hỏi quản gia: “Thẩm Thư Kiệt đâu?”

“Sáng sớm Thẩm tiên sinh đã ngoài.”

Giang thiếu gia nghe thấy như vậy liền bỏ báo xuống bàn, đứng dậy đi lên lầu: *Hơi quá đáng, vì sao không gọi anh dậy? Anh cũng muốn ra ngoài với em mà.*

Anh đứng trong phòng nhìn ra bên ngoài, cho đến mười một giờ mới thấy Thẩm Thư Kiệt lái xe trở về.

Giang thiếu gia tức giận nửa ngày, thấy người về thì tâm tình tốt hơn rất nhiều, anh làm bộ cảm ly rộng xuống lầu, vậy mà Thẩm Thư Kiệt không có vào nhà.

Giang thiếu gia cầm dao cạo đi dạo một vòng dưới lầu rồi ngồi xuống sofa chờ người.

Đến giờ cơm trưa Thẩm Thư Kiệt mới vào nhà, Giang thiếu gia bình tĩnh nhìn cậu, không nói gì.

Thẩm Thư Kiệt cười tí mắt đi đến bên cạnh anh: “Mau đi ăn cơm đi, lát nữa ra ngoài giúp em.”

Cơm trưa xong, Thẩm Thư Kiệt kéo tay Giang Hạo Phong đi đến nơi lần đầu bọn họ gặp nhau.

Trên thảm cỏ xanh mướt có một cái giá ba chân rất mới, bên cạnh là tờ hướng dẫn lắp ráp và một cái máy ảnh.

Chụp ảnh sao?

Hai người đi đến đối diện máy ảnh, Thẩm Thư Kiệt kêu Giang Hạo Phong đứng yên rồi chạy đến phía sau máy ảnh, điều chỉnh độ cao giá ba chân rồi bấm nút chụp.

Bên trong ảnh chụp, Giang thiếu gia không có quá nhiều phản ứng nhưng trên mặt lại có chút kinh ngạc. Sau đó lại nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, suy nghĩ có nên về phòng thay quần áo hay không.

Thẩm Thư Kiệt chỉnh giờ rồi chạy đến đứng cạnh Giang thiếu gia, sau đó quay đầu nói với anh: “Lúc chụp ảnh nhớ cười đó.” Nói xong liền giơ tay kéo khoé miệng cho anh.

Cười, điều đó thật làm khó Giang thiếu gia, trong lòng anh đã diễn thử rất nhiều lần nhưng đến khi máy ảnh phát ra âm thanh tính giờ thì anh vẫn chưa chuẩn bị xong.

“Tách tách”, dáng vẻ muốn cười mà không cười được của Giang thiếu gia bị máy ảnh tóm lấy, Thẩm Thư Kiệt vội vàng chạy đến xem, cười lộ hàm răng trắng bóng, cậu lại chỉnh giờ rồi chạy về ôm cánh tay Giang thiếu gia, nhẹ giọng nói: “Đây là lần đầu chúng ta chụp ảnh chung, em biết nếu nhờ quần gia chụp dùm thì anh sẽ ngại không chịu cười, cho nên em đi mua một cái giá ba chân, nơi này chỉ có hai chúng ta, anh cười cho em xem được không?”

“Tuy rằng chúng ta quen nhau đã lâu nhưng mà còn có rất nhiều chuyện chưa làm, ngày mai chúng ta đi chọn vị trí cửa hàng rồi nhờ người khác trang hoàng đi.”

“Sau đó, em có thể đưa ra một yêu cầu bốc đồng được không?”

“Ừ.”

“Anh có thể bỏ một ít công việc rồi đi ra ngoài chơi với em được không? Trong nước hay nước ngoài, xa hay gần, chỉ hai chúng ta, đi đâu cũng được.”

“Được.”

Không biết từ khi nào, ảnh trong phim của Thẩm Thư Kiệt treo đầu giường bị đổi thành ảnh chụp chung của hai người, bọn họ, một người cười tí mắt, một người khoé miệng nâng cao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cuong-nhiệt-sau-khi-kết-hôn>